Louis de Bernières

Kırmızı Köpek

Çeviren: Bülent O. Doğan

roman

Kültür Yayınları

Özgün Adı Red Dog
Copyright © Louis de Bernières 2001
Kesim Telif Hakları Ajansı kanalıyla alınmıştır.

© Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

Yayına Hazırlayan Mürşit Balabanlılar

Kapak Tasarımı Mehmet Ulusel / Ayşe Topçu
Düzelti F. Devrim Denizci
Sayfa Düzeni Tipograf (0212) 249 01 01
Birinci Basım Ekim 2002
ISBN 975-458-391-9
OTM 11023201
Basımevi Mas Matbaacılık AŞ (0212) 285 11 96
İstanbul

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

kırmızı köpek

Louis de Bernières

Çeviren Bülent O. Doğan

Roman

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu 7

BİRİNCİ BÖLÜM
Çapaklı'nın Kırmızı Köpek Olması

Baş Belası 11
Kırmızı Köpek Dampier'e Gidiyor 19
Çapaklı Barbekü Partisinde 24
Kırmızı Köpek John'la Karşılaşıyor 28
Kırmızı Köpek ve Nancy Grey 33
Nancy, Kırmızı Köpek ve John 38
Kırmızı Köpek ve Süs Köpekleri 45
Kırmızı Köpek'in Pahalıya Mal Olan Yarası 51
Kırmızı Köpek ve Perth'den Gelen Kadın 64
John'u Gören Oldu Mu? 68

İKİNCİ BÖLÜM
Kuzey Batı Köpeği

John'un Peşinde 77
Kırmızı Köpek ve Kırmızı Kedi 84
Kırmızı Köpek, Don ve Köpek Toplayıcısı 90
Kırmızı Köpek ve Dehşet Saçan Cribbage'lar 101
Son Yolculuk 111

YAZARIN NOTU

Gerçek Kırmızı Köpek 1971'de doğdu ve 20 Kasım 1979'da öldü. Burada anlattığım hikâyelerin hepsi onun gerçek yaşam öyküsünden alınmıştır, ancak karakterlerin hepsini ben yarattım, bunun nedeni kısmen Kırmızı Köpek'in hayatına giren gerçek kişileri çok iyi tanımamam, kısmen onları yanlış tanıtarak kalplerini kırmak istememdir. Bu hikâyelerde gerçek olan tek karakter John'dur.

Kırmızı Köpek'in hayatını anlatan iki eser var. Birincisi Nancy Gillespie'a ait, ilk kez 1983'te yayımlanmış ve şu anda baskısı yok. Batı Avustralya'da Perth devlet kütüphanesinde bu eserin bir kopyası bulunuyor. Diğerinin yazarı Beverly Duckett. 1983'te yazdığı kitabı o sıralar Batı Avustralya'da Karratha turizm ofisinde ve yerel kütüphanelerde bulunabiliyormuş. Dampier ve Karratha devlet kütüphanelerinde Kırmızı Köpek hakkında gazete kupürleri bulma imkânım da oldu, hiçbir karşılık beklemeden bana ellerinden gelen yardımı yapan kütüphanecilere buradan bir kez daha teşekkür etmek istiyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Çapaklı'nın Kırmızı Köpek Olması

BAŞ BELASI

"Öff, köpek değil, kokarcanın önde gideni bu!" diye söylendi Jack Collins. "Kendi kokusuna nasıl dayanıyor acaba? Onun gibi gaz bombaları atıyor olsam, kendi kokum yüzünden bayılmamak için kafama bir kese kağıdı geçirir, insan içine öyle çıkardım."

"Herkes kendi kokusundan hoşlanır," dedi Bayan Collins. Jack kaşlarını kaldırıp ona öyle bir bakış attı ki, kadıncağız hemen ekledi: "Yani öyle derler."

"Ben buna daha fazla dayanamayacağım, Maureen. Bir daha yaparsa kulağından tuttuğum gibi bahçeye atarım."

"Yediği şeylerden olmalı," dedi Maureen. "Onun yediği şeyleri yersen seninki de öyle kokar. Üstelik, yemeğini o kadar hızlı yalayıp yutuyor ki, yanında midesine bolca hava girdiğinden şüpheleniyorum."

"Çapaklı'ya sade gül yaprağı yedirsen gazı yine böyle kokar," dedi kocası; yarı hayranlık, yarı bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Onun bu yeteneğinin para et-

memesi ne kadar kötü. Yoksa hepimiz milyoner olabilirdik. Aklıma ne geldi biliyor musun? Bence savaş çıktığında gidip onu hava kuvvetlerine kiralamalıyız. Paraşütle düşman topraklarına indirirlerse iki, bilemedin üç günde hepsini hallaç pamuğu gibi atar. Ondan sonra gerçek paraşütçü birliklerini gaz maskesiyle gönderip savaşı kazanırlar. Hava indirme taktiklerinde bir devrim olur bu.

"Amann kibrit çakayım falan deme, yine bıraktı," diye uyardı Maureen; sol eliyle burnunu tutup sağ elini var gücüyle sallayarak yüzüne temiz hava ulaştırmaya çalıştı. "Çapaklı! Sen kötü bir köpeksin."

Çapaklı başını kaldırıp tek gözüyle Maureen'e baktı, enerjisini müsrifçe harcamamak için diğer gözünü açmamıştı, birkaç kez kuyruğunu kaldırıp indirdi. Maureen'in sesindeki şefkatli tonu hemen yakalamış ve sözlerini övgü olarak almıştı. En eski kemiklerinden birini kemire kemire midesini şişirmiş, bir yanma devrilmiş yatıyordu. Daha bir yaşındaydı, bu yüzden en eski kemiği pek eski sayılmazdı, ama o kemikte birçok farklı tat yakalamıştı ve kemiğin boşluklarından geçen rüzgârın kulağının dibinde çıkardığı sesler hoşuna gidiyordu.

Çapaklı, o yörede yaşayan köpeklerin en midesizi olduğundan, insanlar ona bir nevi çöp kovası muamelesi yapıyorlardı; en alakasız, en olmayacak nesneleri önüne koyup yemesi için onu cesaretlendirmekten çok hoşlanırlardı. Kese kâğıtlarını, tahta parçalarını, ölü sıçanları, kelebekleri, tüyleri, elma kabuklarını, yumurta kabuklarını, kullanılmış kâğıt mendilleri ve çorapları büyük bir zevkle mideye indirirdi. Bunlar yetmezmiş gibi, Çapaklı o gün ailenin geri kalanıyla aynı şeyleri yemişti ve karnı dünden kalma patates püresi, soslu biftek ve ciğerli börekle tıka basa doluydu.

Çapaklı'yı çevredeki çöp kutularını karıştırırken ya da çöp torbalarını parçalarken görmek çok zordu. Böyle şeyler için fazlasıyla gururluydu ve hiçbir zaman gururunu ayaklar altına alacak kadar aç kalmamıştı. İnsanoğlundan en güzel yiyecekleri elde etme konusunda asla başarısız olmazdı ve en iğrenç şeyleri bile sırf önüne insanlar koydu diye, lezzetli olduklarından en ufak bir şüphe duymadan yerdi. Yediği bir şeyin bir daha yemeye değip değmeyeceğine karar verecek kadar kafası çalışıyordu; içlerinde hâlâ biraz yumurta kalıntısı olduğu sürece yumurta kabuğunu tekrar tekrar yiyebilirdi, ancak kimsenin ona bir daha tüy yedirmesine imkân yoktu.

"Onu havaalanının oralarda azıcık koşturayım," dedi Jack. "Hem biraz yediklerini sindirir, hem de çıkardığı gazlar açık havada insan sağlığını tehdit etmez." Kapıya kadar yürüdükten sonra dönüp Çapaklı'ya baktı. Çapaklı, bu kez iki gözünü de açmış, heyesle onu izliyordu. "Havaalanı" sözünü duyunca kulakları dikilivermişti.

"Yürü bakalım, koca oğlan," dedi Jack. Çapaklı hemen ayağa fırladı ve karavanın tabanını bir trambolin gibi kullanarak zıplamaya başladı. Karavan sarsıldı, dolaptaki çatal bıçak ve bardaklar takırdamaya başladı. Çapaklı'nın yüzüne bakan bir kişi, onun sevinçle sırıttığını düşünebilirdi. Kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor, kesik kesik havlıyordu.

"Her şey yerlere saçılmadan önce çıkar şunu buradan," dedi Maureen. Jack kapıyı açıp yol verince, Çapaklı şampanya şişesinin ağzından fırlayan mantar gibi dışarı fırladı. Seke seke bahçeyi geçti, arabanın yanında yöresinde zıplamaya devam etti. Jack arka kapıyı açarak, "Bin bakalım" deyince Çapaklı ikiletmeden koltuğa atladı. Arka koltukta şöyle bir yaylandı ve ön

koltuğa zıplayıp oturdu. Jack arabanın ön kapısını açarak emretti: "Dışarı!"

Çapaklı soğuk soğuk baktı, sonra da kasten yüzünü başka yöne çevirdi. Ardından duvar gibi sağır kesildi ve çok uzaklarda olağanüstü ilginç bir şey görmüş gibi gözlerini kısarak ufku seyre daldı.

"Dışarı dedim, Çapaklı!" diye tekrar emretti Jack. Çapaklı, karavanın üstünden geçen bir saksağanı seyrediyormuş gibi yaptı.

Jack bir zamanlar Avustralya ordusundaydı, verdiği emirlere daima uyulmasını isterdi. Astlarından birinin verdiği emri duymazlıktan gelmesine hayatta katlanamazdı. Kapıdan içeri eğilip Çapaklı'yı kucakladı ve arka koltuğa taşıdı. "Kal!" dedi, işaret parmağını Çapaklı'ya doğru sallayarak. Köpek, yanlış bir şey yaptığının düşünülmesine çok alınmış gibi masum masum baktı ona. Jack arka kapıyı kapattı ve şoför koltuğuna oturmak için arabanın çevresinde dolaştı. Koltuğa oturur oturmaz ilk işi bütün camları açmak oldu, ardından motoru çalıştırdı ve omzunun üstünden Çapaklı'ya seslendi: "Arabanın içine gaz bombası atmak yok. Anladın mı beni?"

Çapaklı cipin yola çıkıp hızlanmasını bekledikten sonra arka koltukta yaylandı ve yine ön koltuğa sıçradı. Çabucak koltuğa yerleşti ve kafasını pencereden çıkararak yüzünü rüzgâra verdi, böylece sahibinin arka koltuğa geçmesi için verdiği emirleri duymazlıktan gelmesinin geçerli bir mazereti vardı artık. Jack kaşlarını kaldırdı, başını iki yana sallayarak içini çekti. Çapaklı çok inatçı bir köpekti, üstelik hiç kimsenin astı olarak görmüyordu kendisini, Jack'ın bile. İnsanoğlunun birazcık bile altında olduğunu asla düşünmemişti, bu açıdan kedilere benzediğini söylemek pek yanlış olmazdı, gerçi ona sorsanız bu kıyaslama hiç hoşuna gitmezdi herhalde.

Yedi kilometre ileride, Paraburdoo havaalanının çevresini saran tel örgülerin dışında durdular. Jack kapıyı açarak Çapaklı'yı çıkardı. Bir Cessna tipi hafif uçak pistte hızlandı, hızlandı ve havalandı. Çapaklı uçağın gölgesinin peşine takıldı ve üzerine atılıp havlamaya başladı. Gölge kaçtı, Çapaklı büyük bir zevkle tekrar peşinden koşup yine yakaladı, her seferinde elinden kaçmasına şaşıp kaldı.

Jack arabaya binip uzaklaşmaya başladı. Kornayı çalınca Çapaklı hemen kulaklarını dikiverdi.

Avustralya'da yaz mevsiminin tam ortasına denk gelen şubat ayının kavurucu bir günüydü, çevredeki tüm bitkiler bir fırına atılıp iyice kurutulmuş gibi görünüyordu. Böyle günlerde dışarı çıkmaya kalkanların sıcaktan eli ayağı birbirine dolaşır; güneş öylesine yakıcıdır ki, birisi ocakta kızdırdığı bir bıçağın yanını suratınıza bastırıyor sanırsınız. Sıcak yüzünden toprağın üstü, asfaltın üstü, ağaçların, çalıların üstü titreşir, bulanır, uzaklarda bulunan nesneler çarpılmış olarak gözünüze ulaşır; yıllardır orada yaşıyor olmanıza, çoktan alışmış olmanıza rağmen, havanın bu kadar sıcak, güneşin bu kadar yakıcı olabileceğine bir türlü inanamazsınız.

Eğer saçlarınız biraz dökülmüşse ve kelinizi örtecek bir şapkanız yoksa, kafa deriniz kâğıttan yapılmış da bir ucundan tutuşturulmuş gibi yanar. Kızgın güneş üstünüzdeki tişörtü ya da gömleği yok sayıp doğrudan derinizi yaktığından, bir gölgeden diğerine mümkün olduğunca hızlı gitmeniz gerekir. Bir de çevrenizdeki her şey beyaz görünür, sanki güneş renkleri tümden silip atmıştır.

Bu dehşetli sıcakta toprağın kırmızılığı bile solar. Bölgeye gelen ziyaretçiler, madencilik şirketlerinin kırmızı taşları ve toprağı böylesine fütursuzca her yana saç-

malarına nasıl izin verildiğini anlayamadan hayretler içinde manzarayı izlerler. Oysa bunu yapan madencilik şirketleri değil, doğanın ta kendisidir; sanki Doğa Ana insanoğluna bir oyun oynamaya karar vermiş ve onun umursamaz davranışlarını tıpatıp taklit etmiştir. Aradaki tek fark, doğanın bu işi buldozerler, hafriyat makineleri, damperli kamyonlar olmadan başarmış olmasıdır. İşte bu engebeli arazide, o korkunç sıcağın altında, Çapaklı var gücüyle koşuyor, Jack Collins'in cipinin giderken çıkardığı kırmızı toz bulutunun ardından, daha küçük olan başka bir toz bulutu çıkararak cipi kovalıyordu. Güneşin yakıcı ışınlarına hedef olmasına ve önündeki cipin çıkardığı toz yüzünden ikide bir gözlerini kırpmak zorunda kalmasına rağmen, doludizgin koşmanın zevkiyle tüm gövdesi sarsılıyordu. Genç ve güçlüydü, kaslarının kullanabileceğinden çok daha fazla enerjisi vardı ve dünya hâlâ tazecik, hâlâ muhteşemdi. Olanaksızı başarmak için gücünü çılgınca harcamanın hazzını iliklerine dek hissediyor, sanki ha dese yakalayacakmış gibi sahibinin cipinin peşinden koşuyordu. Eğer ona soracak olursanız, cipi gerçekten de yakalamıştı, çünkü yedi kilometre sonra onu gördü; karavanın önüne park edilmişti, soğumakta olan motoru hâlâ tıkırdıyordu ve artık dermanı kalmadığından yenilgiyi kabullenmişti. Çapaklı'ya kalsa yedi kilometre daha koşabilirdi, hatta sonra bir yedi kilometre daha koşabilir, cipi üç kez üst üste yakalayabilirdi. Eve vardığında hoplaya zıplaya kapıya geldi, doğruca su kabına daldı ve birkaç yudumda içip bitirdi. Dili dışarıda, yerlere su damlatarak tekrar dışarı çıktı ve bir kara mulga ağacının gölgesine uzandı.

O akşam Bayan Collins kocaman bir kutu Trusty maması açarken, Jack kronometreyi çıkardı. Çapak-

lı'nın yıldırım hızıyla yemek yeme konusunda özel bir yeteneği vardı; Jack'ın kayıtlarına göre 700 gram yiyeceği on bir saniyede mideye indirerek muhtemelen dünya rekorunu kırmıştı. Çapaklı patilerini masanın kenarına dayamış et parçalarının yemek kabına dökülüşünü izlerken Bayan Collins sert bir sesle buyurdu: "Aşağı, Çapaklı! Yat yere!" Çapaklı hemen yere yattı ve öyle yürek paralayıcı, öyle dokunaklı bir ifadeyle gözlerini dikip sahibesine baktı ki, Bayan Collins onun düpedüz rol yaptığını bilmesine rağmen az önceki sert sözlerinden dolayı pişman oldu. Çapaklı önce bir iç geçirdi sonra sırayla kaşlarını kaldırdı. Bütün bedeni iştahla sarsılıyor, titriyor, bacak kasları akşam yemeğinin üzerine atılmak için gerilmiş bekliyordu.

"Hazır mısın?" dedi Bayan Collins. Jack Collins evet anlamında başını salladı. Bayan Collins yemek kabını yere koydu, Çapaklı derhal fırladı ve aynı anda Jack kronometrenin düğmesine bastı. "Vay be!" dedi Jack heyecanla. "Görüyor musun şunun yaptığını? On saniye ve bir salise. Gerçekten etkileyici."

Çapaklı özenle kabın dibini yaladı, sonra emin olmak için bir daha yaladı. Tabağın içinde zerre kadar yiyecek kalmadığına kanaat getirince tekrar dışarı çıktı ve aynı ağacın gölgesine uzandı; davul gibi gerilmiş karnının verdiği tatlı uyuşuklukla çok geçmeden uyuyakaldı. Rüyasında bol bol yemek yediğini ve büyük maceralar yaşadığını gördü. Yarım saat sonra tamamen yenilenmiş olarak uyandığında bir süre hiç kıpırdamadan yatarak akşamın serin serin çökmesini izledi, sonra bir süredir gezinti yapmadığı geldi aklına. Uçsuz bucaksız dünyada neler olup bittiğini merak etti, burada otururak bir şeyler kaçırdığını düşünmek onu huzursuz ediyordu. Ayağa kalktı, yerinden kıpırdamaksızın bir sü-

re daha düşündü, sonra aniden kararını verdi ve diğer karavanları geçip ağaçlıkların arasında koşmaya başladı. Dikenli çalılar arasında kanguruların açtığı minik bir patikaya rastlayınca hiç düşünmeden patikayı takip etti, artık zaman kavramını tamamıyla yitirmiş, gizemli kokuların ve seslerin büyüsüne kapılıp gitmişti. Yoluna bir keseli porsuk ya da bir fare kangurusu çıkacağına hiç kuşkusu yoktu.

Sabah olduğunda Jack Collins dışarıya bakarak, "Görünüşe bakılırsa bizim Çapaklı yine kayboldu," diye söylendi. Maureen Collins başını sallayarak cevap verdi: "Korkarım bir gün geriye dönüş yolunu bulamayacak."

"Öyle deme," dedi kocası. "Eninde sonunda geri döner, bilirsin."

Bayan Collins, "Vahşetin çağrısıyla akşam yemeğinin çağrısı arasındaki bozulmaz denge," diyerek güldü.

"Gerçi döndüğü zaman karnı hep tok oluyor."

"Belki onu besleyen başkaları da vardır."

"Buna hiç şaşırmazdım, doğrusu," dedi Jack. "İşin içine yemek girince, bizimki dünyanın en zeki yaratığı olup çıkıverir."

Üç gün sonra, Bay ve Bayan Collins onu yeniden görme umudunu yitirdiği sırada, Çapaklı yine ortaya çıktı ve tam akşam yemeği saatinde kapıyı tırmalamaya başladı. Toz toprak içindeydi, her zamanki gibi midesi tıka basa doluydu, kanguru yolunda rastladığı bir yaban kedisine gösterdiği nezaket yüzünden tam burnunun üstünde koca bir sıyrık vardı ve tatmin olmuş bir şekilde sırıtıyordu. O akşam koca bir kutu Pal mamasını tam dokuz saniyede yalayıp yuttu.

KIRMIZI KÖPEK DAMPIER'E GİDİYOR

Gün geldi Maureen ve Jack Collins'in Paraburdoo'dan Dampier'e taşınması, bunun için 350 kilometrelik uzun mu uzun bir toprak yolu tekerlek izlerine ve çukurlara girip çıkarak geçmesi gerekti. Kimi yerlerde yol küçük dereler tarafından kesilir, öyle ki, aracınız dingiline kadar çamurun içine gömülebilir ve başka bir araç gelip sizi çekene kadar oraya saplanıp kalabilirsiniz. Bu yolu kullanacak olanlar, ne olur ne olmaz diye, yanlarına birkaç gün yetecek kadar erzak ve su aldıktan sonra yola çıkarlar.

Toprak yol, Mt Tom Price'dan Dampier'e demir cevheri taşımak için kullanılan demiryoluna paralel gider ve yol boyunca sık sık trenlere yarenlik etmeniz gerekir. Bu trenler öylesine uzundur ki, kırmızı toprakla yüklü vagonları tek tek saymak imkânsız gibi görünür insana. Bu uzun yol boyunca vagonları uçsuz bucaksız kırlardan aheste aheste geçirmek için, en az üç tane heybetli lokomotife ihtiyaç vardır.

Jack Collins, bu uzun yolculuğa çıkmak üzere Paraburdoo'dan ayrılmadan önce, rüzgâr cipin içinde alabildiğine essin ve içerinin fırın gibi ısınmasını engellesin diye arabanın bütün pencerelerini sonuna kadar açtı. Eşyaların içinde değerli ya da kırılgan ne varsa özenle paketleyip cipe yerleştirdiler. Daha büyük ve ağır olanlarıysa arka tarafa taktıkları römorka yüklediler.

Karavan'ın mutfağında Maureen Collins buz kutusunun içine bol miktarda içecek ve sandviç koydu, çünkü yolları üzerinde durup dinlenmek için doğru düzgün bir yer yoktu. Yine aynı sebepten cipin torpido gözüne bir rulo tuvalet kağıdı koydu. İnsanın ne zaman durup sinameki ağaçlarının arasına girmek zorunda kalacağı hiç belli olmazdı.

Her şeyi yerleştirip hazırlıklarını tamamladıklarında, Jack, Çapaklı'ya seslendi ve cipin arka kapısını açtı. "Atla bakalım, oğlum!" diye buyurdu. Çapaklı arka koltuğa atlarken çabucak kapıyı kapattı ve köpek ön tarafa atlamadan önce şoför koltuğuna oturdu. Zavallı Çapaklı hayal kırıklığına uğramıştı, Maureen'in oturduğu koltuğa atlayıp onun kucağında oturmayı düşün-

dü. Ne var ki, başkasıyla koltuğunu paylaşmak prensiplerine aykırıydı, bu yüzden içini çekerek arka koltuğa yerleşti ve çenesini bir kutuya dayadı.

Sabahın çok erken saatlerinde yola çıkmışlardı, çünkü o saatlerde hava daha serin oluyordu. Arabanın sabah saatlerinde su kaynatma ihtimali düşüktü, hem zaten tatlı tatlı çiğ düşerken taptaze havayı soluyarak yolculuk etmenin zevkine diyecek yoktu.

Daha on beş kilometre gitmişlerdi ki, Çapaklı'nın sabah kahvaltısı etkisini gösterdi ve ön koltukta oturan iki talihsiz yolcunun çevresini yoğun bir koku sardı. "Ay, Tanrı aşkına," dedi Maureen, "çabuk pencereleri aç, Jack! Çapaklı yine bıraktı!"

"Pencereler açık zaten," dedi kocası. Yoldaki çukurlara ve tümseklere girip çıkarak sarsıla sarsıla giderlerken bir eliyle burnunu tutuyor, diğeriyle direksiyonu kontrol etmeye çalışıyordu.

Maureen telaşla çantasına saldırdı ve parfüm şişesini çıkardı. Mendiline biraz parfüm döktükten sonra burnuna dayadı. Köpek gazıyla lavanta kokusunun çok tuhaf bir karışım olduğunu düşündü Jack.

Çapaklı bir daha bıraktı, bu seferki daha da kötüydü. Maureen arkasını dönerek köpeği payladı. "Kötü köpek! Bir daha sakın yapma, duydun mu beni?" Oysa Çapaklı sadece gücenmiş ve şaşırmış görünüyordu; "Ne diye bağırıyor bu kadın?" diye kendi kendine söylenir gibi başını salladı.

Çok fazla yol gitmemiş olmalarına ve tam olarak vahşi doğanın ortasında bulunmalarına rağmen, Jack cipi durdurmak zorunda kaldı. Arabadan çıktı ve arka kapıyı açtı. "Dışarı!" diye buyurduğunda Çapaklı şevkle yere atladı. Okaliptüs ağaçlarının arasında hoş bir gezinti yapacağını sanıyordu. Çevrede kürek burunlu yılanlar ve emular olduğunu düşününce kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Jack onu koltukaltlarından tutup kaldırdı ve römorka, tüm o mobilyaların, kutuların ve ıvır zıvırın arasına koyarken söylendi: "Kusura bakma, dostum, ama gazını tutmayı beceremiyorsan seni cipe alamayız. Seni ve korkunç gaz bombalarını burada çölün ortasında bırakmadığımız için çok şanslısın." Parmağıyla burnuna bir fiske atarak, "Aferin oğluma. Otur!" dedikten sonra cipe döndü.

Çapaklı hüzünlü hüzünlü arkasından baktı, eğer üzgün görünürse sahibinin onu tekrar cipe kabul edeceğini umuyordu, ama bunun hiçbir faydası olmadı. Cip hareket ettiğinde bir sandalyenin ayakları arasına yerleşti ve dünyanın gözlerinin önünden gelip geçmesini izledi. Bir yerden diğerine yolculuk etmekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu dünyada, en büyük zevki böyle oturup çevreyi izlemekti.

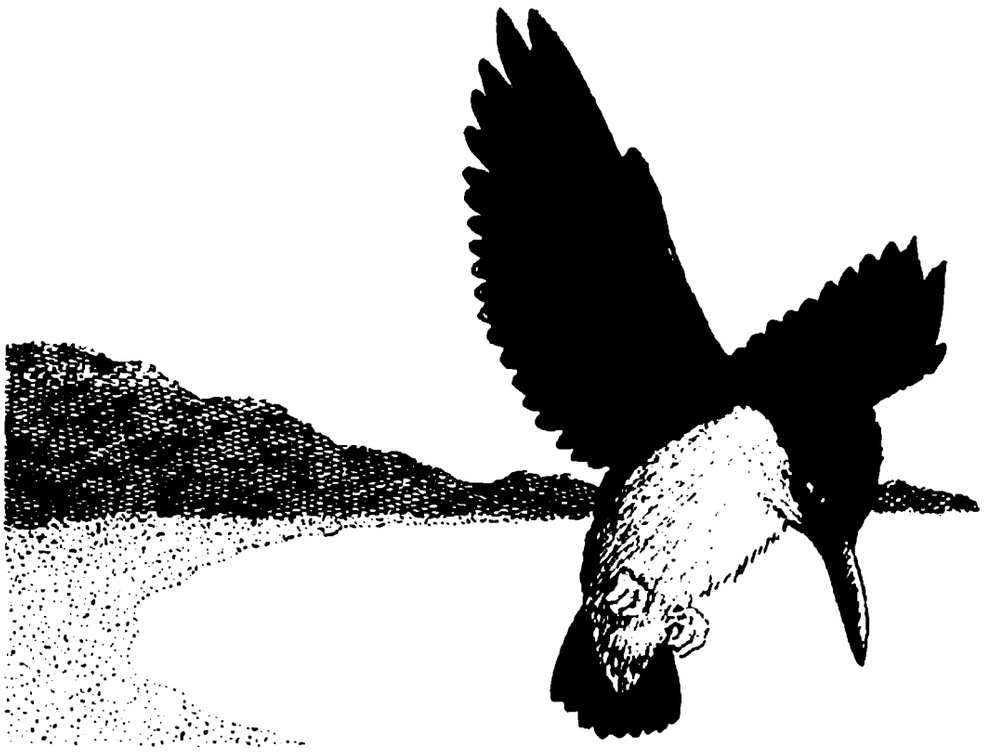
"Sence orada rahat edebilecek mi?" dedi Maureen, endişeyle arkaya bakarak. "Tekerlekler o kadar çok toz çıkarıyor ki."

Jack dikiz aynasından baktığında, arkalarından kalkan toz yüzünden römorkun bile görünmediğini fark etti. "Eh, ne yapalım, o kokulara katlanmaktansa Çapaklı'nın biraz kirlenmesine göz yummak zorundayız."

Dört saat sonra Dampier'e vardılar. O berbat yolda direksiyonu düzgün tutmaya çalışmak hiç de kolay olmadığından, cipi sırayla kullanmışlardı; yolculuk sona erdiğinde ikisinin de kolları ve omuzları sızım sızım sızlıyordu.

Cipten çıktılar, şöyle bir gerindiler, sıcak yüzünden ellerini yelpaze yaparak biraz serinlemeye çalışırken, köpeklerinin durumunu görmek için römorkun arkasına geçtiler. Onu gördükleri zaman elleriyle ağızlarını kapatıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Hüzünlü hüzünlü bakan iki amber sarısı gözü olmasa Çapaklı'yı hayatta tanıyamazlardı, çünkü gözleri dışında her yeri iki santim kalınlığında kırmızı tozla kaplıydı.

ÇAPAKLI BARBEKÜ PARTİSİNDE

"Çapaklı'yı yanına alıp sahilde bir gezintiye çıkmaya ne dersin?" diye sordu Maureen. Akşamın çökmesiyle hava serinlemişti ve Maureen bir süreliğine bütün evin kendisine kalmasını istiyordu.

Jack saatine baktı. "Fena fikir değil, mesai saatine kadar ne yapsam da vakit geçirsem diyordum ben de; hem Çapaklı'yı da biraz koşturmuş oluruz. Bu hoşuna gider mi, oğlum?" Birkaç gündür ortalarda olmamasına ve daha yeni dönmüş olmasına rağmen, Çapaklı bu fikri beğenmiş göründü. Göğün saçakları batı yönünde altın rengine bürünürken, Dampier sahiline doğru yola çıktılar. "Piuk, piuk, piuk," diye çığlıklar atarak bir yakalı yalıçapkını geçti üzerlerinden, hemen ardından çatal kuyruklu kırlangıçlardan oluşan bir takım "cik, cik, cik," diye öterek ters yöne doğru seğirttiler böceklerin peşinden. Adam ve köpek, yumuşacık köpüklerin kumsala vurduğu sahile doğru yürüdüler de yürüdüler. Tam karşılarında Doğu Münasebet Adası diye tu-

haf isimli bir ada, onun güney batısında ise, dalgalar arasına sıkışıp kalmış gibi görünen Yanılgı Adası vardı. Bu adanın da acayip bir isim almasına yol açan yanılgının kimin yanılgısı olduğu ya da yanılanın ne hakkında yanıldığını kimseler bilmezdi. Onları takiben Dampier Takımadaları'na ait muhteşem adalar, gelişigüzel ufka serpilmiş uzanıyordu.

Adamın biri kumsalda dimdik ayakta durmuş, iki parmağının arasında tuttuğu misinadan bir sinyal bekliyordu, tavaya atmak için bir zargana yakalamaya bel bağlamıştı. Fakat Çapaklı'nın asıl dikkatini çeken şey; ızgaralardaki suyunu bırakmış bifteklerin, bonfilelerin, sosislerin o nefis, çekici kokusuydu. Aniden kulakları dikildi, ağzının kenarından salyalar sızarken, beyninin her nöronu haylazca planlar yapmak için alabildiğine çalışmaya başladı. Jack Collins köpeğinin huyunu iyi bilirdi, aniden fırlayıp kurtulmasına meydan vermeden Çapaklı'nın tasmasına kayışı geçirdi ve sıkıca tuttu.

Barbekü yapanların arasından yürürlerken, Çapaklı'yı tanıyan insanların sayısı karşısında Jack hem afalladı, hem de hayretler içinde kaldı. "Hey! Baksanıza, şu gelen Kırmızı Köpek değil mi?" dedi adamın biri, başka biri Çapaklı'nm başını okşadı. "Ne haber, oğlum, keyfin nasıl? Barbeküye hoş geldin." Jack Collins, Çapaklı'nın kaybolduğu zamanlarda pek çok dost edindiğini anladı. Hatta belki Çapaklı o sahilde birkaç kez barbekü partilerine de katılmıştı, ne de olsa oranın yerlileri akşamları sahile inip barbekü yapmaya bayılırlardı.

Bir saniyeliğine kayışı tutan elinin gevşemesiyle Çapaklı bir silkinişte kendini kurtardı ve koşturarak uzaklaştı. Jack arkasından seslendi, ama Çapaklı onu duymak için fazla meşgul, duysa bile söylediğini yapmak

için fazla inatçıydı. Biraz sonra Jack, gördükleri karşısında utançtan kıpkırmızı kesildi.

Adamın biri ızgaradan sosisleri bir çatalla alıyor ve eğilip yerdeki tabağın içine koyuyordu. Tabağın içinde biraz salata ve birkaç taze patates dilimi vardı. Tabağına üç sosis koyduktan sonra doğrulup ızgaradaki bir hamburger köftesine uzandı, köfteyi tabağına koymak için tekrar eğildiğinde tabaktaki sosislerin yerinde yeller estiğini gördü. Gözlerine inanamayarak daha dikkatli baktı, sahiden de sosisler gitmişti, şaşkınlıkla başını salladı. Sonra hırsızı bulmak için sağa sola bakındı. Herkes kendi işiyle uğraşıyor, kimse onunla ilgilenmiyordu. "Sosislerim yok!" dedi. "Üçkâğıtçının biri benim sosislerimi uçurmuş!" Hemen yanında duran adama seslendi. "Hişt, ortak, sen mi yürüttün benim sosisleri? Eğer öyleyse hemen yerine koy."

Adam önce ona sonra tabağa baktı. "Ben yapmadım, ortak. Baksana daha kendi sosislerimi bitirmedim. Ama istersen seninle sosislerimi paylaşabilirim."

"Şeytan aldı götürdü," dedi sosislerini yitiren adam. "Daha birkaç saniye önce sosisler tabağımda duruyordu."

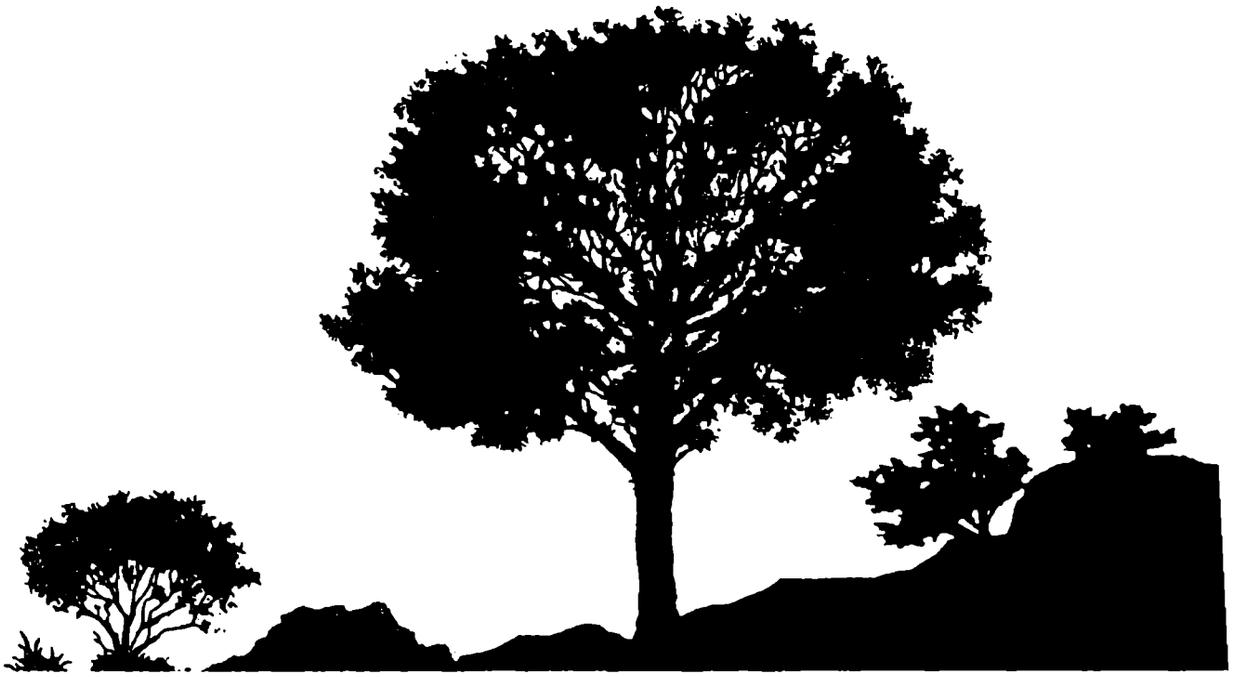
Jack Collins çaresizce Çapaklı'yı yanına çağırmaya çalıştı, ama köpek şapır şupur yalanarak ağzının kenarında kalan sosis yağı kalıntılarını temizliyor, yeni hücumunun planlarını yapmakla meşgul olduğundan onu duymuyordu. Karnını yere yapıştırdı ve kafasını iyice kuma yaklaştırarak burnunu henüz tabağa konmuş olan körpe ve sulu bir bonfileye çevirdi. Bonfilenin sahibi bir saniyeliğine başka yere bakma gafletinde bulununca Çapaklı bir anda tabağın yanında bitti, bonfileyi dişlerinin arasına sıkıştırdığı gibi oradan uzaklaştı, adamcağızın tabağında bir dilim domates ve biraz har-

dal dışında hiçbir şey kalmamıştı. Çapaklı bonfileyi derhal midesine indirdi ve sahilin öbür ucunda pişmekte olan bir hamburger köftesinin kokusunu alarak oraya doğru koşturdu.

"Bonfilemi sen mi uçurdun, evlat?" dedi ikinci adam komşusuna, birinci adam hâlâ, "Kim aldı benim sosislerimi, yahu?" diye söylenip duruyordu, çok geçmeden aralarına, "Hey yüce Tanrım, hangi cehenneme gitti bu köfte?" diye homurdanan üçüncü bir adam katıldı.

Tüm bunları utanç içinde izleyen Jack, hiç sesini çıkarmadan oradan sıvıştı. Nasıl olsa Çapaklı evin yolunu bulurdu, biraz daha orada kalıp köpeğini çağırmaya devam ederse öfkeli kurbanlar tarafından suçlanması işten bile değildi. Kimse öfkeli bir madenciyle dalaşmak istemez.

KIRMIZI KÖPEK JOHN'LA KARŞILAŞIYOR

"Bir daha geri döneceğini sanmıyorum," dedi Maureen Collins.

Jack umutsuzca başını iki yana salladı. "Hiç bu kadar uzun zaman bizden uzak kalmamıştı."

İkisi de bu duruma üzülmüştü. Onu kaybedeceklerini içten içe bilmelerine rağmen, zihinlerinden bu fikri kovmaya çalışıyormuş gibi bir halleri vardı.

"İnşallah araba falan çarpmamıştır."

"Çarpsa duyardık. Böyle küçük yerlerde haberler yıldırım hızıyla yayılır. Zaten ne fark eder; bizimkinin kedilerden bile çok canı var, sen sanki bilmiyorsun."

"Duyduğum kadarıyla kapı kapı dolaşıp yemek dileniyormuş."

"Güzel yemeğin nerede olduğunu bilmesini sağlayan bir detektörü var sanki."

"Demek ki sağlığı yerinde. Ama yine de canım sıkılıyor bu duruma. Ufaklığı özlüyorum doğrusu." Çapaklı nihayet evi terk etmişti.

Gün boyunca uyumakla ya da bir yere kıvrılıp hayatın gelip geçmesini izlemekle kendini eğleyen diğer köpeklere benzemezdi o, tek bir yerde yaşayıp gitmeye katlanamayacağı kadar ilginç bir yerdi dünya. Başka diyarları görmek istiyordu, bir sonraki köşenin ardında neler olup bittiğini bilmek, bir şekilde dünyanın gidişatına etki etmek istiyordu.

Eften püften işlerle uğraşıp ömrünü heba etmeyecek kadar zeki bir köpekti ve çevresinde hoşlandığı pek çok insan olmasına rağmen, her köpeğin sevmesi gereken şekilde gerçekten sevebileceği birini bulamamıştı daha. Uğruna canını verebileceği kimsesi yoktu. Zaman zaman Jack ve Maureen'e uğrayacaktı elbette, hem de her seferinde büyük bir sevinçle yapacaktı bunu. Birkaç gün yanlarında kalacak, karnını doyuracak, susuzluğunu dindirecekti, ama artık onların yanında yaşamadığı gerçeğini Collins'ler de o da bilecekti.

Çevrede yalnız yaşayan birçok erkek olduğu için şanslıydı. Demir ve tuz işletmeleri bölgeye yatırım yapmaya başlamadan önce orada sadece birkaç aborjin ve sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen beyaz adamlar yaşıyordu, gelgelelim bu işletmeler faaliyete geçtikten sonra çok hızlı bir yerleşim ve nüfus artışı olmuştu. Yeni limanlar, yollar, işçi barakaları, yeni bir demiryolu ve yeni bir havaalanı inşa edilmişti. Tüm bu inşaatların altından kalkabilmek için dünyanın dört bir yanından yüzlerce insan gelmiş, yanlarında yalnızca kas güçlerini, iyimserliklerini ve çok uzaklardaki evlerinin özlem dolu anılarını getirmişlerdi. Kimileri yurtlarındaki kötü yaşam koşullarından kaçmışlardı, kimileri hayatlarını nasıl geçireceklerini bilemediklerinden gelmişlerdi; kimileri de paçavralarından kurtulup varsıllar sınıfına dahil olma tasarılarıyla yola çıkmışlardı.

Ya hiç kökleri yoktu, ya da köklerinden koparılıp alınmışlardı. Polonya'dan, Yeni Zelanda'dan, İtalya'dan, İrlanda'dan, Yunanistan'dan, İngiltere'den, Yugoslavya'dan, bir de Avustralya'nın başka bölgelerinden gelmişlerdi. Büyük bir çoğunluğu eşsiz çocuksuz çıkıp gelmişti ve Perth'den bu yana römorklarda çeke çeke getirdikleri ve uygun bir yere kurdukları ahşap kulübelerde yaşıyorlardı. Kimileri kaba ve yontulmamış, kimileri nazik ve kültürlüydü, kimileri erdemli, kimileri günahkârdı. Kimileri külhanbeyi gibi gerine gerine yürür, hep sarhoş gezer, ikide bir kavga çıkarırdı; kimileri hep hüzünlü görünür, süklüm püklüm yürür; kimileri her şeyle dalga geçer, sürekli şakalar yapar, nerede olursa olsun neşeli olmayı bilirlerdi. Bu insanların yanlarında onlara kol kanat gerecek kadınları olmadığından acayip adamlar olup çıkarlardı. Örneğin, bir tanesi kafasını pırıl pırıl tıraş edip upuzun bir sakal bırakabilirdi. Başka biri Perth'e gidip bir hafta kalabilir, zil zurna sarhoş olup geriye korkunç baş ağrıları, sızım sızım sızlayan tuhaf dövmelerle geri dönebilirdi. Bir tanesi kokmuş çoraplarını haftalarca çıkarmayabilir, delik deşik oluncaya kadar aynı pantolonu giyebilirdi. Başka biri bir hafta boyunca yıkanmayabilir, ya da her gece sabaha kadar kitaplara gömülüp, sabah olduğunda kıpkırmızı gözlerle işe gidebilirdi. Hepsi de lider ruhlu insanlardı ve çölden pek farkı olmayan bir yerde zorlu ve basit bir yaşam sürmeyi çok iyi öğrenmişlerdi. Bu güçlü kuvvetli delikanlılar bir anda Çapaklı'yı baş tacı yaptılar. Hayatlarında sevginin yeri çok azdı ve çalışma arkadaşları yanlarındayken bile kendilerini yalnız hissediyorlardı. Bu yüzden canları istediğinde okşayabilecekleri, oyunlar oynayabilecekleri bir köpeklerinin olması çok hoşlarına gidiyordu. İnsanlar gibi sövüp

saymayan, seni her gördüğünde mutlu olan bir köpeğe sahip olmaktan daha güzel ne olabilir ki? Çapaklı da onları sevmişti, çünkü kulağını kaşıyorlar, dostça sırtını sıvazlıyorlar, yere yatırıp karnını gıdıklıyorlardı. Sandviçlerinden ya da yemek tabaklarından etli lokmalar atıyorlardı önüne, kasaba gidip sırf onun için kemikli et alıyorlardı. Kimi zaman günlerce kaybolmasına rağmen, onun için dolaptaki iş aletlerinin ve paçavraların arasında bir kutu köpek maması saklıyorlar, hafta sonu yaptıkları barbeküden mutlaka bir parça biftek ayırıyorlardı.

Kimse onun gerçek adını bilmediğinden, artık sadece "Kırmızı Köpek" diye çağırılıyordu. Köpekler birden fazla isim sahibi olmaktan hiç rahatsız olmazlar, Çapaklı da bazılarının onu "Kırmızı" diye çağırmasını kendine hiç dert edinmiyordu. Hem zaten Çapaklı gerçekten de bir kırmızı köpekti. Avustralya'ya özgü, zeki ve enerjik bir çoban köpeğiydi. Onun cinsine kırmızı bulut köpeği dense de, bazı insanlar huyunun ataları arasında bulunan bir av köpeğine çektiğini düşünüyordu. Kırmızı Köpek üç yavrunun en küçüğüydü, büyüdüğü zaman bakır rengine çalan bir kürkü, amber sarısı gözleri ve dimdik kulakları olan güzel bir köpek olmuştu. Kuyruğu biraz kalıncaydı ve göğsünü örten kürkü aslan yelesi gibi uzundu. Alnı geniş, kahverengi burnunun ucu biraz kalkıktı. Gövdesi diri ve güçlüydü, onu kucaklayıp kaldırmaya kalktığınızda ne kadar ağır olduğunu görerek hayretler içinde kalırdınız.

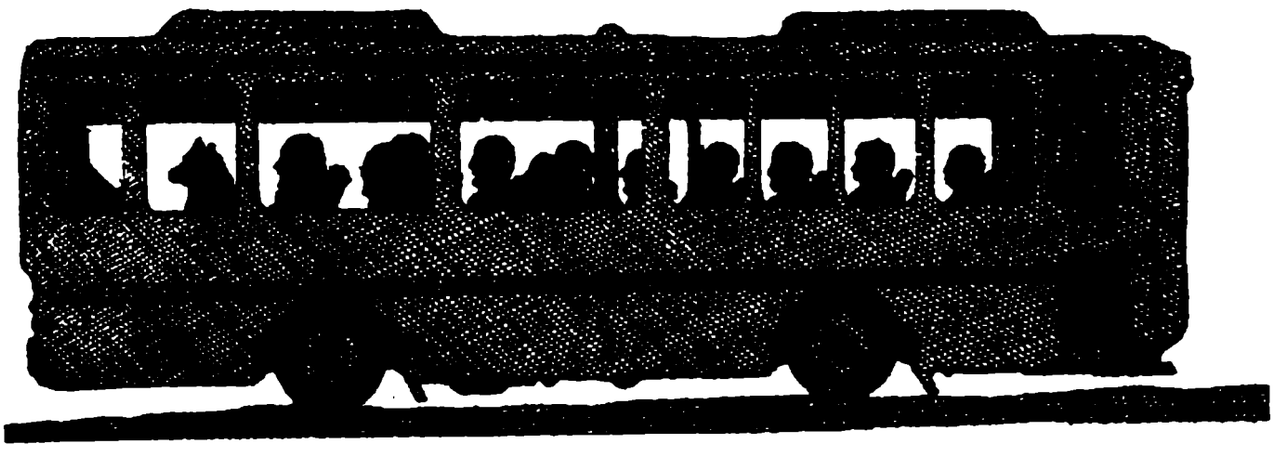
Kırmızı Köpek ve Hamersley Demir İşletmesi'nin nakliye ambarındaki adamlar zamanla birbirlerine alıştılar, çünkü şirketin otobüs şoförlerinden biri onu yanına almış ve ömrü hayatı boyunca ona sahip olan tek kişi olmuştu.

John, diğer madenciler gibi iri yapılı vahşi bir adam değildi. Ufak tefek, gençten bir adamdı ve hayatta en sevdiği şey hayvanlardı. Yarı Maori olduğundan elmacık kemikleri biraz çıkıktı, başkalarına sorarsanız, onun herkesin dostu olduğunu söylerlerdi. Günün birinde Dampier'de bir caddeye park etmiş yolcularının gelmesini beklediği sırada rastladı Kırmızı Köpek'e. Onu görür görmez yürekten bir sevecenlikle çömelerek seslendi: "Hey, evlat! Gel bakayım buraya!" Bunu söylerken parmaklarını şaklattı ve davetkâr bir ıslık çaldı. O sırada derin düşüncelere dalmış olan Kırmızı Köpek, durup bön bön ona baktı. "Gel yanıma, dostum," dedi John. Kırmızı köpek hevesle kuyruğunu sallamaya başladı. "Gel de bana merhaba de!" dedi John.

Kırmızı Köpek yanına gelince John uzanıp sağ patisini eline aldı. Patiyi sallayarak, "Seninle tanıştığıma sevindim, dostum," dedi. John Kırmızı Köpek'in başını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Aman da ne güzel şeysin sen," dedi. Kırmızı Köpek, o andan sonra hayatının gidişatının tümden değiştiğini anladı.

Madenciler kocaman sarı otobüsleriyle işlerine gitmek için geldiklerinde, John'un sürücü koltuğunda, Kırmızı Köpek'in de hemen onun arkasındaki koltukta oturduğunu gördüler.

KIRMIZI KÖPEK VE NANCY GREY

Günlerden bir gün, otobüse daha önce hiç kimsenin görmediği biri bindi. Nancy Grey oraya yeni taşınmıştı, Hamersley Demir İşletmesi'nde sekreter olarak işe başlıyordu ve Kırmızı Köpek'in adını bile duymamıştı.

Yeni işine ilk kez gitmek için sabahleyin servis otobüsüne bindiğinde, bütün koltukların madenciler tarafından kapılmış olduğunu gördü; yalnızca şoförün arkasındaki koltuk boştu, daha doğrusu o koltukta kırmızı bir köpek oturuyordu. Önce ona sırıtan erkeklerle dolu koltuk dizisine, sonra da onun otobüse bindiği fark etmemiş gibi yapan kırmızı köpeğe baktı.

Adamlardan hiçbiri Nancy'ye yer vermeye davranmadı, çünkü hepsi de Kırmızı Köpek'i yerinden kaldırmayı denemesi halinde neler olacağını merak ediyorlardı.

"Aşağı!" diye buyurdu Nancy. Bir hayvan tarafından koltuğunun işgal edilmesine katlanacak türden bir insan değildi. Kırmızı Köpek onu şöyle tepeden tırnağa bir süzdü, ardından koltuğuna iyice yerleşti.

"Pis köpek!" diye bağırdı Nancy. Kırmızı Köpek dudak kıvırarak derinden derine hırlamaya başladı. Nancy hem biraz şaşırdı hem de ürktü, ama bir yandan da bu köpeğin kendisini ısırmayacağını adı gibi biliyordu. Kırmızı Köpek'in yüzündeki ifade hiç de vahşi bir köpeğin ifadesine benzemiyordu. Otobüsün içindeki adamlar kahkahalarla gülmeye başladılar. "Onu asla kaldıramazsın!" diye seslendi biri.

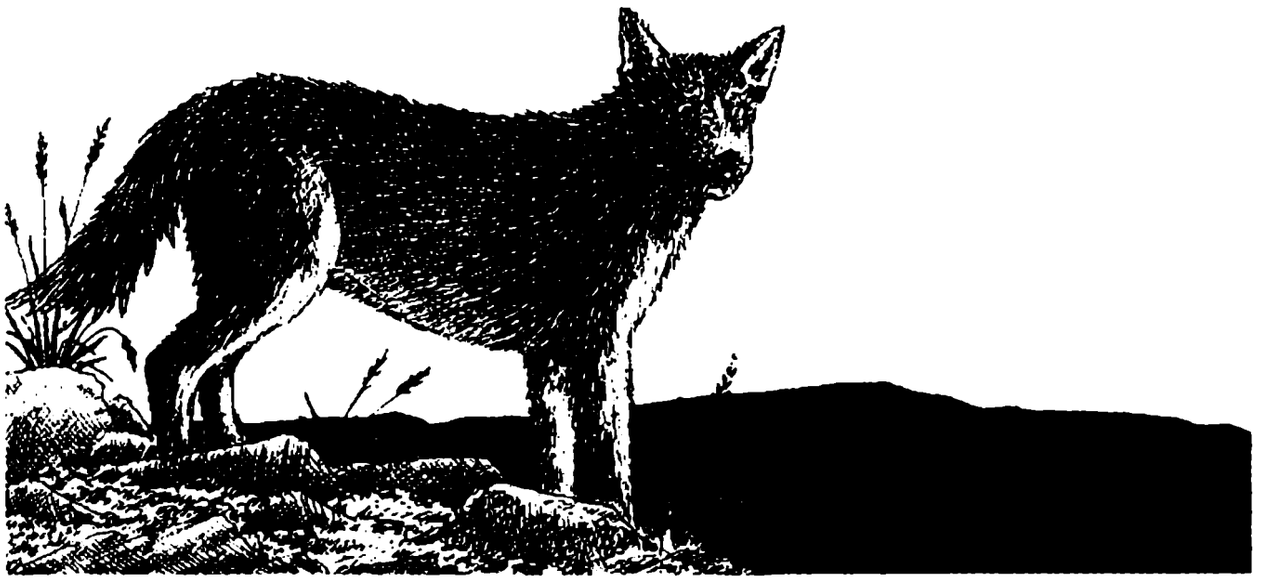
"Orası onun koltuğu," dedi bir başkası. "Kırmızı, bir koltuğu istiyorsa, kimse onu engelleyemez."

Nancy cesurca adamların gözlerine bakmayı denedi, ama yanakları al al oldu. Bir köpek ve bir otobüs dolusu madenci tarafından alaşağı edilmek çok utanç vericiydi doğrusu. Teslim olmamaya karar vererek koltuğun bir kenarına, Kırmızı Köpek'i rahatsız etmeyeceği kadar kıyıya oturdu.

Ancak Kırmızı Köpek rahatsız olmuştu. Orası onun koltuğuydu ve herkes bunu bilmeliydi. Üstelik koltuğun yarısı değil, tamamı ona aitti. John'la karşılaştığı günden beri şirket otobüslerine canının istediği kadar biner, şoför kim olursa olsun, hemen arkasındaki koltuğa yerleşirdi. O koltuk daima onun olacaktı, başka kimsenin değil. Nancy'ye dişlerini göstererek bir daha hırladı.

Nancy ona dönerek, "Ne o, ne kadar güzel dişlerin olduğunu mu gösteriyorsun?" dedi ve yerinden bir santim bile kımıldamadı.

Kırmızı Köpek tehditlerinin bir işe yaramadığını anlayınca Nancy'yi koltuktan zorla atmaya karar verdi. Olduğu yerde döndü, kafasını indirip burnunu Nancy'nin bacağına dayadı ve itmeye başladı. Nancy onun bu kadar kuvvetli olabileceğini hiç beklemediğinden neredeyse koltuktan düşüyordu. Arkadaki adamlar yine gülmeye başlayınca Nancy sıkı sıkıya koltuğa yapıştı.

"Kesinlikle kalkmıyorum," dedi fısıltıyla, "istesen de istemesen de, bana katlanmak zorundasın."

Kırmızı Köpek de öyle kolay kolay vazgeçmezdi, sadece kalçasının bir kenarı koltukta kalıncaya kadar Nancy'yi itmeye devam etti. Ancak o zaman amacına ulaşmış olduğuna kanaat getirerek onun koltuğun en kenarına rahatsız bir şekilde tünemesine izin verdi.

Ertesi gün Nancy otobüse bindiğinde, Kırmızı Köpek yine şoförün hemen arkasındaki koltukta oturuyordu. Aman Tanrım, dedi Nancy kendi kendine, çünkü yine otobüs tıklım tıklım doluydu ve adamların hepsi neler olacağını görmek için hevesle onu seyrediyorlardı. Önceki sabah işe gittiğinde iş arkadaşları ona köpeğin hikâyesini anlatmış olduklarından, onun canının istediği gibi seyahat eden gezgin bir köpek olduğunu biliyordu. Genellikle nakliyeciler tamirhanesinde takılır, olanı biteni gözlerdi ve Nakliyat İşçileri Sendikası'nın, aidatları düzenli olarak yatırılan, tamamen yasal bir üyesiydi. Tamirhanede pek bir faaliyet olmadığı zamanlarda ise gezmelere çıkıyordu. Kimi zaman tankerlere biniyor, kimi zaman şirketin pikaplarıyla ya da devasa tırlarla yolculuk ediyordu.

Bu yolculukları sırasında giderek daha çok insan

tanımış ve özel otomobillere de binmeye başlamıştı. Araba sürerken Kırmızı Köpek'e dikkat etmek gerekiyordu, çünkü daha önce bindiği bir arabayı asla unutmazdı, hem rengini hem de motorunun sesini şaşmaz bir kesinlikle zihnine kaydediyordu sanki; tanıdık arabalardan biri gelinceye kadar yolun kenarına oturup öylece bekliyordu. Sonra aniden arabanın önüne atlıyordu, insanlar onu ezmemek için hemen frene asılıyorlar, sonra da kapıyı açıp onu içeri buyur ediyorlardı, tıpkı valabilere ya da volarulara çarpmamak için yaptıkları gibi, araba sürerken Kırmızı Köpek önlerine her an atlayabilir diye sürekli tetikte oluyorlardı. Kırmızı Köpek daima ön koltuğa oturmakta ısrar ederdi, özellikle de şirket otobüslerinde, hele hele otobüsü süren John'sa.

Nancy bu sefer düne göre daha fazla yer kaplayarak Kırmızı Köpek'in yanma oturdu. Kırmızı Köpek ona yan yan baktı ve gözlerini devirerek ısıracakmış gibi yaptı. Ama ısırmak yerine yine burnunu yere yapıştırdı ve Nancy'yi itmeye başladı. Nancy otobüsteki adamların kıkırdadıklarını duyabiliyordu, mümkün olduğunca mağrur bir edayla, "Bu yaptığın bir beyefendiye hiç yakışmıyor, biliyor musun?" dedi.

Kırmızı Köpek bu sözden biraz alınmış göründü, burnunu kaldırdı ve koltuğunda başka kimse yokmuş gibi davranmayı tercih etti. Eğer bu inatçı kadını koltuğundan atamıyorsa, onu hak ettiği gibi küçümseyerek intikamını alabilirdi. O gün Nancy'nin sırtını biraz daha koltuğun içine kaydırmasına izin verdi.

Bir sonraki günün sabahı Kırmızı Köpek, Nancy'yle yanyana oturmayı hevesle beklediğini fark etti ve kız gelip yanma oturunca bu kez onu koltuktan itmeye çalışmadı. Araya biraz mesafe koyması gerektiğini dü-

şündü, ama Nancy, "Selam, Kırmızı!" diyerek başını okşayınca köpekçe bir sırıtışla cevap vermekten kendini alıkoyamadı. Kuyruğunu yalnızca bir kez salladı, sonra da pencereden dışarıyı seyretmeye başladı, başlangıç için çok fazla taviz vermek istemiyordu.

Nancy arkasını dönüp bakmadı, ama bütün madencilerin etkilendiğini ve arkasında alaylı fısıldaşmalar olmadığını biliyordu. Tıpkı Kırmızı Köpek'e karşı kazandığı gibi, onlara karşı da bir zafer kazandığının farkındaydı.

O andan sonra Kırmızı Köpek ve Nancy çok iyi arkadaş oldular. Kırmızı Köpek'in yanma oturmaya kalkan başkaları da oldu, ama yalnızca Nancy her istediğinde onun yanına oturabildi.

NANCY, KIRMIZI KÖPEK VE JOHN

O günlerde yörede fazla bekâr kadın yoktu, bu yüzden bekâr bir kadının gelişi, genç bekâr erkekler arasında müthiş bir coşkuya ve aşırı bir meraka yol açıyordu. Onun ne yapacağı ya da aralarından birinin onunla çıkma fırsatı bulup bulamayacağı konusunda bir sürü teori ortaya atılıyordu. Eğer bekâr bir erkeğin bir kızla sohbete giriştiği görülürse, hemen başka bir tanesi onun yanında bitiyor, "Şansını çok zorlamıyor musun, ortak?" diyordu. "Bizim gibi güçlü kuvvetli erkekler dururken, senin gibi sıska bir ufaklıktan hoşlanacağı fikrine nereden kapıldın?"

Nancy, şoförün arkasındaki koltuğu Kırmızı Köpek'le paylaşma ayrıcalığına sahip olan tek kişi olduğundan, John onu şöyle böyle tanıyordu, hemen arkasında oturduğu için yolda giderken birkaç kelime konuşma fırsatı bulmuşlardı. Bir gün Kırmızı Köpek korkunç bir gaz çıkararak otobüsün tahliye edilmesine yol açınca, doğru dürüst sohbet etme şansına eriştiler. İçe-

risi tekrar solunabilir hale gelene dek beklemek zorundaydılar. Kırmızı Köpek bile otobüsü terk etmişti; kuyruğunu sallayarak ona buna sırnaşıyor, sanki yaptığı şey için tebrik edilmeyi bekliyordu.

John utana sıkıla Nancy'ye baktı ve Nancy ona gülümsedi. İkisi birden eğilerek Kırmızı Köpek'in başını okşadılar, elleri birbirine değdi. Aynı anda güldüler, azıcık utanmışlardı. John sözü aldı: "Dün neler olduğunu duydun mu? Yeni gelen bir şoför Kırmızı'yı otobüsten atmaya kalkmış."

"Gerçekten mi?" dedi Nancy.

"Gerçek ya, Kırmızı Köpek inatla direnmiş ve şoföre hırlamış, hemen ardından bizimkiler bağırıp çağırmaya, şoförle alay etmeye başlamışlar."

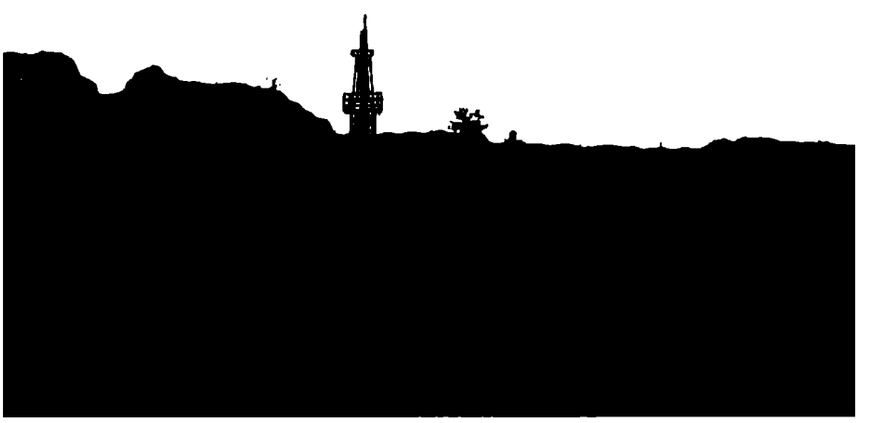
"Yapma! Sonra ne olmuş peki?"

"Bizimkiler şoföre neyin ne olduğunu anlatmışlar ve o da Kırmızı'nın koltuğunda oturmasına izin vermek zorunda kalmış. Daha sonra ambara geldiğinde o köpeğin kim olduğunu sordu ve Kırmızı'nın hikâyesini baştan sona anlattık, şimdi daha anlayışlı davranıyor."

"Geçen gün ben de komik bir olaya şahit oldum, tıpkı buna benziyordu," dedi Nancy. "Kırmızı alışveriş merkezindeydi, biliyorsun oranın kapısında "Köpekler Giremez" yazıyor. Bizimki gidip girişe yatmıştı, çünkü dışarısı fırın gibi sıcaktı ve klimanın altında serin serin yatıp geleni geçeni izlemekten büyük zevk alıyordu; kimse ona dokunmuyordu çünkü onun herhangi bir köpek olmadığını herkes biliyordu."

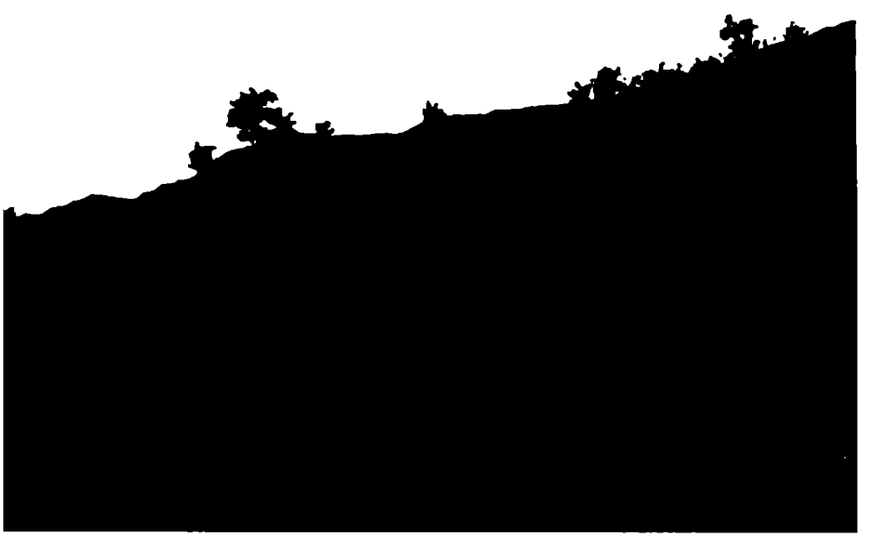
"Bilmez miyim?"

"Alışveriş merkezinde yeni işe başlamış olan yabancı bir kadın var. Adı Patsy mi ne, Kırmızı'nın namını henüz duymamış. Onun girişte boylu boyunca uzanmış yattığını görüyor ve onu kovmaya niyetleniyor, işin ko-

miği, tam o sırada adamlar öğle yemeği için gelmişler, çevredeki masalara oturmuş sandviçlerini ve tavuk butlarını yiyorlar. Her neyse, Patsy Kırmızı Köpek'i görünce ona dışarı çıkmasını söylüyor, elbette bizimkinin kılı bile kıpırdamıyor. Patsy onu tasmasından tutup çekerek dışarı çıkarıyor, Kırmızı pençelerini yere dayayıp onun işini zorlaştırıyor, çünkü dışarı atılmamaya kararlı. Kız kapıyı kapatıyor, ama göz açıp kapayıncaya kadar Kırmızı Köpek başka bir kapıdan girip aynı yere uzanıyor. Patsy onu bir güzel paylıyor ve tekrar tasmasından tutup çıkarmaya çalışıyor, ama adamlar ona haddini bildiriyorlar. Bağırıp çağırıyorlar, ona tavuk kemiği ve portakal kabuğu atıyorlar. Nihayet Patsy mücadele etmeyi bırakıyor, bir daha Kırmızı'ya dokunmaya cesaret edebileceğini hiç sanmıyorum."

"İşte benim köpeğim," dedi John, madencilerden biri gelip omzuna dokundu. "Baksana ortak. Böyle giderse işe yetişemeyeceğiz, hadi git bir bak içerinin havası solunabiliyor mu?" John kafasını otobüsün içine sokup kokladı. Sonra arkasını dönüp seslendi: "Kusu-

ra bakmayın, beyler. İçerisi hâlâ kokuyor. Biraz daha beklemeniz gerekecek."

Madenciler homurdanırken John Nancy'ye döndü. "Arabalı sinemaya yeni bir film gelmiş. Gidip izleyelim mi, ne dersin?"

"Hangi film?" diye sordu Nancy.

"Şey, hatırlayamadım. Ama güzel olduğunu söylüyorlar."

"Tamam o zaman. Verdiğin sözü unutma yalnız."

Buluşacakları gün John arabasını yıkadı, içine parfüm ve sivrisinek ilacı sıktı. Yüzünü kesmemek için özenle tıraş oldu ve bol bol tıraş losyonu süründü, ardından tertemiz bir gömlek ve yeni ütülenmiş bir pantolon giydi. O gün ikindi vakti saçlarını kestirmiş, ayakkabılarını boyatmıştı. Şimdi geriye Kırmızı Köpek'ten kurtulmak ve gidip Nancy'yi evinden almak kalmıştı. Nancy'yi evinden almak kolay işti, gelgelelim Kırmızı Köpek'ten kurtulmak deveye hendek atlatmaktan zordu, John'a o kadar bağlanmıştı ki neredeyse sürekli onu takip ediyor, gözünün önünden çok fazla kaybolmasına katlanamı-

yordu. John futbol oynarken top John'a geldiğinde Kırmızı sahaya dalar ve oyuna katılırdı; John kriket oynamayagörsün, Kırmızı Köpek bir şekilde haber alır, hemen yetişip sahaya girer ve oyunculardan önce topu yakalayıp hepsini peşinden koştururdu.

John, Nancy'ye yaşayacağı güzel geceye Kırmızı Köpek'i karıştırmamaya kararlıydı, bu yüzden Kırmızı Köpek'i çağırdı ve arabaya binmesini söyledi. Hamersley Demir İşletmesi'nin nakliye ambarına kadar gidip köpeği oraya bıraktı ve şoförlere onu ne pahasına olursa olsun sürekli meşgul etmelerini söyledi. Ardından Nancy'yi almak için döndü ve birlikte Karratha'daki arabalı sinemaya gittiler.

John arabayı diğerlerinin arasına park etti, az sonra ışıklar söndü ve film başladı. John arabanın tentesini açmıştı ve tepelerinde yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Çok hoş, sıcak bir geceydi, arabaların arasındaki uzun otların içinde çekirgeler cırlıyordu. John bir kutu Emu çıkarıp Nancy'e uzattı. "Bira ister misin? Buz gibi iyi gelir şimdi."

"Hayır, sağ ol, John," dedi Nancy, başını iki yana sallayarak. "Biranın tadını bir türlü sevemedim."

John hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü kendisi bir bira içmeyi düşünüyordu, ama bira içmeyen birinin içen birini öpmesinin pek hoş olmadığını iyi bilirdi. Hem nefesin kokar hem de tadı kötüdür. İlerleyen saatlerde Nancy'yi öpmeyi düşündüğü için, istemeye istemeye kendi birasını da yerine geri koydu. Filmi izler gibi yapmaya başladı, ama aslında kolunu çaktırmadan Nancy'nin omzuna nasıl atacağının hesabı içindeydi. Filmin korkutucu bir anını bekledi, Nancy hafif bir çığlık atınca kolunu onun omzuna atıverdi, elbette kendini güvende hissetsin diye.

İkinci sorun onu öpmenin bir yolunu nasıl bulacağıydı, bunun için masumane bir fırsat bulabileceğinden emin değildi. Nancy'yi evine bırakırken kapısının önünde iyi geceler dileyeceği o uygunsuz ana kadar muhtemelen onu öpemeyeceğini düşünmeye başladı.

Nancy başını onun omzuna yasladı ve biraz sokuldu, böylece John onun şakağına minik bir öpücük kondurmayı başardı. İşler yoluna girmeye başlamıştı. John bütün cesaretini toplamış, onu doğru dürüst öpmek için hamle etmek üzereyken arabanın kapısında telaşlı bir tırmalama sesi duyuldu. Arabanın o tarafı zaten sıyrıklarla doluydu ve boyası neredeyse tamamen dökülmüştü.

"Aman Tanrım, olamaz," dedi John.

"Neydi o ses?" diye sordu Nancy.

"Bizim Kırmızı," dedi John. "Yine beni buldu."

Kırmızı Köpek yeniden kapıyı tırmaladı, John içini çekti.

"Onu içeri almayacak mısın?" dedi Nancy.

"Bir yolunu bulursam almayacağım. Kapalı mekanda nelere yol açtığını biliyorsun."

"Duygusuz olma, John. Bırak o da gelsin."

"Bütün filmleri izlemek için gelir," dedi John, "illa ki tanıdığı birisiyle izlemek ister. Sanırım otostop yaparak geldi buraya kadar."

"Ben onu içeri alacağım," dedi Nancy. Arabanın arka kapısını açtı ve Kırmızı Köpek koltuğa atladı, dili bir karış dışarı sarkmıştı ve neşeyle kuyruğunu sallıyordu.

"Bunu yapmamalıydın, Nance," dedi John.

İlk başta her şey yolunda gitti. Kırmızı Köpek arka koltuğa yerleşti ve yalnızca perdeye bir hayvan figürü çıktığında heyecanlanarak filmi seyretmeye başladı.

John, başka bir korkutucu sahnede yine kolunu Nancy'nin omzuna atmayı başardı. Bir kez daha Nancy başını onun omzuna yasladı ve bir kez daha John onun şakağına minik bir öpücük kondurdu. Kırmızı Köpek ayağa kalkarak patilerini ön koltuğa dayadı ve kafasını ikisinin arasına soktu. "Bizi kıskanıyor!" diye güldü Nancy; John, Kırmızı'ya arka tarafa geçmesini ve sakin sakin oturmasını söyledi. Filmin romantik bir sahnesine geldiklerinde, Nancy'i dudaklarından öpmek için uygun bir fırsat bulduğunu düşündü, ama tam o anda arkalarından gelen berbat bir koku çevrelerini sardı.

"Öeeh!" diye homurdandı John, Nancy kapıyı açtığı gibi kendini dışarı attı. "Kırmızı," dedi John yorgun bir sesle, "köpek değil, düpedüz kokarcasın sen."

Kırmızı Köpek yediği halttan hiç pişman değilmiş gibi sırıtıyordu. John ve Nancy bir daha hiç öpüşme fırsatı bulamadılar. Böylece bir aşk hikâyesi daha başlamadan bitti. John, daha sonra dostlarıyla sohbet ederken, Kırmızı Köpek yanında olduğu sürece kız arkadaş edinmesinin hiçbir şekilde mümkün olmayacağını söyledi.

KIRMIZI KÖPEK VE SÜS KÖPEKLERİ

Bir gün Kırmızı Köpek Hamersley Demir İşletmesi'nin nakliye ambarında tezgâhın altında uyuklarken aniden kulaklarını dikip çevreye bakındı. Etrafta görülmeye değer pek bir şey yoktu. Otobüse binip biraz gezmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Mt Tom Price'dan Dampier'e demir cevheri taşıyan devasa lokomotiflerden birinin makinistiyle arkadaş olmuş ve lokomotifle birkaç kez gidip gelmişti. Yolculuk çok uzun sürüyordu, ama makinistin kabininde oturup manzaranın gözlerinin önünden kayıp gitmesini izlemenin verdiği zevke değerdi. Akşam olduğunda zaman zaman kırlarda hoplayan valabiler ve kangurular görebiliyordu, derelerin geçtiği yerlerde beyaz okaliptüs ağaçlarıyla gölgelenmiş küçük gölcükleri seyretmek ona derin bir zevk veriyordu.

Ama o gün Kırmızı Köpek değerli saatlerini trende harcamak istemiyordu, hem de daha sonra madencilerden birinin arabasına binip Paraburdoo'ya kadar gide-

bilecek olmasına rağmen. O gün olağan dışı bir şeyler döndüğüne dair bir his vardı içinde. Bir şeyler olacağı zaman önceden hissetmekte üstüne yoktu, yöreye yeni birileri geldiği zaman herkesten önce gidip taşınma işlemlerine gözcülük eder, birkaç gün sonra da hoş geldin ziyaretine giderdi.

Kırmızı Köpek Dampier'e giden uzun sarı otobüslerden birine bindi. Koltuğunda başka birinin oturduğunu görünce hemen hırlamaya başladı, adam sonunda, "Tamam, Kırmızı, tamam. Derdini anladım," diyerek koltuktan kalktı ve arka tarafta bir yere oturdu. Anayola geldikleri zaman Kırmızı Köpek şoförün kolunu çekiştirdi ve adam otobüsü durduruncaya kadar havladı. Otobüsten indi ve yolun kenarına oturup tanıdık bir arabanın geçmesini beklemeye başladı.

Kısa süre sonra Patsy'nin araba motorunun gürültüsünü tanıdı. Motorun dişlileri biraz gevşemişti ve egzozunda bir delik vardı. Arabanın iyice yaklaşmasını bekledikten sonra yolun ortasına atlayıverdi, Patsy acı bir fren sesiyle birlikte son anda durdu.

"Aman Tanrım, neredeyse senin yüzünden kalp krizi geçiriyorum," dedi onu içeri almak için yan kapıyı açarken. Kırmızı Köpek koltuğa atladı ve kafasıyla tuhaf hareketler yapmaya başladı, Patsy bu hareketleri yolcu tarafındaki pencerenin açılmasını istediğine yordu. Birlikte yola çıktılar, Kırmızı Köpek kafasını pencereden uzatmış rüzgârın tadını çıkarıyor, Patsy ise o ani duruşunun yarattığı kalp çarpıntısını yenmeye çalışıyordu. "Bir gün böyle yola atladığın zaman arabanın teki zamanında duramayıp seni ezecek," dedi Patsy.

Kırmızı Köpek tınmadı bile. Böyle azarlanmaya alışmıştı ve farenin yakınmalarını dinleyen bir filin alaycı, kayıtsız tavrıyla dinlerdi söylenenleri. Patsy, Kırmızı

Köpek'in de kendine özgü fikirleri olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı. Bunu zor yoldan öğrenmişti, çünkü klimalı alışveriş merkezinden onu atmaya kalktığında başına gelmeyen kalmamıştı. Artık herkes gibi o da Kırmızı Köpek'i hem sevmeye hem de ona saygı duymaya başladığından, araba sürerken önüne atlayabilir diye tetikte bekliyordu. Bir keresinde onu veterinere de götürmüştü, ama bu başka bir hikâyenin konusu.

Dampier Tuz İşletmesi'nin pırıl pırıl parlayan beyaz tuz yataklarının yanından ilerlediler, Seven Mile Deresi'nin açmış olduğu geniş yatağının üstünden geçtiler. Kırmızı Köpek, yüzüne çarpan rüzgârda birçok başka köpeğin kokusunu ayırt eder gibi oldu.

Patsy, Karratha'daki sanayi sitesine gitmek için sağa dönmek istedi, ama Kırmızı Köpek başka bir yere gitmek niyetindeydi. Onu virajda durdurdu ve pencereden atladığı gibi şehir merkezine doğru koşmaya başladı. Bir süre kuşların gölgelerini kovalayıp üstlerine atlayarak eğlendikten sonra diğer köpeklerin kokusunu yeniden aldı.

Kırmızı Köpek'in başka köpeklerle arası iyiydi, ancak sevmediği köpeklerle sık sık dalaşırdı. Kavgadan asla kaçmazdı, ama yaralarının canını yakan antiseptiklerle temizlenmesi hiç hoşuna gitmiyordu, bu yüzden kişisel onuru söz konusu olmadıkça ya da karşısındakinden aşırı derecede nefret etmedikçe kavgaya girmemeyi seçerdi. O gün kokusunu aldığı köpeklerden hiçbiri düşmanları arasında değildi. Burnunun onu götürdüğü yere gitti ve nihayet bir açıklığa geldi, bu açıklık daha sonra Karratha Şehri alışveriş merkezinin araba parkı olacaktı, açıklığa varınca gerçekten de ortada ilginç bir şeyler döndüğünü gördü.

Avustralyalıların büyük bir çoğunluğu çoban köpe-

ği ya da çeşitli türde kırma köpekler besler, ancak Pilbara'da yaşayanların bazıları cins köpekler beslerdi. Bu insanlar köpekleriyle gurur duyar, onlarla gösteriş yapma fırsatını asla kaçırmazlardı; bunun için bir köpekseverler derneği kurmuşlar, mütemadiyen yarışmalar ve gösteriler düzenliyorlardı. Belli tarihlerde buluşur, jüri seçer, kazanan köpeklere özel olarak hazırladıkları rozetleri ve sertifikaları verirlerdi. Yarışmacılar köpeklerinin tüylerini özenle temizler, onları şampuanla yıkayıp güzelce tarar, kusurlarını gizlemeye çalışırlardı. Sırf yarışmalarda başarı kazansınlar diye onları acımasızca çalıştırır, bin bir türlü numara öğretirlerdi.

İşte hepsi oradaydı. Whim Creek'den tazılar, Roebourne'dan Rottweiler'lar, Port Hedland'dan kanişler, Carnarvon'dan teriyeler, Paraburdoo'dan Pekin köpekleri, Pannawonica'dan buldoklar, Coral Bay'den Gal köpekleri, Dampier'den dalmaçya köpekleri, Exmouth'dan İngiliz çoban köpekleri, hatta Mungaroona'dan gelme, sahibinin yeni bir tür olduğunu iddia ettiği uyuz bir it bile vardı aralarında.

Yarışma biraz önce sona ermişti, yarışmacılar yan yana dizilmiş, ödüllerini almak için birer adım öne çıkmayı bekliyorlardı. Jüri üyeleri kendi aralarında tartışıyor, puanları toplayıp son kararlarını vermeye hazırlanıyorlardı.

Kırmızı Köpek bu tuhaf manzarayı bir süre ilgiyle izledikten sonra, orada bulunan insanlar arasında en dikkate değer olanların jüri üyeleri olduğuna karar verdi. Kendini göstermek için mağrur bir edayla onların masasına yürüdü ve jüri üyelerinden birinin ayağına işedi. Böylece jüri üyelerine kartını bıraktıktan sonra şık köpeklerin ve en az onlar kadar şık sahiplerinin önünden gösterişli gösterişli yürüyüp geçti. Erkek köpekle-

rin yüzüne bile bakmadı, ama Pilbara civarında oynaştığı bazı dişileri tanımıştı, Pilbara'a tarafına gittiğinde yolunun üstünde bulunanları mutlaka ziyaret ederdi. Sahiplerinin dehşetli bakışları altında dişilerle koklaştı; hepsiyle teker teker ilgilenirken, tepelerinde dikilen insanların onu kovalamak için komik ve telaşlı çabalarına zerre kadar aldırış etmedi.

Bu sırada jüri üyeleri endişeyle karışık bir neşeyle Kırmızı Köpek'in yarışmayı mahvetmesini izliyorlardı. Aralarından bazıları Kırmızı Köpek'i arabalarına almışlardı ve onun yörenin en meşhur köpeği olduğunu biliyorlardı. Hatta birkaç yıl sonra oybirliği ile onun profilini derneklerine arma yapacaklardı, gel gelelim o

sırada ne yapacaklarını bilemez bir haldeydiler. Kırmızı Köpek onların bu çaresizliğini hiç umursamadı, köpek dizisinin sonuna geldikten sonra geri dönüp bir daha önlerinden geçti, onu gören jürilik görevinin ona verildiğini ve çok önemli kararlar vermek için uğraştığını düşünürdü.

En sonunda tekrar jüri masasına giderek bir daha işedi, yalnız bu kez diğer ayağını kaldırmıştı, ardından eve gitmeye karar verdi. Tozu dumana katarak oradan uzaklaştı, yol kenarına çıkıp tanıdık bir araba gelmesini beklemeye başladı. Bu kez Nancy Grey'e rastladı ve Dampier'e kadar onunla gitti, Nancy yol boyunca pencerelerin açık kalmasına özel bir dikkat gösterdi.

O akşam John'un bir dostu ona telefon ederek köpeğinin öğleden sonra ne haltlar karıştırdığını anlattı. John, yerde horul horul uyuyan Kırmızı Köpek'e bakarak bir kahkaha attı. "Doğrudan masanın üstüne sıçrayıp bütün ödülleri zorla almadığına çok şaşırdım doğrusu."

KIRMIZI KÖPEK'İN PAHALIYA MAL OLAN YARASI

Bir sabah Nancy, telaştan titreyen parmaklarıyla zar zor tuşlara basarak Hamersley Demir İşletmesi'nin nakliye ambarını aradı. Tam mola saatinde aradığından telefon derhal açıldı. "John'la görüşebilir miyim?" dedi Nancy. "Çok önemli bir mesele var da."

Ahizeyi eline alan John'un yüzü konuşma sırasında sarardıkça sarardı. "Kırmızı için aradım," dedi Nancy.

"Neden, neler oldu? Mesele nedir?"

"Dinle, John. Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama birisi Kırmızı'yı vurmuş."

"Vurmuş mu? Ne demek vurmuş?"

"Onu az önce buldum. Yolun kenarında topallayarak ilerliyordu, Seven Mile Deresi'nin orada. Birisi ona ateş etmiş."

John'un Kırmızı'yı vuran kişi hakkında tam olarak ne söylediği okuyucunun hayal gücüne bırakılabilir. Ağza alınmaz küfürler etti, lanetler okudu, ardından Nancy'nin hâlâ telefonda olduğunu hatırlayarak, "Ku-

sura bakma, Nance, kendimi tutamadım," diye özür diledi.

"Önemi yok, John," dedi Nancy. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum. İnsanın etrafta dolaşıp köpeklere ateş etmesi için kafadan kontak olması gerek."

"Şimdi nerede?" diye sordu John.

"Patsy benimle birlikte arabadaydı, Seven Mile Deresi'nin orada Kırmızı'nın yanında kaldı, ben de bir telefon kulübesi bulmak için buraya geldim. Jetonum bitmek üzere. Şimdi yanlarına gideceğim, seni orada bekliyoruz, oldu mu?"

John telefonu kapattı, kederden ve öfkeden yüzü sapsarı kesilmiş bir halde arkadaşlarına döndü. Telefonda söylediklerini duyunca hepsi yemeyi içmeyi kesmiş soran gözlerle ona bakıyorlardı. "En yakın veteriner nerede?" diye sordu.

"Port Hedland'da," dedi Jocko. Aslen İskoçyalıydı, ama birkaç yıldır Pilbara'da yaşıyordu.

"Kahretsin, orası dört saat uzaklıkta," dedi John öfkeyle. "Oraya varana kadar Kırmızı kan kaybından ölebilir."

"Ben de seninle geliyorum, dostum," dedi Jocko. "İlk müdahaleyi ben yapabilirim." Yarım gün St. John Ambulans Servisi'nde çalışıyordu ve kanama durdurmak konusunda epeyce ustalaşmıştı.

"Ben de geliyorum," dedi herkesin "Vanno" diye çağırdığı Giovanni.

"Beni unutmayın," dedi "Peeto" olarak bilinen Piotr.

John hiç vakit kaybetmeden ustabaşıyla görüşmeye gitti ve birkaç dakika içinde geri döndü. "İyi haber, gitmemize izin verdiler, ayrıca ustabaşı veteriner ücreti için adamlardan para toplayacak. Bizim yerimize otobüsleri kullanması için fazladan şoför ayarlamayı

da üstüne aldı. Kötü haber, bir günlük ücretimizi kesiyorlar."

Adamların biraz canları sıkıldı, ama hiçbiri kurtarma operasyonuna katılmaktan caymadı. Kırmızı Köpek'in ayrı bir yeri vardı ve bu gerçekten acil bir durumdu. Kırmızı Köpek hepsinin otobüsüne binmişti, onu seviyor, onunla gurur duyuyorlardı, Kırmızı için bir günlük ücretlerini feda edebilirlerdi.

Jocko atölyede bulunan bir ilk yardım çantasını "ödünç" aldı, hep birden dışarı fırlayıp John'un Holden'ine doluştular. Anayolun asfaltına çıkana kadar arkalarında koyu kırmızı bir toz bulutu bırakarak tam gaz ilerlediler.

Seven Mile Deresi'ne vardıklarında Nancy'nin arabasını gördüler, Patsy ile Nancy yolun kenarına çömelmiş, taşların üstünde yatan hüzünlü bir tüy torbasına bakıyorlardı. Arabadan çıktılar, John hemen koşup Kırmızı Köpek'in yanma çöktü ve başını okşamaya başladı. "Merhaba, dostum." Kırmızı Köpek sahibinin sesini duyduğunda cansızca kuyruğunu salladı. "Ne yaptılar böyle sana?" dedi John. Kırmızı Köpek artık hiçbir şey düşünmek istemiyormuş gibi başını toprağa yasladı. Ayağında korkunç bir sızı hissediyordu, zihni bulanmıştı ve düşünceleri kopuk kopuktu. Bir başkasının rüyasına girmiş gibiydi, öyle bir rüya ki, hiçbir şey anlayamazsın, çünkü rüyayı gören sen değilsindir.

"Yüce İsa, şuna bir baksana," dedi Peeto. Köpeğin arka ayağını gösteriyordu. Pas rengi kürkün üstünde koyu renkli kan pıhtıları vardı, kürkün altından bir yerlerden hâlâ kıpkırmızı kan sızıyordu. John öyle kederlenmişti ki, ağzını bıçak açmıyordu. Kırmızı Köpek'in ölünceye kadar kan kaybedeceğini sandığından boğazı kuruyup düğümlenmişti; bir daha hiç konuşa-

mayacağını, nefes bile alamayacağını hissediyordu. Arkadaşlarının önünde gözyaşı dökmek istemiyordu, ama onun ne hissettiğini hepsi biliyorlardı, çünkü kendileri de aynı şeyleri hissediyorlardı. Bu köpek hayatlarının bir parçası haline gelmişti, sevdiği birini kaybetmek üzere olduğunu hisseden insanların yüreğinde oluşan ağırlığın yükünü taşıyorlardı.

"Ne diyorsun, Jocko?" dedi John.

Jocko dizlerinin üstüne çökerek ilk yardım kutusunu açtı. Kutudan bir makas çıkarıp yaranın çevresindeki kılları kesmeye başladı. Dikkatle yaranın çevresini temizlediği zaman iki koyu renkli delik çıktı ortaya, köpeğin her kalp atışıyla birlikte deliklerden kan sızıyordu. Antiseptik sıvılarla yaraları temizledikten sonra daha yakından inceledi. "Şu kanı durduralım da pıhtılaşma imkânı bulsun," diye adeta kendi kendine mırıldandı. İki parça pamuk alıp antiseptiğe batırdı ve yavaşça deliklerin içine soktu. Kırmızı Köpek acıyla sarsıldı, ama çırpınmadı. Jocko iki parça gazlı bez kesti ve deliklerin üstüne koyup bandajla kapattı. İşini bitirdikten sonra ayağa kalkarak diğerlerine baktı. "Şimdilik bu işimizi görür," dedi.

"Biz artık gidebilir miyiz, çocuklar?" dedi Nancy. "Geri kalanını kendi başınıza halledebilir misiniz?"

"İdare ederiz," dedi John. "Siz gerçekten çok iyi insanlarsınız. Ne yapsam size teşekkür edemem, gerçekten."

"Aman, sözünü etmeye bile değmez?" dedi Patsy; sonra eğilip Kırmızı Köpek'in kulaklarını kaşıdı. "İyileşeceksin, oğlum."

İki kadın arabayı sürüp uzaklaşırken ellerini pencerelerden çıkarıp salladılar, John kendi arabasının anahtarını Peeto'ya attı. "Sen sür, dostum, ben arka tarafta

oturup Kırmızı'ya göz kulak olacağım." Köpeği kucağına aldı ve Jocko onlar için arka kapıyı açtı. John biraz zorla da olsa arka tarafa yerleşti, Jocko da diğer taraftan bindi. Kırmızı Köpek ikisinin arasına uzanmıştı, kafası John'un kucağında duruyordu, Jocko da ne olur ne olmaz diye diğer tarafa geçmişti.

Peeto o telaş içinde hız limitini falan umursamadan tam gaz sürdü arabayı. Yol boyunca pek bir şey konuşmadılar, ama her ağızlarını açtıklarında Kırmızı Köpek'i vuran her kimse ona yapacaklarını sıralıyorlardı.

"Onu madendeki cevher ezme makinesine atacağım," dedi Vanno. "İnanın bana, bir elime geçirirsem..."

"Onu bir bulsam kıtır kıtır yerim," dedi Peeto. "Ah bir yolda yürürken ona rastlasam; sanki hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek nazikçe onu durdurur, sonra bir tekmede yere yapıştırırdım."

"Ah şöyle suratının orta yerine bir tane patlatabilseydim," dedi Jocko. "Sadece bir yumruk. Ondan sonra rahatlar, yürür yoluma giderdim."

John gözlerini Kırmızı Köpek'ten ayıramıyordu, kucağında ağır ağır nefes alan dostuna adeta yalvardı: "Ne olur ölme, güzel köpeğim, ne olursun ölme." Sonra dik dik yaraya baktı, sanki bakmak onu iyileştirecekti.

Peeto gaza köküne kadar dayanmıştı, çok geçmeden Kuzey Sahil Yolu'na çıkıp son hız ilerlemeye başladılar. Bir zamanlar çok önemli bir yer olan, ancak şimdi terk edilmiş, bakımsız bir kasabaya görüntüsündeki Roebourne'den geçtiler, kurumuş dere yataklarını aştılar, Sherlock Homestead'e doğru yol aldılar. Arabalar tarafından ezilmiş, asfaltın kenarında paçavralar gibi duran kanguruları ve valabileri görünce ellerinde olmadan söylendiler.

"Bu konuda bir şeyler yapmaları gerek," dedi Van-

no. "Daha şimdiden en az on tane ezilmiş kanguru gördüm."

"Bana sorarsan yol kenarına tel örgü çekmeliler," dedi Peeto.

"Ama tel örgülerin üstünden atlıyorlar," dedi Jocko. "Zaten çiftçiler de onların böyle ezilip ölmelerinden memnun, kim tutup da onları korumak için önlem alır ki?"

"Bütün bu katliama rağmen nasıl olup da nesilleri tükenmiyor, merak ediyorum," dedi Vanno.

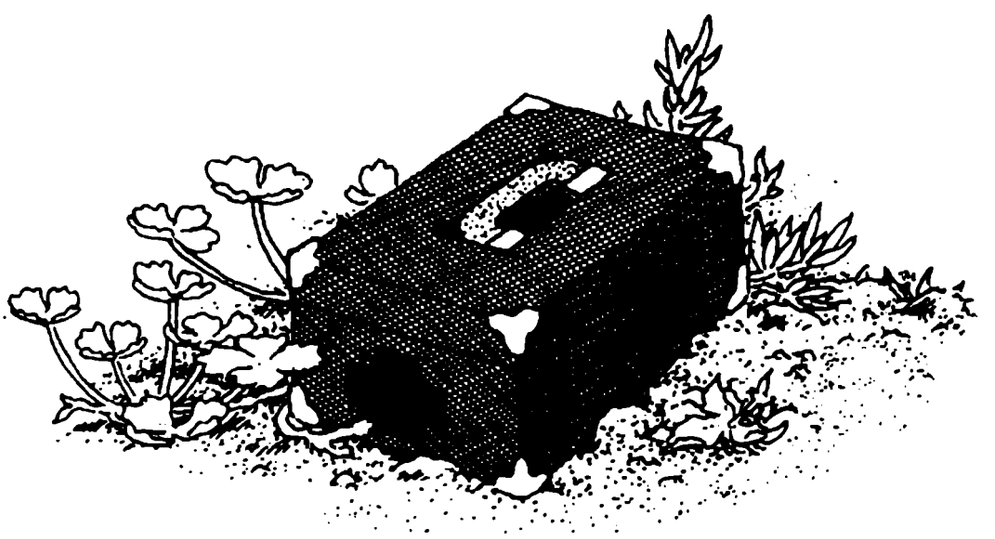
"Çünkü çok fazlalar," dedi Jocko. "Ölenlerin yerine sürekli yenileri geliyor."

"Üstelik çok aptallar," dedi Vanno. "Arabanın ışığını gördüler mi hemen önüne atlayıveriyorlar, elbette sonuç: Güm! Kangurudan geriye bir et yığınından başka bir şey kalmıyor. Bir keresinde yolda giderken bir valabi gördüm, dinliyor musunuz? Saat sabahın beşi, daha şafak sökmemiş, onu görünce hoplayıp geçmesine izin vermek için yavaşladım, hayvan geçer geçmez tekrar gaza bastım, ama bir anda geri hoplayıp önüme çıkıverdi, artık o saatten sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Duramadım, tabii. Böylesine beyinsiz bir mahluku nasıl hayatta tutarsın ki?"

Jocko Kırmızı Köpek'in başını okşayarak, "Sen de kendine dikkat etsen iyi olur, evlat," dedi. "Kangurular gibi arabaların önüne atlamaya devam edersen senin sonun da onlardan farklı olmaz."

Uçsuz bucaksız kırları yakıp kavuran bir ışık denizi dökülüyordu sanki güneşten; sürekli yükselen kızgın buhar, ufkun üstünde dünya dışı bir okyanusta yüzen ada hayalleri yaratıyordu. Önlerinde uzanıp giden yolun üstünde de hayaller, seraplar vardı; Peeto önünde giden traktörlere ya da tırlara yetişmeye çalışmasının

bir manası olup olmadığına kimi zaman karar veremiyordu. Yolculuk sonsuz kadar uzun sürecek gibiydi ve Kırmızı Köpek veterinere yetişinceye kadar kan kaybından ölüp gidecek diye John dertlenip duruyordu. Köpek iyice gevşemiş, uysallaşmıştı, nefes alıp verişi gittikçe hafifliyor, zaman zaman duyulmaz oluyordu. Sahibinin yüreği eziliyordu onun halini gördükçe, araba tutmasından değil bu duygu yüzünden sürekli içi bulanıyordu. Köpeğiyle birlikte geçirdikleri güzel anlar bir bir aklından geçiyor, bir daha o anları bulamayacağını düşününce iyice kederleniyordu. Bozuk yollarda neredeyse dört saat süren bir yolculuğun ardından nihayet Port Hedland'a vardıklarında, ağır kanlı köpeklerin çektiği bir kızakla Ay'a gidip gelmişti sanki.

Peeto arabayı doğruca deniz kıyısındaki eski şehir merkezine sürdü ve Wedge Caddesi'nde bir ilan bürosunun önünde durdu. Telaşla içeri dalarak, "Veteriner nerede?" diye sordu. Kadın tezgâhın altından bir telefon rehberi çıkarıp ona verdi. Peeto aceleyle sayfaları çevirdi, adresi birkaç kez kendi kendine tekrar ederek ezberledi ve tekrar arabaya koştu. Tezgâhtar kadın arkasından, "Hiç önemi yok, efendim, rica ederim," diye alaylı alaylı seslendi.

Şans yüzlerine gülmüş, Port Hedland'da muayene saatinde gelmişlerdi ve o sırada veterinerin bekleme odasında kuyruk yoktu. John kucağında Kırmızı Köpek'le içeri girdiğinde veteriner o günkü son hastasıyla ilgileniyordu: Düzenli aşılarının yapılması için getirilmiş olan bir kedi.

Hamersley Demir İşletmesi'nin şoför üniformaları içindeki üç adamın kapıda beklediğini gören veteriner, "Buyurun ne istemiştiniz?" diye sordu. Cevap olarak içeriye kucağında Kırmızı Köpek'le John girdi. Veteriner önce adamların epeyce yıpranmış görünen şapkalarına, sonra köpeğin bacağındaki sargıya bakarak, "Getirin bakalım şunu," dedi.

Veteriner John'a köpeği masaya yatırmasını söyledikten sonra, üzerinde bir kan lekesi belirmiş olan sargı bezini açtı. "Güzel pansuman yapılmış, kime yaptırdınız bunu?"

"Ben yaptım, dostum," dedi Jocko. "Umarım fazla tahriş etmemişimdir."

"Ben bile daha iyisini yapamazdım," dedi veteriner. "Yanlış meslek seçmişsin, evlat."

"Berbat etmemiş olmak bana yeter." Jocko'nun koltukları kabarmıştı, Vanno onun sırtını sıvazladı. "İyi iş, ortak."

"Ne dersin doktor, iyileşecek mi?" dedi John.

"Bunu söylemek için henüz erken," dedi veteriner. "İlk iş olarak şu kurşunları çıkarmak gerekiyor." Veteriner köpeği daha dikkatli bir şekilde inceledikten sonra hayretle söylendi: "Yahu, bizim Kırmızı Köpek değil mi bu?"

"Yapma be," dedi Peeto, "sen nereden tanıyorsun Kırmızı'yı?"

"Bu köpeği tanımayan yok ki. Onunla ilk kez Pretty

Pool'da tanıştım. Ayın şavkı suya vururken manzaranın keyfini çıkarmak, bir yandan da barbekü yaparak midelerimizi şenlendirmek için gitmiştik oraya. Kırmızı Köpek geldi, benim salamımı yedi, sonra da yanımdakinin bifteğini götürdü. Herkes tanır Kırmızı Köpek'i."

"Demek buraya sık sık geliyordu," dedi John, hayretler içinde. Kırmızı Köpek neredeyse her zaman onun peşinde dolaşırdı ve bu kadar yolculuk yapma imkânı bulduğuna inanmak gerçekten çok zordu.

"Ne zaman olağan dışı bir şey olsa," dedi veteriner gülerek," Kırmızı Köpek bir tırla gelir, olay sona erince çekip gider. Buralarda birkaç tane kız arkadaşı olduğunu sanıyorum, çünkü son dönemde kliniğe getirilen yavrulardan bazıları ona çok benziyordu."

"Aferin oğluma," dedi Jocko, Kırmızı'nın burnunu okşayarak.

Veteriner ve asistanı kurşunları çıkarırken dört kafadar bekleme odasında oturdular. Birbirlerine söyleyecek pek bir söz bulamıyor, sadece zaman zaman birbirlerine bakıyor, sık sık ellerinin tersiyle alınlarının terini siliyorlardı. Bu belirsizliğe katlanmak çok güç bir işti; Kırmızı Köpek'in içeride hayatta kalma mücadelesi verdiği ve bu mücadeleyi kolayca kaybedebileceği duygusu kara bir bulut gibi çökmüştü üstlerine.

Aşağı yukarı yarım saat sonra veteriner ameliyathaneden çıktı ve durumu anlattı: "İyileşeceğini sanıyorum. Kurşunlar kemiğe denk gelmediği için çok şanslı. Epeyce kan kaybetmiş, ama kuvvetli ve inatçı bir köpek, üstesinden gelecektir. Uyanması için biraz beklememiz gerekiyor, ondan sonra daha rahat anlaşılır neyin ne olacağı." Elini uzattı ve John'un açık avucuna iki tane çarpılmış kurşun parçası bıraktı.

John kurşunlara bakarak başını iki yana salladı. "Hiç anlamıyorum, insan neden yolun kenarında gezinen köpeklere ateş eder ki?"

"Böyle akılsızların ne kadar çok olduğunu duysan şaşarsın," dedi veteriner. "Sürekli bu halde hayvanlar geliyor, veterinerlik okurken hiç düşünmemiştim bu kadar çok kurşun çıkarmak zorunda kalacağımı. Bu işin sorumlusu çiftçiler. Tilki, dingo, köpek, ne görürlerse ateş ediyorlar ve nedenini sorarsanız hayvanlarını koruduklarını söylüyorlar; bana kalırsa bu adamların büyük çoğunluğu tetik çekmekten zevk alan kıt akıllı serserilerden başka bir şey değil. Hâlâ kıtaya ilk gelenler gibi mayasız ekmek yiyen ve kendilerini kovboy filminde başrol oyuncusu zanneden insanlar bunlar. Kimilerinin av tüfeklerini pencereden çıkararak cipleriyle çevrede dolaştıklarını ve hareket eden her şeye ateş ettiklerini duydum. İnsan umutsuzluğa kapılıyor, inanın bana. Üstelik bununla yetinmeyip çevreye zehirli yemler de bırakıyorlar. Bu beni hakikaten çılgına çeviriyor. Bir köpeğin strikninden ölmesini seyretmek kadar korkunç bir şey yoktur; nasıl oluyor da vicdanları buna elveriyor anlayamıyorum."

Çok geçmeden veteriner adamları ameliyathaneye çağırdı, içeri girdiklerinde Kırmızı Köpek'in yarasının sargı beziyle iyice sarılıp sarmalanmış olduğunu, yerinden kımıldamaya mecali olmamasına rağmen pırıl pırıl gözleriyle çevreyi izlediğini gördüler. "Şu haliyle hareket edebileceğini hiç sanmıyorum, ama sizi tanıyacaktır," dedi veteriner.

Dört kafadar hep bir ağızdan cesaretlendirici sözler söylediler, Kırmızı Köpek sevinçle içini çekti. "Onu birkaç saat daha burada tutmam gerekiyor," dedi veteriner. "İsterseniz çıkıp bir şeyler yiyin, ondan sonra ge-

ri gelin. Ben ona göz kulak olurum. Zaten bugünün gazetelerini daha elime alamamıştım."

John saatine bakarak, "Evet, dostlar, anlaşılan biraz vakit öldürmemiz gerek, dedi.

Jocko'nun aniden yüzü asıldı. "Aman Tanrım, bizim hanıma nereye gittiğimi haber vermeyi unuttum."

"Sen işini bilirsin," dedi Vanno. "Beş dolarına bahse girerim ki şu anda senin için güzel bir yemek yapıyordur."

"Ona bir telefon açmalıyım," dedi Jocko.

Adamlar odadan çıkmaya davrandılar, Kırmızı Köpek onu terk ettiklerini düşünerek güçlükle ayağa kalktı ve masadan atlamaya hazırlandı. "Hoop, hop, sen bir yere gitmiyorsun," dedi veteriner. John'a hayvanı tutmasını söyledikten sonra bir iğne hazırladı ve biraz yatıştırıcı zerk etti. "Yani bu kadar kötü durumdaki bir köpeğin şunları yaptığını ömrüm boyunca bir defa bile gördüysem ne olayım."

Dört kafadar Bungalow Café'ye giderek bol bol yemek sipariş ettiler. İdamdan kurtulmuş bir insanın iştahıyla yemeklerini midelerine indirdikten sonra neşeleri iyice yerine geldi. "Şöyle gidip birkaç tek atmaya ne dersiniz?" dedi John. "Hesabı ben bayılırım. En azından bunu borçluyum size."

Önce her biri birkaç tane bira içerek başladılar, sonra Peeto ne zamandır canının Bundy çektiğin söyledi. Bu içki ülkenin en sert romuydu. "Sadece cila olsun diye, canım," dedi. Diğerleri bu fikri pek beğendiler ve her biri birer tane Bundy ısmarladılar. "Kırmızı Köpek'in şerefine," dedi Vanno. "Hadi bakalım, çin çin."

"Ömrümüz uzun olsun, sağlığımız bozulmasın," dedi Peeto.

"Bir sürü kız arkadaşımız, yaşlılığımızda bize bakacak çocuklarımız olsun," dedi Jocko.

"Bana yardım ettiğiniz için sizin şerefinize içiyorum," dedi John.

Hep birden Bundy'lerini kafalarına diktiler ve tadı damaklarında, içlerini çektiler. "Hadi birer tane daha," diye önerdi Peeto.

"Bu sefer Skoç içelim," dedi Jocko, ağzını şapırdatıp kaşlarını kaldırarak. "Bu özel bir gün, öyle değil mi, özel günlerde Skoç'tan başka bir şey içildiğini gördünüz mü hiç?"

Bir saat sonra, bira ve romla lıkırdayan mideleriyle sendeleye sendeleye bardan çıkan üç kafadar, başları dumanlı, keyifleri yerinde, kliniğin yolunu tuttular. Geldikleri zaman Kırmızı Köpek'in de en az onlar kadar mutlu ve hayat dolu olduğunu gördüler, veterinerin uzattığı faturanın ne kadar yüklü olduğunu kavramak için birkaç kez üst üste okuyuncaya kadar bu mutlulukları devam etti. "Sakıncası yoksa bu parayı daha sonra ödeyelim," dedi John. "Bizim çocuklar işyerinde para topluyorlardı."

"Üstelik cebimizde bu kadar para yok," diye ekledi Peeto.

"Şimdi ödemeye kalkarsak eve dönecek kadar benzin alamayız," dedi Vanno. "Whim Creek'den itibaren arabayı iterek götürmemiz gerekir."

Veteriner onların sıkıntılı ve içkiden biraz kızarmış yüzlerine bakınca, ödemeyi erteleme riskini almaya karar verdi, ama onları uyardı: "Sizin eve dönüş yolunda araba kullanacak durumda olduğunuzu hiç sanmıyorum. Gördüğüm kadarıyla biraz fazla kaçırmışsınız."

Alkolün ve Kırmızı Köpek'in kurtulmuş olmasının verdiği rahatlığın etkisiyle kendilerine güvenleri iyice artan ahbaplar, ne olursa olsun derhal eve dönmeye karar verdiler. Ne var ki, Sherlock köprüsüne geldiklerinde ar-

kalarından bir otomobilin hızla yaklaştığını ve tepesindeki mavi ışıkların yanıp sönmekte olduğunu gördüler.

"Kahretsin, polisler peşimize takıldı," dedi Peeto.

"Boş ver, cezayı öderken biz sana destek atarız," dedi Vanno, gerçi daha sonra buna pişman olacaktı.

Peeto arabayı kenara çekti ve polis memuru elinde ceza makbuzuyla yaklaşırken arabadan çıktı. "Ne haber, Bill?" dedi Peeto.

"Ben görevdeyken Bill değilim, ortak," dedi aslında Peeto'nun komşusu olan polis memuru.

Peeto alttan almayı kendine yediremedi. "Ve sen görevdeyken ben de "ortak" değil 'beyefendi'yim."

Bu Peeto'nun hayatının hatasıydı. Aklı başında hiç kimse altı saattir görev yapan ve yol kenarına çektiği arabanın içinde gün boyunca pişmiş olan, artık sıkıntıdan patlayacak noktaya gelmiş ve cinleri tepesine çıkmış bir trafik polisiyle ağız dalaşına girmezdi.

Peeto alkol testini geçemedi ve ünlü Kırmızı Köpek'in kurtarıcılarından biri olmasına rağmen, polis memuru bir seferliğine onu affetme nezaketini göstermedi.

Ertesi gün işyerinde mola verdiklerinde hep birlikte oturup toplam ne kadar masraf yaptıklarını hesapladılar. Bir günlük ücretleri kesilmişti, bir sürü benzin harcamışlardı, yemek içmek için de epeyce masraf yapmışlardı, ayrıca veterinerin faturası ve alkollü araba sürdükleri için aldıkları trafik cezası vardı.

"Dostlar," dedi Vanno sıkıntıyla, "bir dahaki sefere helikopterle doktor çağırmaya ne dersiniz? Bundan daha ucuza geleceğinden eminim."

KIRMIZI KÖPEK VE PERTH'DEN GELEN KADIN

Bir akşam John, kulübesinde oturmuş çay içerken kapının tırmalandığını duydu. Gelenin Kırmızı Köpek olduğunu anlayınca kapıyı açmak için kalktı. Tam kapı koluna uzanmıştı ki, birinin kapıyı vurduğunu duydu. Vay be, diye düşündü hayretler içinde, bizim Kırmızı yeni bir numara öğrenmiş.

Kapıyı açtığında Kırmızı Köpek'in yanında tanımadığı birinin durduğunu gördü. Otuz yaşlarında görünen bir kadındı bu, biraz fazla kabartılmış permalı saçları, endişeli ama kararlı bir yüz ifadesi vardı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, ama köpeğiniz konusunda konuşmamız gerek."

"Onu satmak istemiyorum," dedi John. "Onu satacağıma anamı satarım daha iyi, yani hayatta olsaydı."

"Yok canım, onu satın almak istemiyorum," dedi kadın. "Onun durumundan endişelendiğim için geldim, sizin köpeğiniz olduğunu duymuştum."

"Aslında bana değil, herkese aittir," dedi John, "ama ben onun en iyi dostuyum. Sorun nedir bayan?"

"Sorun keneler," dedi kadın.

"Keneler mi?"

"Evet. Bakın, benim adım Ellen Richards, Perth'den yeni taşındım buraya, Hamersley'de çalışmaya başladım, idare merkezindeyim, duyduğum kadarıyla buralarda kene sorunu varmış.

"Evet var, ama ateşte kızdırılmış bir iğneyle sırtlarına dokunduğunuz zaman düşerler ve ezerek öldürürsünüz."

"Biliyorum," dedi Ellen. "Bu akşam Kırmızı Köpek evime geldi, kürkünü şöyle bir karıştırdığım zaman keneleri olduğunu gördüm."

"Zaman zaman keneleri olur," dedi John. "Üç dört günde bir kontrol ediyorum ben."

"Ben de her yerine baktım," dedi kadın, kulaklarının arkasında ve sırtında birkaç tane bulup yaktım zaten, ama karnında koyu pembe renkte bazı acayip keneler var, onları bir türlü halledemedim. İğnenin ucuyla yaktığım zaman köpek cıyaklıyor, ama keneler düşmüyor. Bunun önemli bir sorun olduğunu düşündüm, köpeğin sizin olduğunu duyduğum için, bilmeniz gerektiğine karar verdim."

Bu kez endişelenme sırası John'a gelmişti. "Karnında keneler mi var diyorsunuz?"

"Evet, karnının her iki tarafında."

John Kırmızı Köpek'i çağırdı ve sırt üstü yatırdı. Kırmızı Köpek patilerini havaya dikip beklemeye başladı. Ne olacaktı acaba? Sahibi her zaman yaptığı gibi karnını mı gıdıklayacaktı, ki bundan çok hoşlanırdı; yoksa o kadın yine kızgın iğnesiyle canını mı yakacaktı?

"Hani nerede keneler?" diye sordu John.

Kadın eğilip işaret etti. "Bakın, her iki tarafta dörder beşer tane var."

John dehşet içinde kalmıştı. "Bunları kızgın iğnelerle yakmaya kalkamadınız, değil mi?"

"Aksine, yaktım ama bir türlü düşmek bilmediler."

John kulaklarına inanamayarak ayağa kalktı ve kafasını kaşımaya başladı. "Köpek de cıyakladı, öyle mi?"

"Ay, evet. Korkunçtu doğrusu. Sanırım ben onları yakınca onlar da köpeği daha kötü ısırıyorlardı. Belki de onu veterinere götürmelisiniz."

"Beni iyi dinleyin, bayan," dedi John. "Kalbinizi kırmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama bunlar kene falan değil." Bir süre durup doğru sözcükleri seçmeye çalıştıktan sonra sordu: "Sizin hiç köpeğiniz olmadı, değil mi?"

"Yoo, daha önce birkaç tane köpeğim oldu."

"Peki köpekleriniz erkek miydi, dişi miydi?"

"Her iki cinsten de vardı."

"Ve hiç dikkatinizi çekmedi, öyle mi?"

"Dikkatimi çekmeyen nedir?"

"Hepsinde... şey... hepsinde meme uçları vardır. Erkek köpeklerde de bulunur. Bir işe yaramaz ama onlarda da meme vardır."

Ellen şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattı. "Yani şimdi?"

John başını salladı. "Bunlar kene değil, Kırmızı'nın memeleri."

Kadın sapsarı kesildi ve John'un sahip olduğu tek koltuğa çöktü. "Aman Tanrım, meme uçlarını kızgın iğneyle dağladım." John'un varlığını unutarak dizlerinin üstüne çöktü. Kollarını Kırmızı Köpek'in boynuna dolayarak ağlamaya başladı. "Ah, canım, ne olur beni bağışla. Çok üzgünüm, çok üzgünüm..."

Kırmızı Köpek başını kaldırıp John'a bakarak o utanç verici anı paylaştı. Her köpek gibi o da insanlar tarafından kucaklanmaktan hoşlanırdı, ama sol kulağının dibinde ağlayıp sızlayan ve neredeyse hiç tanımadığı biri tarafından değil.

Ertesi gün Ellen, daha kendisi işe başlamadan yaptığı hatanın haberinin işyerine ulaşmış olduğunu fark edince epeyce utandı, ama Hamersley Demir İşletmesi'ndeki işçileri de o denli eğlendirdi. Adamlar onu görünce, "Aman arkadaşlar meme uçlarınızı koruyun," diye bağırarak elleriyle göğüslerini saklıyor ve kaçıyormuş gibi yapıyorlardı.

Ellen'in bu üzücü olayın etkisinden kurtulması yıllar aldı, ama Kırmızı Köpek onu zaman zaman ziyaret etmeyi kesinlikle ihmal etmedi, çünkü bol bol yemek veren herkesi her konuda bağışlayabilirdi. Kırmızı Köpek'in başına gelenler yüzünden Ellen bir daha kızgın iğneler ve antiseptiklerle köpeklerin kenelerini temizlemeye kalkmadı.

JOHN'U GÖREN OLDU MU?

Halihazırda bir arabası olmasına karşın, sıcak günlerde rüzgâr yüzüne çarparken yolculuk etmekten çok hoşlanan John, yepyeni ve güçlü bir motosiklet aldı. İnsanın yanında fazla eşyası yoksa kısa yolculuklarda motosiklet kullanmak çok daha pratikti, hem çılgın bir sürücü olmadığı sürece, kızlar motosiklet kullanan erkeklere bayılırdı. Bir iki kez Kırmızı Köpek'i önüne oturtmuş, patilerini benzin deposunun üstüne koydurarak gezdirmişti, ama Kırmızı bu yolculuklardan pek hoşlanmamıştı, çünkü kamyonların, otobüslerin, otomobillerin rahat koltuklarına alışkındı. John motosikletini çalıştırdığında Kırmızı gelmek için hiç heveslenmiyor, sahibi arabayı çalıştırdığında yaptığı gibi kuyruğunu sallayıp maskaralıklar yapmıyordu. Onun yerine kapının önüne yatıp John'un gelmesini bekliyor ya da bir ansiklopedi genişliğindeki belleğini yoklayarak onu yıllar önce beslemiş olan birinin evine gidiyordu. Yazın çok sıcak günlerinde, bir zamanlar Patsy'nin onu tas-

masından tutup dışarı sürüklemeye çalıştığı alışveriş merkezine gidiyor ve dükkânlardan birinin kliması altına yatıyordu, John'un geri geldiğini içgüdüleri sayesinde anlıyor ve kalkıp sahibini karşılamaya gidiyordu.

Bir gece John arkadaşlarına akşam yemeğine davet edildi ve aylardan temmuz olmasına ve havanın hakikaten çok soğuk olmasına rağmen, motosikletine binmeyi tercih etti. Kırmızı Köpek gün boyunca çevrede dolaşmış, kavga edecek köpekler ya da kovalayacak kediler aramıştı, sonunda yorulup eve döndüğünde, John çoktan yola çıkmıştı.

Akşam yemeğinden sonra olanlar hiçbir zaman tam olarak aydınlığa kavuşamayacak.

John birkaç bira içmişti, ama motor kullanamayacak kadar sarhoş değildi. Arkadaşlarıyla güzel zaman geçirdiği ve güzel bir yemek yediği için keyfi yerindeydi, keza motoru çalıştırıp yola çıktığında herhangi bir sorun yok gibiydi. Dostları arkasından el salladılar ve geriye dönüp masayı temizledikten sonra bir güzel uyku çektiler.

Dampier'e giden yolda keskin bir viraj vardı ve John'un gittiği yönde insanın karşısına birdenbire çıkıyordu. Yol kenarlarındaki yeşillikler arasına Pilbara'nın manzarasını o denli özel yapan kocaman kırmızı taş parçaları saçılmıştı.

John o keskin virajı dönemedi. Belki de hızını doğru hesaplayamamıştı, belki de mıcıra denk gelip kaymıştı, kim bilir, belki de içtiği biralar onu sandığından daha fazla etkilemişti. Fren kablosu da sıkışmış olabilirdi. Hatta belki önüne aniden bir valabi fırlamıştı ve John ona çarpmamak için direksiyon kırmıştı.

Artık her ne olduysa, John motosikletin hakimiyetini kaybetti, bariyere çarptı ve motorun üzerinden fırla-

yıp havada uçmaya başladı. Şanssızlıktan mı, kaderden mi bilinmez, düştüğü yerde sivri bir kaya vardı ve doğruca göğsüne girdi.

John'un o dondurucu gecede ne kadar süre can çekiştiğini kimse bilmiyor, Kırmızı Köpek dışında hiç kimse onun kaybolduğunu fark etmedi. John yolun kenarına kadar sürünmeye çalışmıştı, eğer başarsaydı zamanında bulunabilirdi. Ne var ki çok zayıf düşmüştü ve yarası çok ağırdı. Herkesin dostu olan, hayvanları çok seven o iyi insan, yolun aşağısındaki bir patikada, kayaların arasında can verdi. Belki de soğuk ve yıldızlı gecede son uykusuna dalmadan önce, Kırmızı Köpek'le geçirdiği güzel anlar gelmişti aklına.

Ertesi gün John işe gelmeyince; Peeto, Jocko ve Vanno onun nerede olduğunu merak etmeye başladılar.

"İçimde kötü bir his var," dedi Vanno, başını iki yana sallayarak.

"John hiç böyle bir şey yapmazdı," dedi Peeto. "Eğer işe gelmeyecekse mutlaka arayıp haber verir."

"Mola verilinceye kadar bekleyelim, o zamana dek gelmezse ben gidip onu ararım," dedi Jocko.

Mola verildiğinde John hâlâ ortalıkta yoktu, bunun üzerine Jocko onun evine bakmaya gitti. Kırmızı Köpek'i kapının önünde beklerken buldu. Köpek ayağa kalktı ve onu gördüğüne sevinmiş gibi sırıttı. "John nerede, dostum?" diye sordu Jocko, Kırmızı Köpek kulaklarını indirdi ve kuyruğunu sallamaya başladı. İnsanların sahibinin adını söylemesi hep hoşuna giderdi.

Jocko kapıyı çaldı ve bir süre içeriden bir ses gelmesini bekledi. Eğer John evde olsaydı, köpeğini böyle dışarıda bırakıp kapıyı kilitlemezdi. John'un Holden'i dışarıya park edilmişti, ama her zaman arka taraftaki duvara dayalı duran motosikleti yerinde yoktu. Joc-

ko, önceki gece John'un, arkadaşlarına akşam yemeğine gideceğini söylediğini hatırladığında içine kötü bir his doğdu. Hemen ambara geri dönerek John'un arkadaşlarına telefon etti. "John saat on bir gibi çıktı," dediler. "Neden sordun? Bir sorun mu var?"

"Motoruyla mı gitti?"

"Evet."

"Eve dönmemiş," dedi Jocko.

Şirketin pikaplarından birini ödünç aldı ve John'un arkadaşının evine gitti. Orada iki lâf ettikten sonra John'un gittiği yoldan sürdü pikabı. Eskiden motosiklet kullandığında karşılaştığı zorlukları aklına getirerek, deneyimli gözlerle yolu tarıyordu. Yollar motosiklet sürücüleri için tehlikelerle doluydu; derin çukurlar, yol kenarındaki mıcır, kangurular ın ya da valabilerin hoplayıp yoldan geçtiği yerler... O keskin viraja gelince pikabı durdurdu ve dışarı çıktı. Yolun öbür tarafına geçerek aşağı baktı.

O zamanlar oralarda fazla insan yaşamıyordu, herkes birbirini tanırdı. John çok sevilirdi, bu yüzden birkaç gün boyunca herkes şok halinde, kayıplarının acısıyla canlı cenaze gibi gezinip durdu. İnsanların zihinleri neredeyse boşalmıştı. İçlerinden tek bir söz söylemek bile gelmiyordu. Gündelik olaylardan konuşmak çok can sıkıcı geliyordu artık, biri şaka yapmaya kalktığında, başka biri çenesini kapatmasını söylüyordu. John daha çok gençti, böylesine aniden ve anlamsızca ölmek için çok genç.

Artık kimse bilemeyecekti John'un gelecekte neler başaracağını, kimse öğrenemeyecekti bir iş kurup kuramayacağını. Evlenip çoluk çocuğa mı karışacaktı? Cepleri Hamersley'den kazandığı paralarla dolu olarak Yeni Zelanda'ya gidip yeni bir hayata mı başlayacaktı?

Daha hayatının baharında, en güzel çağını yaşayamadan ölüp gitmiş, onu hayatlarının sonuna dek sevgiyle anacak, yas tutan dostlar, bir de neler olduğundan tamamen habersiz ve hiçbir zaman haber alamayacak sadık bir köpek bırakmıştı.

Kederden gözleri görmez olan, cenaze işleriyle zar zor meşgul olan insanlar, Kırmızı Köpek'i neredeyse tamamen unutup gitmişlerdi, onun hâlâ John'un kulübesinin önünde beklemekte olduğunu ancak üç gün sonra fark edebildiler. John'un dostları Kırmızı Köpek'e yiyecek getirdiler, zavallı köpek kalkıp yemeğini yiyor sonra da derin bir iç çekip tekrar tozun toprağın içine uzanarak beklemeye koyuluyordu; dondurucu gecelerde bile kulübenin önünde uyuyor, sabah olduğunda kuru yaprak rengi kürkü çiğle ışıldayarak uyanıyordu.

Üç hafta sonra Kırmızı Köpek, John'un orada olup olmadığına bakmak için nakliye ambarına uğradı. Şoförler ona dostça davrandılar ve ondan sonra vaktinin yarısını ambarda, diğer yarısını John'un boş kulübesinin önünde bekleyerek geçirdi.

Gün boyunca umutla beklediği John akşam olduğunda ortalıkta görünmeyince Kırmızı Köpek'in aklına tek bir şey geliyordu. Bir köpeğin kaç kelime bildiğini ya da nasıl düşündüğünü kimse bilemez, ama Kırmızı Köpek'in kafasında iki kelimeden oluşan çıldırtıcı bir soru dolaşıp duruyordu: "John nerede?"

İnsanın en sevdiğini kaybetmesinden daha kötü olan tek bir şey vardır ki, bu da onu neden kaybettiğini bilmemesidir. Eğer bir köpekseniz ve sahibiniz sizin için bir tür tanrıysa, duyduğunuz acı daha da büyük olur. Kırmızı Köpek'in yüreği özlemle yanıp tutuşuyordu, artık hayatta tek bir arzusu vardı ve bu arzusunu gerçekleştirmek için de tek bir planı. Daha önce John'la

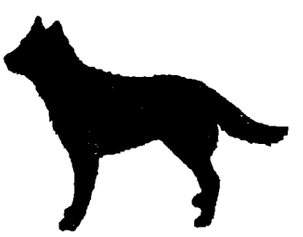
birlikte gittikleri her yeri tek tek ziyaret etti, sahibinden bir iz bulabilmek için en kuytu köşelere kadar her tarafı kokladı. Kokulardan bir şey çıkaramayınca sahibinin görüştüğü herkesi bulup yüzlerine baktı, bir şekilde onun sorununu anlayacaklarını ve çözmesine yardım edeceklerini umuyordu. Eğer konuşmayı bilseydi, tekrar tekrar aynı soruyu soracaktı hepsine: "John'u gören oldu mu?"

İşte o günden sonra Kırmızı Köpek, Pilbara Gezgini, ya da Kuzey-Batı Köpeği oldu. Artık herkesin köpeğiydi, çünkü en sevdiği insanı bulamamıştı ve daha az sevdiği birini sahip olarak benimseyemezdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Kuzey Batı Köpeği

JOHN'UN PEŞİNDE

Kırmızı Köpek en büyük maceralarını John'un ölümünden sonra yaşadı. Daha önce de özgürlüğünden ödün vermiş sayılmazdı, fakat daima yanma döneceği bir sahibi vardı. Oysa şimdi mutlak bağımsızlığı eline geçirmişti ve bırakmaya hiç niyeti yoktu. Gerçi efendisini bulsaydı hiç düşünmeden bu hüzünlü bağımsızlığı feda edeceğine şüphe yoktu. Kırmızı Köpek'in çok tanınan ve sevilen bir kişilik olmasının bedeli, herkesin ona sahip olmak istemesiydi. Hepsi de onu rahat ettirmeye gayret ediyorlar; önüne bol bol yemek koyarak evlerine yerleşmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Kırmızı Köpek bu insanları seviyordu, eğer çocukları hastalanırsa iyileşinceye kadar sabırla yatağın baş ucunda bekliyordu. Ama eninde sonunda bir gün dışarı çıktıklarında Kırmızı Köpek'in arabanın yanı başında, bir sonraki büyük macerasına çıkmak için beklerken buluyorlardı. Onun sahibi olmak isteyen insanlar, yürekleri kan ağlayarak onu istediği yere kadar götürüyorlardı, son-

ra aylar geçiyor ve bir akşam kapılarında o tanıdık tırmalama sesini duyuyor, Kırmızı Köpek'in geçerken bir uğradığını anlıyorlardı. İnsanlar birbirlerine nasıl davranıyorlarsa, Kırmızı Köpek de onlara öyle davranıyordu, apansız çıkıp geliyor, sonra başını alıp gidiyordu.

Her zamanki gibi Hamersley Demir İşletmesi'nin otobüslerine, pikaplarına biniyor, zaman zaman Mt. Tom Price'a giden trenle yolculuk ediyordu. Geçip giderken herkesin yüzüne dikkatle bakardı. İnsanlar onun daima bir şeyler arıyormuş gibi göründüğünü düşünürlerdi.

Kırmızı Köpek 900 kilometre yol giderek Broome'ye vardı. Büyülü bir tropikal kasabaydı burası, yollarında giderken ikide bir baş sallayan tata kertenkeleleri görürdünüz, yaz geldiğinde suları hamam suyu gibi sıcak olan Cable Sahili buradaydı, yağmur yağarken her bir damla erik kadar kocaman düşerdi, inci avcıları burada dalardı suyun dibine, mangrov bataklıklarının içinde tuzlu su timsahları gezinirdi ve etine dolgun bir köpeği bir lokmada yutmak mutlaka çok hoşlarına giderdi.

Kırmızı Köpek oraya bir tırla gitti ve iki hafta kaldı, her akşam oradaki otelde yedi yemeğini. Her yeri arayıp taradı, ama John'u bulamayınca, geniş bir aborjin ailesinin tıklım tıklım doldurduğu antika bir arabada, hüznüne denk düşen bir yavaşlıkla geri döndü.

Patsy tatile çıkmak için eşyalarını arabasına yüklediği sırada, Kırmızı Köpek onun karavanının önüne uzanmış yatıyordu. Yaz mevsiminin tam ortasındaydılar, Dampier Takımadaları'nda yaşayanların büyük bir çoğunluğu için tropikal sıcak kesinlikle katlanılamaz bir hal almıştı. Dışarıda pusuda bekleyen mart sinekleri evinden çıkanları kesinlikle affetmiyordu ve benzin depolarına doğrudan güneş ışığı değmesinin engellenme-

si için uyarı levhaları asılmıştı. Güneşin altında kalan depoların patlayabileceği ve ölümcül hasarlar verebileceği herkesin bildiği bir şeydi. Geçen yıllar içinde Patsy, Kırmızı Köpek'in keneleri konusunda o affedilmez hatayı yapan Ellen'le dost olmuştu, Nancy Grey'i de yanlarına alarak Perth'e gitmeyi planlıyorlardı, çünkü Perth üç bin kilometre güneydeydi ve yılın o zamanında hem daha serin hem de rüzgârlıydı. Ellen Perth'de doğmuş olduğundan, onun akrabalarının yanında kalmayı planlıyorlardı, ne de olsa kadın kadına tatile çıkmak ve insanın keyfini kaçıran erkekler olmadan bir süre kafa dinlemek her kadının hakkıdır.

"Selam, Kırmızı," dedi Patsy. Kırmızı Köpek onu gördüğüne sevinmişti, köpekçe gülümsedi. "Yapacak bir işin yok galiba."

"Neden onu da yanımıza almıyoruz?" dedi Ellen. "Yolculuk etmeyi çok sever."

"Bizimle Perth'e gelmek ister misin?" diye sordu Nancy. "Şansın yaver giderse Fremantle'a kadar gideriz belki." Koltuğun boş kısmına eliyle pat pat vurdu ve Kırmızı Köpek ikiletmeden arka koltuğa atladı. Kadınlar güzel kokardı ve genellikle güzel yiyecekler verirlerdi, bu yüzden onlarla birlikte yolculuk etme fikri Kırmızı Köpek'in çok hoşuna gitmişti.

Ne var ki, üç tatilci onun kapalı mekanlarda pek iyi bir yol arkadaşı olmadığını tamamen unutmuşlardı, iki günlük yol boyunca neredeyse devamlı burunlarını tutmak zorunda kaldılar ve hiç durmadan söylendiler: "Öff! Öğğk! Ay, aman Tanrım, buna inanamıyorum! Yine yaptı!" Kırmızı Köpek rüzgârın yüzüne çarpması için başını pencereden çıkarmıştı, hem bu sayede John'u görme şansının daha fazla olacağını düşünüyordu. Başı açık havada olduğundan, arabanın içinde işkence

çekmekte olan üç kadın için pek dertlenmedi. Üç kadın hayatları boyunca bu yolculuğu unutmayacaklardı, üstelik bunun tek nedeni koku da değildi.

Rottnest Adası'nın tam karşısına düşen uzun mu uzun, muhteşem bir kumsal olan Cottesloe sahiline gittiler; insanlar bu sahilde yürüyüşlere çıkar, kimisi koşu yapar, kimisi yorucu bir iş gününün ardından gelip biraz yüzerdi. Bazı keyif düşkünleri erkenden kalkar ve denizi gören kafelerde yaparlardı kahvaltılarını. Kimi zaman kumsal gezintilerinde sıcacık dostluklar kurulurdu, çünkü orada gezerken her gün aynı kişileri görürdünüz. Köpek sahipleri önce birbirlerinin köpeklerini tanır, ancak ondan sonra tanışma fırsatı bulurlardı.

Patsy, Ellen ve Nancy denizde bir süre sörf yaptıktan sonra kumsala uzanmış güneşleniyorlardı. Kırmızı Köpek sörfe bayılıyordu, zamanının ve enerjisinin büyük bir kısmını sörfte harcıyordu, onu sörfün üstünde durmaya çalışırken görenler çoban köpeği olarak mesleğini icra ettiğini ve dalgaların da tuhaf ve başa çıkılması zor koyunlar olduğunu sanırdı. Ayrıca her fırsatta martı gölgelerinin peşine takılıyor, zaman zaman yakaladığı da oluyordu. Küçük bir çocuğun oyuncak uçağını kuş zannederek peşinden koşmaya başladı, kuşlar kadar kurnaz olmayan uçağı çok geçmeden yakaladı ve bir ısırışta iki parçaya ayırdı. Hatasının farkına vardığında artık çok geçti, çocuk gün boyunca ağlayıp durdu. Önce frizbi oynayanların oyununa karıştı, sonra bir voleybol maçına daldı, ardından bir kriket oyununa dahil oldu ve topu kaptığı gibi koşa koşa uzaklaşmaya başladı, oyuncuları kumsal boyunca peşinden koşturdu.

Üç kadın denizden çıkıp kurulanmışlar, güneşin altına sere serpe uzanmışlardı. O günlerde güneşin deriye olan zararları kimsenin umurunda değildi, bu yüz-

den eve dönmeden önce mümkün olduğu kadar bronzlaşmak istiyorlardı. Aynı şeyi kendi evlerinde yapsalar güneşin altında beş dakikada kızarmaları işten bile değildi. Üç kadın neredeyse saat başı kollarını uzatıp birbirleriyle kıyaslıyorlar, en çok kimin bronzlaştığını görmeye çalışıyorlardı.

"Gelin yarın Rottnest Adası'na gidelim," dedi Nancy.

"Ay, çok iyi olur," dedi Patsy. "kamçıkuyruk valabileri görmek için sabırsızlanıyorum. Söylediklerine göre çok tatlı yaratıklarmış."

"Evet, öyledirler," dedi daha önce bu hayvanları sayısız kez görmüş olan Ellen. "Ama pek akıllı olduklarını söyleyemeyeceğim. Kamçıkuyruk valabi sevimli ama aptaldır."

"Sanırım oraya köpekleri almıyorlar," dedi Nancy. "Biz adayı gezerken Kırmızı'yı kime bırakacağız?"

Ellen aniden doğruldu. "Bu arada, Kırmızı'yı gören oldu mu?"

Kumsalı baştan sona dolaştılar, gördükleri herkese, özellikle de köpek sahiplerine Kırmızı Köpek'i sordular. Hiç kimse onu görmemişti. Üç kadın ıslık çaldılar, avazlarının çıktığı kadar "Kırmızı! Kırmızı!" diye bağırdılar, yine bir sonuç alamayınca, Kırmızı'nın aşçılarla ahbaplık etmeyi sevdiğini bildiklerinden, çevredeki kafeleri ve otelleri araştırdılar. Oradan Fremantle'a gittiler ve Mosman Parkı'nı aradılar.

"Ne yaptığımızın farkında mısınız?" dedi Patsy. "Batı Avustralya'nın en meşhur köpeğini biraz önce kaybettik."

"Belki de bütün Avustralya'nın," diye düzeltti Ellen.

"Eve döndüğümüz zaman bizi öldürecekler," diye inledi Nancy. "Ne yapacağız şimdi?"

"Bir düşünün," dedi gözleri iri iri açılmış olan Ellen, "Jocko, Peeto, Vano ve diğer şoförler, hepsi çılgına dönecekler."

Tatilleri mahvolmuştu. Kamçıkuyruk valabileri görmek için adaya gittiler, ama hiç de hesapladıkları gibi eğlenceli bir gezi olmadı. Deniz kıyısındaki en güzel balık lokantalarına gittiler, ama enfes balıklara ellerini bile süremediler. Hatıra eşyalar satın almak için dükkânları gezdiler, fakat hoşlarına giden hiçbir şey bulamadılar.

Tadı tuzu kalmayan tatillerini kısa keserek eve döndüler. İki gün boyunca yolculuk eden, sırayla direksiyona geçen kadınların ağızlarını bıçak açmadı. Sürekli Kırmızı Köpek'i, başını pencereden çıkarışını, sebep olduğu korkunç kokuları hatırlıyor, onu kaybettikleri için kan ağlıyorlardı.

Nihayet geç bir saatte eve döndüklerinde, Kırmızı Köpek'i Patsy'nin karavanının önünde beklerken buldular. Onu tanıyan bir kamyon şoförünün önüne atlamış, ön koltukta rahat bir yolculuk yaparak onlardan önce geri dönmüştü. Kırmızı Köpek Perth'den pek hoşlanmamıştı, dört bir yanda göze çarpan şişe ağaçları, bahçe naneleri, sapsarı çayırlar, merasim kıtası gibi dizilmiş Norfolk Adası çamları, pırıl pırıl gökdelenler ilgisini çekmiyordu. Kuzeyin zorlu yaşamını tercih ediyordu o; cılız çalılar, Hint fakiri gibi sıska çaylaklar, gümüş rengi nehir okaliptüsleri, kaya valabileri, lâl rengi tuzcul çalılar, koyu kızıl taşlar. Üstelik daha önce de Perth'e gitmiş, John'la birlikte kumsalda gezmişti, ama kadınlarla birlikte gittiğinde John'dan hiçbir iz bulamamıştı.

Üç kadın, sakin yaşamları boyunca hiç tatmadıkları bir rahatlama duygusuyla onu okşadılar, doyurdular;

sonra da mahvolan tatilleri, boşu boşuna çektikleri vicdan azabı için söylendiler de söylendiler. Nancy izinlerinin hâlâ bitmemiş olduğunu hatırlattı arkadaşlarına, "Neden iznimizi sonuna kadar kullanmayalım ki? Exmouth'a gidebiliriz."

"Tabii ya, neden olmasın?" dedi diğer ikisi. Hep birden Kırmızı Köpek'e baktılar. "Kırmızı'yı da alıyor muyuz?" diye sordu Ellen.

"Kesinlikle olmaz," dedi Nancy.

"Hiç şansı yok," diye onu destekledi Patsy.

Sabah olduğunda arabalarını tekrar yüklediler ve bir kez daha Kuzey Batı Sahil Yolu'na çıkarak neşe içinde güneye doğru yola koyuldular.

Kırmızı Köpek Roebourne'ye yeni gelen veterineri ziyaret ettikten sonra Point Samson'a, oradan Cossack'a gitti. Hamersley Demir İşletmesi'nde Jocko, Peeto ve Vanno'yu ziyaret ettikten sonra Karratha'ya giderek geceyi Walkabout Oteli'nde geçirdi. Üç gün sonra Exmouth'da ortaya çıkarak üç kadını hayretler içinde bıraktı. Kafede oturmuş milkshake'lerini içerken onun önlerinden geçtiğini gördüler. Onları gördüğüne sevinmiş gibi görünüyordu, yine de ertesi sabah bir arabayı durdurup soluğu Onslow'da aldı.

KIRMIZI KÖPEK VE KIRMIZI KEDİ

Kırmızı Köpek, Nancy, Patsy ve Ellen'in yeni evlerinin inşaatı sürerken geçici olarak kaldıkları karavan parkına sık sık uğrardı. Yollarının kenarları çiçeklerle dolu olan, derme çatma direkler arasına gerilmiş iplerde çamaşırların uçuştuğu hoş bir mekandı karavan parkı.

Tek sorun bu yerin girişinde bir "KÖPEKLER GİREMEZ" tabelası olması ve yöneticinin sadece köpeklerden nefret etmekle kalmayıp, bu tabelaya sonuna dek uyulmasını istemesiydi. Adamın adı Bay Cribbage'dı ve Kırmızı Köpek'i her gördüğünde dışarı atmaya çalışıyordu. Daha sonra Kırmızı Köpek, bu Bay Cribbage'ın başına epeyce bela açacaktı, ama karavan parkında ilk olarak Kırmızı Kedi'yle uğraşmaya başladı.

Kırmızı Kedi "KÖPEKLER GİREMEZ" kuralının yılmaz bir destekçisiydi. Aslında köpeklere öylesine düşmandı ki, ezkaza Avustralya'nın başına bir diktatör olarak gelse, derhal ne kadar köpek varsa hepsinin idamını isterdi. Karavan parkına kedilerin girmesini yasaklayan

bir levha yoktu ve bu yüzden Kırmızı Kedi orayı çok seviyordu. Kırmızı Kedi Dampier'deki bütün kedilerin tartışmasız efendisiydi.

Kırmızı Kedi gösterişli bir erkekti, güçlü kuvvetli ve alabildiğine aksiydi. Gözleri yemyeşil, kulakları tüylüydü, tam burnunun üstünden geçen derin bir yara izi, göğsünde bir tutam beyaz tüy, açık ve koyu renklerde şeritlerle süslü bir kuyruğu vardı. Tırnakları çok uzundu, onları çıkardığı zaman keskin kılıçların kınından çekildiğini sanırdınız. Kucağınıza oturup mırlamaya başladığında, kafatasınıza kadar her yanınızın titrediğini hissederdiniz. Oynaması için bir ip parçası uzattığınız zaman parmaklarınızı yeterince uzakta tutmazsanız sizi pişman edebilirdi. Bir sıçan tuttuğunda, onu yerken zavallı hayvanın kemiklerinin çatırdadığını duymamak için kulaklarınızı tıkamanız gerekirdi. Onun yavrularının anneleri olan dişi kedileri cezbetmek için geceleri miyavladığı sırada, ölümüne işkence edilen bir bebeğin çığlık çığlığa ağladığını sanırdınız. Akşam yemeği önüne konduğunda, canı isterse en az Kırmızı Köpek kadar hızlı mideye indirebilirdi. Kırmızı Kedi hiçbir kavgada yenilmemişti.

Kırmızı Kedi bir köpek görünce hiç oyalanmadan gidip sırtına sıçrar, pençelerini geçirir ve yorgunluktan ve korkudan bitap düşürünceye kadar karavan parkının içinde koştururdu. Ondan sonra sırtından atlayıp tam burnuna bir pençe atar, kanlar içinde dört paralel yara açardı. Köpek sırt üstü uzanıp patilerini havaya kaldırarak teslim olduğunda, Kırmızı Kedi mağrur bir edayla kuyruğunu sallayarak ağır ağır uzaklaşırdı. Köpek başına aynı şeyin geleceği korkusuyla bir daha onun semtine uğramazdı.

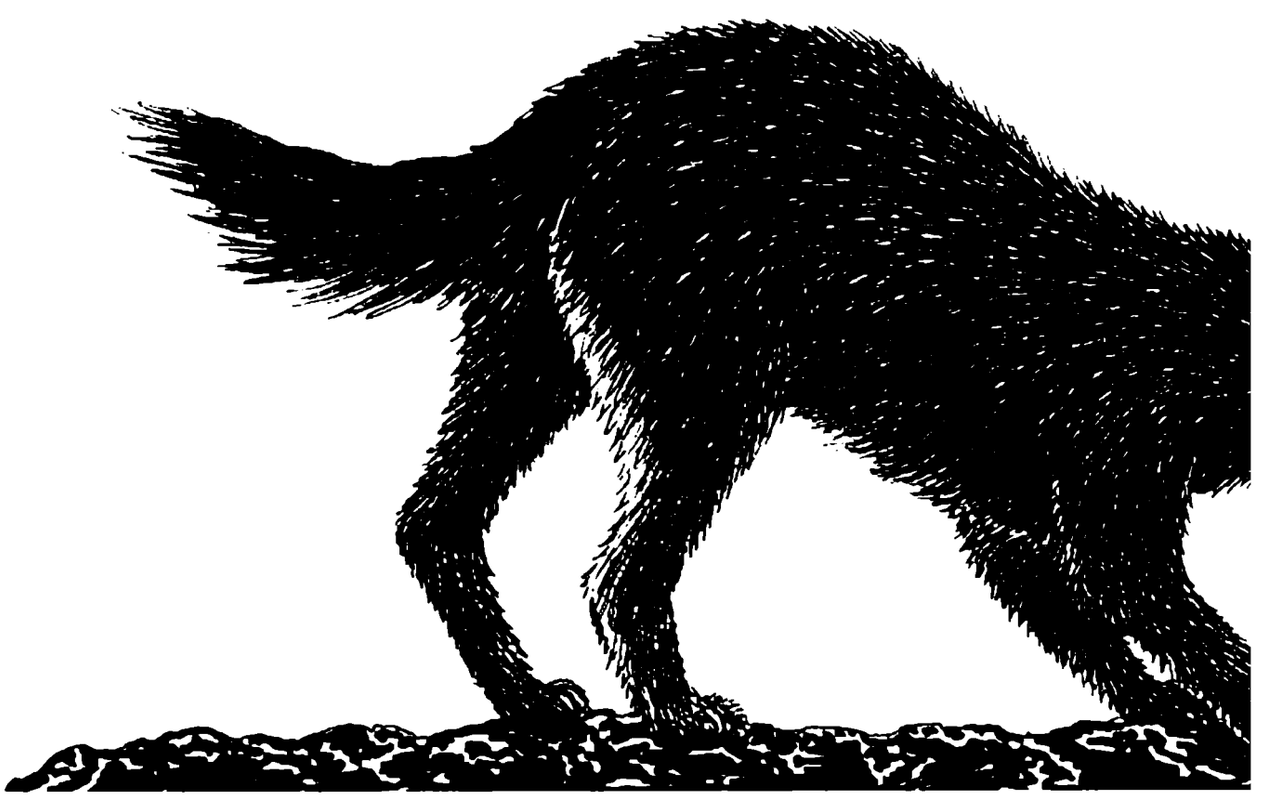
Kırmızı Köpek kedileri kovalamayı severdi ve burnunun üstü bunu kanıtlayan pençe izleriyle doluydu.

Çoğu köpekten daha zekiydi, ama o da diğerleri gibi bir türlü anlayamamıştı bir köpeğin bir kediyle olan kavgasında yenilmeye mahkum olduğunu, çünkü eninde sonunda kedi kaçmaktan bıkar ve dönüp çılgınca dövüşürdü. Kırmızı Köpek bu konuda çok iyimserdi ve daha ilk karşılaşmada kediler kaçtığı için daima kazananın kendisi olacağına yürekten inanırdı. Yine de sırf kediyi kovalamanın zevki için bu mücadeleye girebilirdi ve burnuna bir pençe yemek de önemsiz bir bedeldi.

Kırmızı Köpek karavan parkını ilk defa keşfe çıktığında, Nancy'nin arka bahçesinde karşılaştı Kırmızı Kedi'yle. Onu görünce heyecana kapıldı, kovalamacayı başlatmak için hemen ileri atıldı.

Ama saniyenin onda biri kadar bir sürede durmak zorunda kaldı, çünkü Kırmızı Kedi arkasını dönüp var gücüyle kaçmaya başlamamıştı. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan durdu, ağzını ardına kadar açıp dişlerini göstererek tısladı. Kırmızı Köpek onun pembe dilinden ve ağzındaki bembeyaz keskin dişlerden çok etkilendi.

Tekrar ileri atılır gibi yaptı, ama Kırmızı Kedi yine

kaçmadı. Bu kez kulaklarını geriye attı ve daha yüksek bir sesle tısladı. Kırmızı Köpek'in zihninde bazı şüpheler uyandı, ama yine de tekrar hamle yapmaktan kendini alamadı. Kırmızı Kedi iyice dikildi, kabardı, kulaklarını iyice geriye atarak daha da yüksek bir sesle tısladı. Kırmızı Köpek olağandışı bir cesarete sahip olan bu kedinin karşısında şaşkına dönerek poposunun üzerine oturdu. Kırmızı Kedi'nin kuyruğundaki ve sırtındaki tüyler iyice dikildi, kulakları daha da geriye yattı, tısladı ve o kadar hızlı bir pençe attı ki, Kırmızı Köpek burnu sızlamaya ve ucundan kan damlamaya başlayıncaya kadar başına gelenlerin farkına varamadı.

Kırmızı Kedi nasıl Kırmızı Köpek'ten korkmuyorsa, Kırmızı Köpek de Kırmızı Kedi'den korkmuyordu. Dişlerini göstererek hırladı. Kırmızı Kedi de dişlerini göstererek tısladı. Kırmızı Köpek öfkeyle havladı. Kırmızı Kedi tiz bir çığlık attı.

Kırmızı Kedi bir sıçrayışta Kırmızı Köpek'in sırtına çıkmaya çalıştı, niyeti pençelerini sıkıca geçirip onu yoruluncaya kadar koşturmaktı, ama Kırmızı Köpek

tam zamanında çekilerek kurtuldu. Burun buruna, hırlayan ve tıslayan hayvanlar bir adım bile geri atmadılar. Kırmızı Kedi Kırmızı Köpek'e bir pençe daha attı. Kırmızı Köpek onu ısırmaya çalıştı, ama yakalayamadı. Sonra Nancy köşeyi dönünce onları gördü ve bu meydan muharebesini durdurdu.

Roebourne'ye yeni bir veteriner gelmişti, artık Port Hedland'a kadar gitmeye gerek kalmıyordu, ama yeni klinik henüz tam olarak faaliyete geçmemişti. Genç veteriner Kırmızı Köpek'in burnundaki derin pençe izlerine baktı ve onları temizleyip dikişleri atarken söylendi. "Çok tuhaf, ama geçen hafta tıpkı buna benzeyen bir köpek gördüm. Patisine bir diken battığı için getirilmişti. Gerçi onun sahibi başkaydı. Ondan önceki hafta başka biri tıpkı buna benzeyen bir köpeği aşılarını yaptırmak için getirdi. Gerçekten çok garip. Birbirine bu kadar benzeyen üç tane köpeğin var olduğuna inanamıyorum."

Nancy kendi kendine gülümsedi. Kırmızı Köpek artık herkesin köpeğiydi ve veterinere ihtiyacı olduğunda her seferinde başkaları götürüyordu onu. Orada oturanlar, kliniğe getirilen benzer kırmızı köpeklerin aslında tek bir köpek olduğunu veterinerin ne kadar zamanda anlayacağı üzerine bahse tutuşmuşlardı. Beş farklı kişi beş kez Kırmızı Köpek'i ona götürmesine rağmen, adamcağız ikiyle ikiyi toplamayı bir türlü başaramadı.

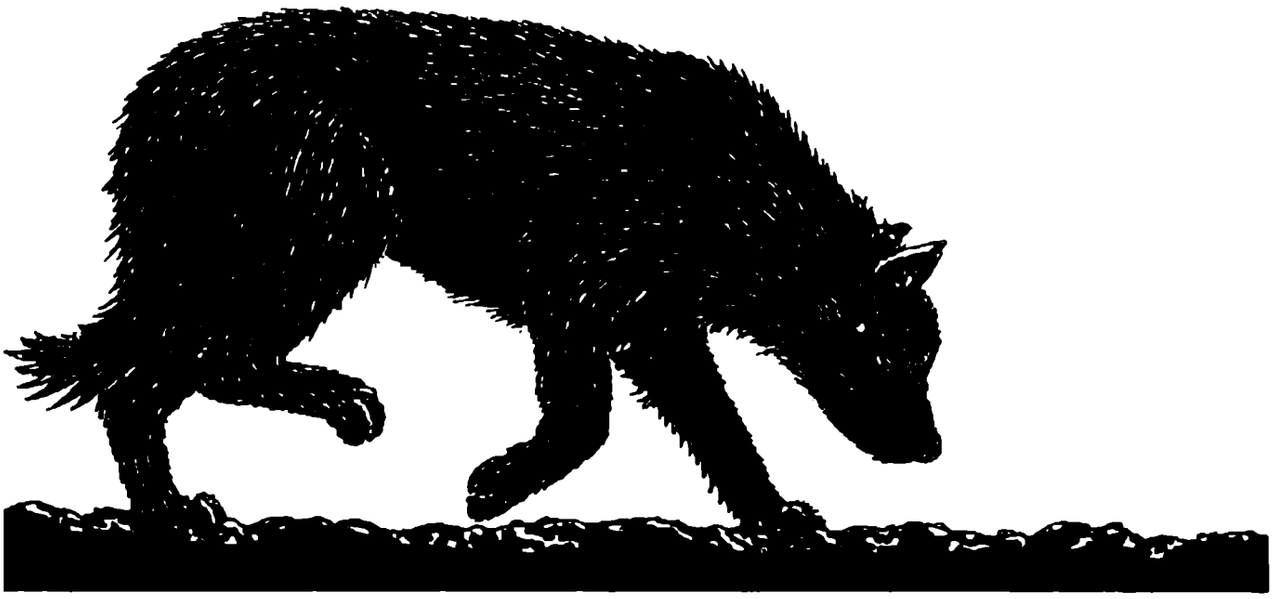
Kırmızı Köpek karavan parkına geri döndüğünde, Kırmızı Kedi'nin bıraktığı en taze izleri buluncaya kadar çevreyi kokladı. Bu kedide onun ilgisini çeken bir şeyler vardı. Araya araya sonunda onu gümüş rengi bir tuzcul çalının içinde bulmayı başardı; Kırmızı Kedi oraya sinmiş, bir tavşan yakalamak için sinsice bekli-

yordu. Böyle birkaç kez daha tıslama ve hırlama seremonisini tekrarladılar.

Bir zaman sonra hırlaşmakla bir yere varamayacaklarına karar verdiler ve onları yan yana oturmuş gün batımını izlerken, ya da bir bungalovun taraçasında oturan iki ihtiyar gibi, kırlarda hoplayan kanguruları seyrederken görenler şaşkınlık içinde kaldılar.

Birbirlerine çok yakın oldukları söylenemezdi, ama yine de dost olmuşlardı. Kırmızı Kedi hâlâ köpeklerden nefret ediyordu, ama Kırmızı Köpek'e ayrıcalık tanımıştı. Kırmızı Köpek karavan parkına geldiği zaman Kırmızı Kedi hoplaya zıplaya yanına gelir, başıyla onun çenesinin altına vurarak ona sevgi gösterirdi. Kırmızı Kedi ayaklarının arasında sekiz çizerken, öteki hiçbir şey yapmadan utangaç utangaç dururdu. Kırmızı Köpek hâlâ kedileri kovalıyordu, ama Kırmızı Kedi'ye ayrıcalık tanımıştı. Eğer birisi Kırmızı Kedi'ye saldırırsa, Kırmızı Köpek hırlayarak ortaya çıkıp dostunu koruyordu. Kırmızı Köpek ve Kırmızı Kedi, bölgelerine girmeye cesaret eden birkaç köpeği ve tilkiyi doğduklarına bin pişman ettiler.

Bir akşam Nancy bugenvilin altında derin derin uyuyan Kırmızı Köpek'in ve onun üstünde uyuyan Kırmızı Kedi'nin bir fotoğrafını çekti. Fotoğraftan iki tane bastırdıktan sonra birini yerel bir dergiye gönderdi, diğerini de duvarına asmak için çerçevelettirdi.

KIRMIZI KÖPEK, DON VE KÖPEK TOPLAYICISI

Kırmızı Köpek John'un ölümünden sonra beş yıl boyunca oradan oraya gezip durdu ve talihsiz bir kaza sonucunda, Dampier Tuz İşletmesi çalışanlarıyla tanıştı.

Port Hedland'da Peeto'nun arabasını durdurmuş ve onunla birlikte Dampier'e dönüyordu; ilk başlarda yolculuk güzel geçti, Ford Falcon'un ön koltuğunda oturmuş, her zamanki gibi başını pencereden çıkarmıştı. Ne var ki, midesi üç sosis, bir parça kuzu eti, bir biftek ve bir ciğerli böreğin artıkları, bir miktar kuru fasulye ve bir otelde aşçıyla olan dostluğu onuruna yalayıp yuttuğu soslu lahanayla tıka basa doluydu. Bir süre sonra, bunca yiyeceğin yol açtığı gazlar arabanın içini öyle bir sardı ki, Peeto onu arka taraftaki römorka aktarmak zorunda kaldı.

Peeto, Broome'nin mangrov bataklıklarında timsahların istila ettiği bir bölgede çıktığı balık avından geri dönmekte olduğundan, römorkun içi kamp yatakları ve başka av malzemeleriyle doluydu. Kırmızı Kö-

pek bu dengesiz yığının en tepesine oturdu ve araç her frene bastığında ya da her virajı döndüğünde römorktan uçmamak için sıkı sıkıya tutunmak zorunda kaldı. Yol ayrımına geldiklerinde Dampier yönüne devam edeceklerdi, ama Peeto yaklaşmakta olan bir aracı beklemeden aniden gaza basıp yol ayrımını geçmeye kalktı. Kırmızı Köpek buna hazırlıksızdı, çünkü tam o sırada tavşanlarla ilgili gündüz düşleri görmekle meşguldü. Aniden yola savruldu, biçimsiz bir şekilde yere düşerek arka ayaklarından birini incitti. Şöhretli yolcusunu arkada bıraktığının farkına bile varmayan Peeto hiç durmadan yoluna devam etti ve Kırmızı Köpek üç ayağının üstünde sekerek yolun kenarında yürümeye başladı.

Kırmızı Köpek römorklardan ve kamyonların arkasından düşmeye alışıktı, zaten Batı Avustralya'da yaşayan köpeklerin sık sık başına gelen bir şeydi bu, çok geçmeden iyileşeceğini biliyordu. Mecbur kalırsa bir süre üç ayağı üzerinde sekmesinin de onun için pek fazla sakıncası yoktu.

Dampier'e doğru topallayaw topallaya giden Kırmızı Köpek'i yolda ilk gören kişi Don adında bir adam oldu. Don, Dampier Tuz İşletmesi'nde çalışıyordu. Bu işletme kare şeklinde dev boyutlarda sığ çukurlar açıp içini deniz suyuyla doldurarak yörenin manzarasını ciddi oranda değiştirmişti. Sular buharlaştığı zaman, geriye güneşin altında parıldayan bembeyaz tuz tabakası kalır. Dampier'in çevresinde yüksek bir yere çıkarsanız, önünüzde uzanan tuz tarlalarını ve ufukta parıldayan kocaman beyaz bir dağ görürsünüz, o beyaz dağ, işlenmek üzere tuz tabakalarının yığıldığı yerdir.

Don, Kırmızı Köpek hakkında her şeyi biliyordu ve onu pek çok kez çevrede görmüştü, ama o ana kadar

hiç resmen tanıştırılmamışlardı ve bu yüzden Kırmızı Köpek onu durdurmak için Don'un arabasının önüne atlamamıştı. Kırmızı Köpek yalnızca tanıdığı insanları ya da motor sesini tanıdığı araçları durdururdu.

Ama Don yine de durdu ve arabadan çıktı. Kırmızı Köpek dili dışarıda yere uzandı ve Don'un onu sırt üstü çevirmesine ses çıkarmadı. Don yaralanmış ayağa dikkatle dokunduktan sonra, "Pekala, dostum, bir sorun yokmuş gibi görünüyor, ama yine de seni bir veterinere götürsem fena olmayacak," dedi.

Don kazazedeyi getirdiğinde, "Tanrım, yine mi Kırmızı Köpek'i getirdiniz," dedi yeni veteriner.

"Onu tanıyor musun yoksa?" dedi Don.

"Tanımaz olur muyum?" dedi veteriner. "Uzun süre buralarda birbirine tıpatıp benzeyen bir sürü köpek olduğunu düşündüm. Sonra aslında hepsinin tek bir köpek olduğunu ve herkesin onun sahibi olduğunu anladım. Ömrüm boyunca böyle bir şey görmemiştim, bu köpek kesinlikle dokuz canlı. Hatta son dönemde onunla gayet samimi olduğum bile söylenebilir.

"Nereden doğdu bu samimiyet?" diye sordu Don.

"Benim küçük dişi köpeğimden çok hoşlandı ve sık sık bizi ziyaret etmeye başladı, ardından taraçamda kamp kurmaya karar verdi. Doğrusu ya, benim için çok sorun değildi, ama bir süre sonra orasının tümden kendisine ait olduğu fikrine kapıldı ve başıma dertler açmaya başladı. Kendisinden başka bir erkek köpek görünce hemen celalleniyor, onu kovmaya çalışıyordu. Günün birinde aşı olmak için gelen bir köpeğe beş dikiş atmak zorunda bıraktı beni."

"Kız arkadaşının yanma başka erkek köpeklerin girmesine izin vermek Kırmızı'ya hiç yakışmazdı zaten," diye güldü Don.

"Kesinlikle haklısın," diyerek başını salladı veteriner. "Bu yüzden ona gitmesini söylemek zorunda kaldım, çünkü müşterilerime saldırmasına engel olamıyordum. Ben söyler söylemez çekip gitti, şimdi yalnızca ara sıra uğrayıp bir merhaba diyor. Önüne koyduğum yiyecekleri mideye indirdikten sonra taraçaya uzanıp bir süre uyuyor ve tekrar ortadan kayboluyor. Nasıl yolculuk ettiğini biliyor musun? Dampier'den gelen bütün araçları tanıyabiliyor, hemen tanıdığı arabanın yanı başına oturup sürücünün geri dönmesini bekliyor." Veteriner Kırmızı Köpek'in kulaklarını okşayarak ekledi: "Bana dargın olmadığını umarım, dostum."

Veteriner Kırmızı Köpek'in ayağını iyice bir gözden geçirmesine rağmen herhangi bir kırığa ya da çatlağa rastlamadı ve sadece ayağındaki dokuların biraz ezilmiş olduğuna karar verdi. "Hazır gelmişken bir kontrol yapayım," dedi Don'a. Dolaba gidip yepyeni bir şırınga aldı ve steril kabından dikkatle çıkardı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, doktor?" diye sordu Don. "Ona ağrı kesici mi vereceksin yoksa?"

"Hayır," diye cevap verdi veteriner, "tek sorun Kırmızı'nın eskisi kadar sağlıklı görünmemesi.

"Eh, artık yaşını başını aldı, öyle değil mi? Burnundaki tüyler ağardı. Onun kaç yaşında olduğunu bilen birine rastladın mı, doktor?"

"Anladığım kadarıyla şu an sekiz yaşında."

"Sence sorun ne olabilir?"

Veteriner düşünceli görünüyordu. "Sekiz yaşında ve hayatı boyunca yolculuk etti, nerede akşamı ettiyse orada sabahladı, bu yüzden biraz yorulmaya hakkı var. Kerata çok dayanıklı, ama son zamanlarda gereğinden fazla kavgada yeniliyor ve kendini yaralıyor. Yürek solucanı var mı diye kanını bir kontrol etmeliyim."

"Yüce İsa," dedi Don. "Yürek solucanı nedir, doktor?"

"Tam adından anlaşılan şey," dedi veteriner. "Larva halindeyken kanla beraber vücutta dolaşan bir solucandır, büyüdüğü zaman yürekte yaşar. Bazen bir avuç kadarı yüreğin içine doluşur ve köpeğin ölümüne yol açar. Bu hastalık hızla yayılıyor ve Kırmızı'nın son dönemdeki halsizliğinin bununla bir ilgisi olabileceğinden korkuyorum. Asıl sorun şu ki, onu bir süre burada tutmam gerekiyor, ancak klinik hâlâ yarı inşaat halinde. Daha kafesleri getirip yerleştirmedim. Ben sonuçları alıncaya kadar onu kilit altında tutmak imkânınız var mı?"

"Sen orasını düşünme," dedi Don.

Daha sonra veteriner Kırmızı Köpek'in kan örneğini lamele yerleştirip mikroskobun altına koydu. O sıralarda yürek solucanı salgınını durdurmak için bir kampanya başlatmıştı, bu hastalığı teşhis ve tedavi etmek onun için çok heyecan vericiydi. Kuzeyde bu hastalık iyi bilinirdi, ama bu bölgede daha yeni baş göstermişti ve akla hayale gelmeyecek kadar hızlı yayılıyordu. Dişliyi çevirerek mikroskobu ayarladığı zaman Kırmızı Köpek'in kanında yüzen onlarca yürek solucanı larvasını açık seçik gördü. İşte yakaladım, dedi kendi kendine.

Veteriner Kırmızı Köpek'i tedavi süresince yanında tutmak istemiyordu, çünkü diğer müşterilerinin ısırılması veterinerin işlerine büyük zarar verebilirdi. Don'un Kırmızı Köpek'i kilit altında tutmasının da pek mümkün olmadığını düşündü, ne de olsa Kırmızı ilk fırsatını bulduğunda kaçıp tekrar yolculuklara başlardı ve böylece tedavinin hiçbir etkisi olmazdı. Düşündü taşındı ve en sonunda köpek toplayıcısından yardım istemeye karar verdi.

Köpek toplayıcısının işi evden kaçmış başıboş kö-

pekleri toplamak ve sahipleri gelip alıncaya kadar onları köpek toplama merkezinde tutmaktı.

Veteriner telefonda derdini anlattıktan sonra, "Elbette yaparım, dostum," dedi köpek toplayıcısı, "ama Kırmızı Köpek başıboş değil. Gezmeyi kendine meslek edinmiş bir köpek o, öyle değil mi?"

"Ama gerçek bir sahibi yok, bu yüzden başıboş sayılır."

"Ne demek istediğini anladım, ama ben sahibi gelinceye kadar köpekleri alıkoyarım, köpeklerini almak için bana para öderler. Kırmızı Köpek için kim ödeyecek benim paramı."

Veteriner hayret etti: "Kırmızı Köpek için para mı alacaksın? O halka mal olmuş bir köpektir."

Hattın öbür ucunda bir önce bir sessizlik oldu, sonra köpek toplayıcısının içini çektiği duyuldu. "Pekala kabul ediyorum, sen tedavini yaparken onu burada tutacağım. Ama bunun pek hoşuma gittiğini söyleyemem, çünkü bütçem böyle şeylere müsait değil. Ama sözünü ettiğimiz köpek herhangi bir köpek olmadığına göre..."

Böylece Kırmızı Köpek, Roebourne Shire'ın başıboş köpekleriyle birlikte kafese kapatıldı; işin komik tarafı, durumundan gayet memnun görünüyordu. Diğer köpekler zavallı esirlerken kendisinin şerefli bir misafir konumunda olduğunun farkında gibiydi, bu yüzden diğer köpekler üzerinde tartışmasız bir hakimiyet kurdu, konumunu daima hatırlattı ve bir densizlik yapan olursa hemen haddini bildirdi. Bir süre için sürekli yolculuk etme özlemini bastırdı ve tatile çıkmış gibi mutlu mesut yaşamaya başladı köpek toplama merkezinde. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki, köpek toplayıcısıyla birlikte başıboş köpek aramaya bile gidiyordu; başı-

boş köpekler arka tarafta bağlı olarak dururken, bizimki köpek toplayıcısının sarı pikabının ön koltuğunda oturuyordu. Bu zaman zarfında daima veterinerin suyuna gitti ve tüm testlere, tüm iğnelere uysalca boyun eğdi.

Dampier Tuz İşletmesi'nin bekârlar yatakhanesinde Don, diğerlerine Kırmızı Köpek'in tedavi için köpek toplama merkezine kapatıldığını söyledi. Dampier Tuz İşletmesi'nden biri başka birine Kırmızı Köpek'in yakalandığını ve köpek toplama merkezine kapatıldığını söyledi; gel zaman git zaman, birileri Hamersley Demir İşletmesi'nde çalışan Vanno'ya durumu anlattı.

Peeto, Vanno ve Jocko dehşete kapıldılar. "Yüce İsa," dedi Peeto, "orada başıboş köpekleri uyutmuyorlar mı?"

"Sahibini bulamazlarsa uyutuyorlar," dedi Jocko.

"Kırmızı Köpek'in resmi olarak bir sahibi yok," dedi Peeto. "O kendi kendinin efendisidir."

"Kırmızı Köpek'i uyutmalarına hayatta izin vermem," dedi Vanno.

"Dünya Kırmızı Köpek'i uyutmak isteyen insanlarla dolu," dedi Peeto. "Bu dünya kötü bir yer ve her geçen gün daha kötü oluyor."

Adamlar bir süre bu konuyu düşündüler ve çok geçmeden öfkeleri ve endişeleri her türlü mantıklı açıklamanın önüne geçti.

"Yapılacak tek bir şey var," dedi Jocko nihayet.

Aynı gece saat ikide, üç kafadar bir arabaya doluşup Roebourne'ye gittiler. Köpek toplama merkezinin önünde eldivenlerini taktılar ve Vanno arabanın bagajından kocaman bir tel makası çıkardı. Neredeyse bir metre uzunluğundaki bu dev makas inşaat demirlerini bile kesebilirdi ve yerden zor kalkıyordu.

Tel örgüye doğru sürünürken kendilerini komandolar gibi hissettiler. Bir çam ağacının tepesinde baykuş öttüğünde neredeyse ödleri patlıyordu. Peeto korkudan Vanno'nun üstüne çıktı ve üçü birden birbirlerini "Şşşt" diye uyardılar. Köpekler onların varlığını hissedip havlamaya başlayınca Peeto fısıldadı: "Acele etmeliyiz, fazla zamanımız kalmadı."

Vanno tel makasıyla asma kilidi kesti ve sessizce içeriye süzüldü. Alelacele cebinden bir el feneri çıkardı ve tek tek köpeklerin kafeslerine tutmaya başladı. Köpekler canhıraş havlıyor, kafeslerinin içinde debelenerek yeri göğü birbirine katıyorlardı; Vanno geldiğine geleceğine pişman olmuştu. Sadece yakalanıp hakim karşısına çıkarılmakla kalmayacak, bu vahşi köpekler tarafından ısırılacaktı. "Kırmızı," diye fısıldadı, "Kırmızı, neredesin?"

Bir köpeğin ıslak burnunun eline değdiğini hissedince irkilerek geri sıçradı, vahşice ısırılacağını sanmıştı. Biraz sakinleşip ıslak burnun sahibine feneri doğrultunca Kırmızı Köpek'in irikıyım gövdesini tanıyıverdi. Feneri cebine soktu, köpeği kucaklayıp koltuğunun altına aldı ve diğer esirlerin peşinden gelmemesine dikkat ederek fırlayıp kaçtı.

Suç ortakları sırtını sıvazladılar ve fısıltıyla onu kutladılar. Tekrar arabaya doluştular ve tam gaz uzaklaştılar, yolda giderken sevinç çığlıkları atıyorlardı, Kırmızı Köpek de yüzlerini yalıyor, ellerini dişliyor, onları gördüğü için ne kadar sevindiğini göstermeye çalışıyordu. Dampier'e döndüklerinde Peeto'nun kulübesine gittiler ve başarıları şerefine birkaç bira içerken, can alıcı noktaları tekrarlayarak bol bol güldüler.

"O baykuş ne biçim öttü öyle, neredeyse korkudan altıma kaçırıyordum, çocuklar," dedi Peeto.

"Köpekler havlamaya başlayınca ben kaçırdım galiba," dedi Jocko.

"Hey dostum," dedi Vanno, Kırmızı Köpek'in başını okşayıp çenesini avuçlarının arasında sıkarken. "Senin için neleri göze aldık gördün mü?"

Ertesi sabah köpek toplayıcısı canı sıkkın bir halde veterinere telefon açarak Kırmızı Köpek'in geceleyin kaçırıldığını söyledi.

"Tanrım, olamaz," dedi veteriner, "bu bir felaket. Tedavinin yarısına yeni gelmiştik daha."

"Onu bulup geri getirmemiz gerek," dedi köpek toplayıcısı.

"Haklısın, ama bunu nasıl yapacağız? Onun huyunu biliyorsun. Şu anda Carnarvon'a gitmiş olabilir, hatta belki Tom Price'dadır şimdi."

"Tek yapmamız gereken insanlara onu görüp gör-

mediklerini sormak," dedi köpek toplayıcısı. "Nasıl olsa onu tanımayan yok."

"İyi ama onu neden kaçırmak istediler?" dedi veteriner sıkıntıyla. "Bu çok aptalca."

"Muhtemelen onu uyutacağımızı sandılar," dedi köpek toplayıcısı. "Pek çok dostu var, biliyorsun."

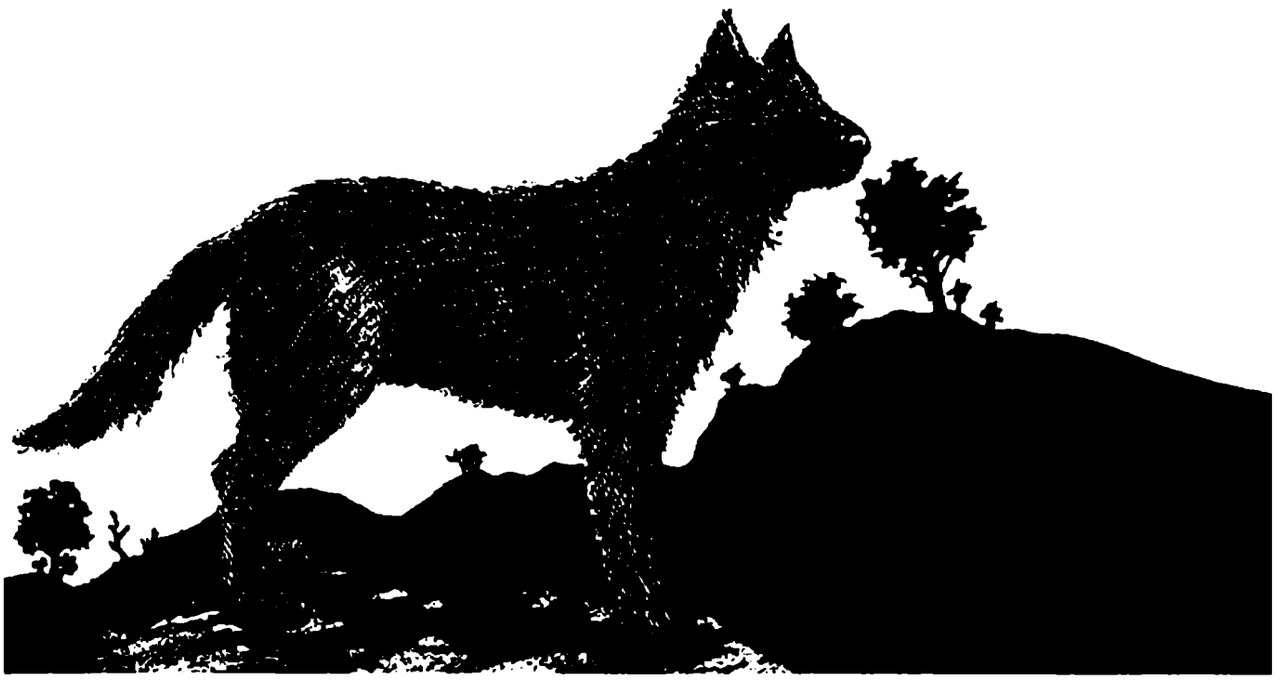
İki adam hastalarını kaybettiklerine ve bir kez daha ortaya çıkıncaya kadar onu ölümcül solucanlarla baş başa bıraktıklarına kanaat getirince köpek toplayıcısı telefonu kapattı. Mutfağa gidip anahtarlarını aldı, bir fincan kahve içti ve yakıcı sıcağın altına çıktı. Ufukta pupa yelken giden bir yelkenli gemi hayali görünüyordu; köpek toplayıcısı bir süre hayran hayran bu manzarayı izledi. Ardından gidip arabasına bindi ve Miaree Göletine doğru yola çıktı. Yolda giderken bir istasyonda benzin almak için durdu ve parayı ödemek üzere dükkândan içeri girdi.

Cüzdanını cebine tıkıştırmaya çalışarak dışarı çıktı ve sarı pikabına doğru ilerledi. Tam o anda gözlerine inanamayarak olduğu yerde kalakaldı, çünkü Kırmızı Köpek ön kapının yanı başına oturmuş, içeri alınmak için bekliyordu. Köpek toplayıcısı elini alnına götürerek başını iki yana salladı ve katıla katıla gülmeye başladı.

İşte Kırmızı Köpek yürek solucanlarından böylece kurtuldu ve hayata taptaze bir başlangıç yaptı. Tedavi olduktan sora Dampier Tuz İşletmesi'nde Don'u buldu ve oradakilerle güzel bir dostluk kurdu. Buradaki insanlar da Hamersley Demir İşletmesi'nde çalışanlardan pek farklı değildi: sürgünler, yabancılar, geçici işçiler, başka yerlerde yeni bir yaşam kurmak için bir an önce para biriktirmeye bakan faniler. Kimse çok uzun süre çalışmazdı, ama Kırmızı Köpek'in bakımı bir gelenek ya da alışkanlık gibi sürüp gitti.

Canı hangi kulübede kalmak isterse orada kalıyordu, bir eve kabul edilmesi için sadece kapıyı tırmalaması yeterliydi. Adamlar onu sendikaya yazdırdılar, sosyal tesislere üye yaptılar, onun için bir fon ayırdılar ve her ay yemek fişi verdiler. Resmi görevi artıkları temizlemekti. Don Wales Bankası'nda onun için "Kırmızı Köpek" adı altında bir hesap açtırdı. Veterinerin faturasını ödemek için toplanan paralar ondan sonra hep bu hesaba yatırıldı. Don onu resmi olarak kayıtlara geçirdi, böylece başıboş köpek kategorisine alınamayacaktı, isim hanesine, "Kuzey Batı Köpeği" yazıldı.

Artık resmi olarak bir adı vardı, ama Dampier Tuz İşletmesi çalışanları ona başka bir ad taktılar. Avustralya'da bütün kızıl saçlılar "Çomar" adıyla çağrılmaya mahkumdur ve Kırmızı Köpek de ister istemez onlarla aynı kaderi paylaştı.

KIRMIZI KÖPEK VE DEHŞET SAÇAN CRIBBAGE'LAR

Karratha'da neredeyse hiç doğru dürüst evin olmadığı ve sadece iki karavan parkının bulunduğu zamanlarda, Kırmızı Köpek sayısız dostuna ve destekçisine ait olan karavanları sık sık ziyaret ederdi. Onu yıkarlar, gıdıklayıp severler, önüne yemek koyarlardı, birkaç gün yanlarında kaldıktan sonra yeni yolculuklara çıkmak üzere onlardan ayrılırdı.

Kırmızı Köpek karavan parklarından birini özellikle seviyordu, çünkü yakın dostları Kırmızı Kedi, Nancy ve Patsy orada yaşıyordu, gel gelelim bu karavan parkında küçük bir sorun vardı. Aslını isterseniz iki büyük sorun vardı ve bu sorunlar birbirleriyle evlenmişlerdi.

Bay ve Bayan Cribbage karavan parkının güzide yöneticileriydi. Günde beş öğün tombul sandviçleri mideye indirerek, bol şekerli sütlü çay ve paket paket sigara içerek yaşarlardı, karavan parkını temiz ve düzenli tutmak onların göreviydi. İnsanların su ya da elektrikle ilgili problemleri olduğunda bu çift yardımlarına

koşardı. Tuvaletin ampulü patladığı zaman Bay Cribbage homurdanarak gider değiştirirdi. Kırmızı Kedi bir çöp kovasını karıştırıp onu devirirse, Bayan Cribbage oflayıp puflayarak gider düzeltirdi. Uzun sözün kısası, bu insanlar bildiğimiz türden yöneticilerdi ve tembel tembel otururken bir iş çıkmasından, ya da çaylarını içerken birisinin onlardan yardım istemesinden hiç hoşlanmazlardı.

Bay ve Bayan Cribbage'ın en kötü yönleri kuralları uygulamak konusundaki katılıklarıydı, normal bir insanın görmezden geleceği en aptalca kuralları bile büyük bir dar kafalılıkla uygulamaktan çekinmezlerdi ve bu aptalca kurallardan biri de "KÖPEKLER GİREMEZ" kuralıydı.

Bayan Cribbage'ın Kırmızı Köpek'le ilk karşılaşması, onu Patsy'nin karavanının kapısını tırmalamak üzereyken görmesiyle olmuştu. "Hey, sen!" diye bağırdı üzerine üzerine gidip bulaşık bezini suratına doğru sallayarak. "Çekil git şuradan! Hoşt! Hoşt!"

Kırmızı Köpek önce şişman kadına sonra elindeki bulaşık bezine baktı ve kadının muhtemelen deli olduğuna kanaat getirdi. Kibarca onu görmezden geldi ve Patsy'nin kapısını tırmaladı.

"Hadi bakalım, defol! Hoşt!" diye tekrar bağırdı Bayan Cribbage, tam o anda Patsy kapıyı açtı. Bir köpeğe bir kadına baktıktan sonra, "Neler oluyor burada?" diye sordu.

"KÖPEKLER GİREMEZ!" dedi Bayan Cribbage, kendinden emin bir sesle.

Kadının cehaletine yürekten üzülen Patsy cevap verdi: "Bu herhangi bir köpek değil. Kırmızı Köpek bu."

"Köpek köpektir," dedi Bayan Cribbage, "ayrıca Kraliçe'nin kahrolası teriyelerinden biri de olsa umu-

rumda değil. Tek bildiğim bunun bir köpek olduğu. KÖPEKLER GİREMEZ." Kadın konuşurken Patsy onun sesinin tıpkı yalıçapkını ötüşüne benzediğini düşünüyordu.

"Kırmızı Köpek ayrıcalıklıdır," dedi. "Bunu herkes bilir."

"Eğer hemen bu köpekten kurtulmazsanız," dedi sesini iyice yükselten Bayan Cribbage, "bana ve Bay Cribbage'a hesap vermek zorunda kalırsınız."

"Eğer Kırmızı Köpek'in kılına dokunursanız, Pilbara'daki herkese cevap vermek zorunda kalırsınız," diye karşılık verdi Patsy. "Sizin yerinizde olsam yelkenleri indirir yoluma giderdim."

Bayan Cribbage öfkeden köpürerek son sözünü söyledi: "Eğer bu köpek buradan gitmezse onu alnının çatından vurur, size de karavanlarınızı boşalttırırız. Sonra söylemedi demeyin."

Bayan Cribbage arkasını döndü ve ağır ağır uzaklaştı, bu küçük krallığın kraliçesi olduğundan o kadar emindi ki. Sonraki birkaç gün boyunca Kırmızı Köpek'i gözucuyla görmeye devam ettiği sanısına kapıldı ve bunu Bay Cribbage'a anlattı. Bay Cribbage, Hitler gibi bıyıkları olan ufak tefek bir adamdı. Sigaranın birini söndürüp birini yaktığından, hem bıyıkları hem de parmakları sarıyla kahverengi arası, köhne barların tavanında görülen türden bir renk almıştı. Onu sürekli kendisine minik sigaralar sararken görürdünüz. Bir sigarayı içmeyi bitirdiği zaman izmariti açar ve yanmamış tütün parçalarını çıkarıp bir sonraki sigarasını sararken kullandığı tütüne eklerdi. Nefes alırken göğsünden hırıltılar yükseliyordu ve daha kendisini görmeden kuru kuru öksürmesinden onu tanıyabiliyordunuz.

Bay ve Bayan Cribbage alışveriş merkezindeki kırta-

siyeye gidip birkaç tabaka mukavva aldılar ve yarım gün keyifle uğraşarak bir sürü "KÖPEKLER GİREMEZ" levhası hazırladılar. Bu levhaları karavan parkındaki ağaçların büyük bir kısmına yapıştırdıktan sonra sahiden büyük bir iş başarmış olmanın verdiği kıvançla karavanlarına dönüp dinlendiler. Karavan parkında yaşayan insanlar onların bu kararlılıklarını görünce kendi aralarında gizli bir parola belirlemeye karar verdiler. Bu sayede Kırmızı Köpek etraftayken yöneticiler kimseyi ortalıkta göremeyecekti. Patsy parolanın "kedicik" olmasını önerdi ve çok geçmeden herkes bu parolayı kullanmaya başladı. Bay ve Bayan Cribbage ellerinde kovalar ve çöp torbalarıyla geçtikleri sırada insanların nedensiz yere birbirlerine "kedicik" diye seslenmelerine uzun zaman bir anlam veremediler. "Galiba hepsi kudurdu bu insanların," dedi Bay Cribbage.

"Kudurmak dedin de aklıma geldi, o köpeği hâlâ zaman zaman görür gibi oluyorum," dedi karısı.

Patsy ve Nancy karanlıktan çok korkuyorlardı. O zamanlar gece vakti göğün portakal rengi ışımasına yol açacak kadar çok lamba yanmıyordu çevrede. Simsiyah gökte yıldızlar o kadar parlak görünürdü ki insan elin uzatsa onlara dokunacağını sanırdı. Ay tatile çıkmış gibi uyuşuk uyuşuk gökte gezinir, yeryüzüne serin ve sulu bir ışık gönderirdi. Eğer hava bulutluysa ve el fenerinizin pilleri bitmişse, kendinizi zifiri bir karanlığın içinde bulurdunuz. Hava o kadar karanlık olurdu ki, bazı zavallılar evlerinin birkaç metre uzağında tamamen kaybolmuş olarak sabaha kadar tir tir titrerdi.

Kırmızı Köpek koku alma duyusu sayesinde karanlıkta yolunu bulabiliyordu, sanki burnu fazladan bir çift göz işlevi görüyor; ama yine de Patsy ve Nancy'nin karanlıktan korktuğunu hissetmişti. Bu yüzden gecele-

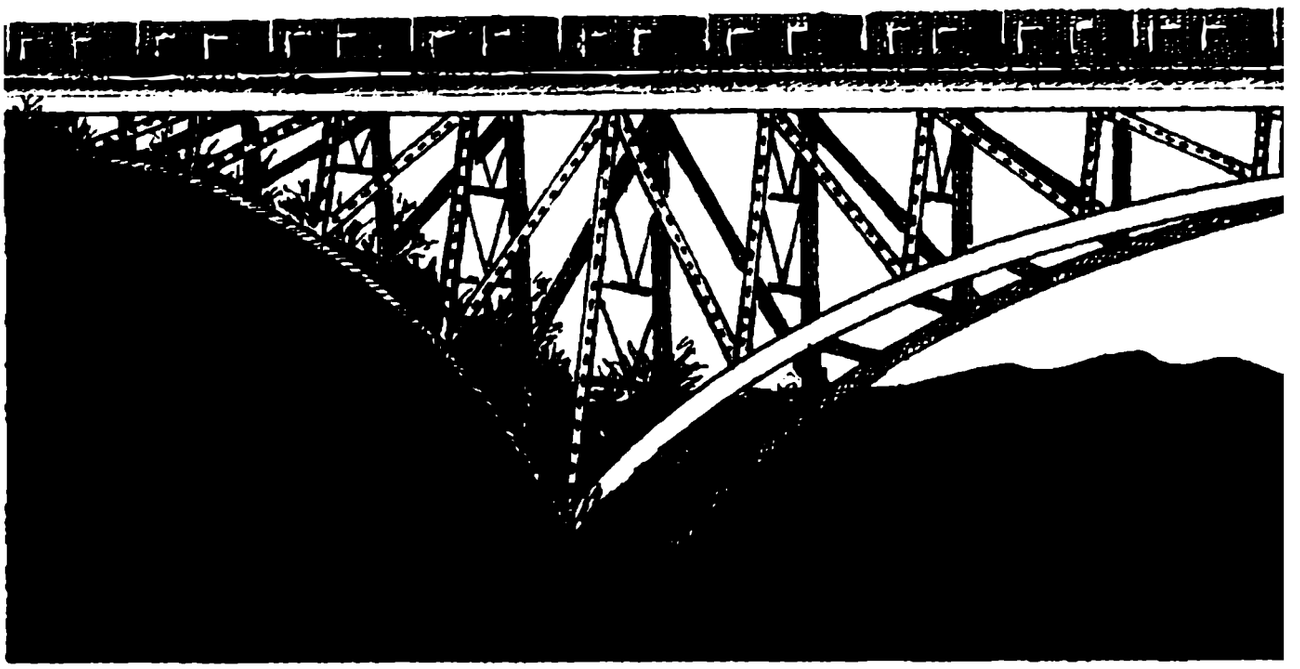
ri tuvalete gitmeleri gerektiğinde anlaşılmaz bir şekilde yanlarında bitiveriyor, onları tuvalete kadar götürüp getiriyordu. Elbette kadınlar bu yardımseverliğinin altında kalmıyor, onu bol bol yemek ve şefkat gösterileriyle ödüllendiriyorlardı. Kırmızı Köpek oralara gelmeden önce karavan parkının resmi koruyucusu Kırmızı Kedi'ydi, ama hiçbir zaman Kırmızı Köpek gibi insanlara böyle hayırseverce hizmetler vermemişti.

Ama bir gün şansları döndü, Bayan Cribbage'ın geceleyin Patsy'yle aynı saatte tuvalete gideceği tuttu ve ay ışığında Kırmızı Köpek'le birlikte tuvaletten çıkmış karavanına giden Patsy'yi gördü. Yollarına çıktı ve kısa bir süre oflayıp puflayarak öfkesini biledi, sonunda kuyruğuna basılmış yılan gibi tıslayarak üstlerine yürüdü. "Bu da ne demek? Ne demek, diyorum! Bu köpeği hâlâ defetmemişsiniz. Size ayağınızı denk almanızı söylememiş miydim? Artık bu parktan kovulduğunun resmidir, kızım, bir daha bu parkı rüyanda görürsün ancak."

Patsy, parktan atıldığı takdirde başını sokacak bir yer bulamayacağını biliyordu, ama o anda evsiz kalmak umurunda bile değildi. Cribbage'lardan ve onların köpeklere karşı sürdürdükleri kampanyadan bıkmış usanmıştı. Çok üşüyordu ve tek istediği bir an önce sıcak yatağına ulaşıp uykuya dalmaktı. Daha kendisi farkına bile varmadan şu sözcükler döküldü ağzından: "Ah, kaybol gözümün önünden, yeter senden çektiğim!"

"Terbiyesiz!" diye haykırdı Bayan Cribbage. "Seni kaltak! Bekle gösteririm ben sana gününü!"

"Bekliyorum," dedi Patsy. Sonra sıkıntı içinde Kırmızı Köpek'in ayışığında parlayan sarı gözlerine baktı. "Hadi Kırmızı, gidip uykumuza devam edelim." Başka bir söz söylemeden Bayan Cribbage'a arkasını döndü ve ağır ağır uzaklaştı.

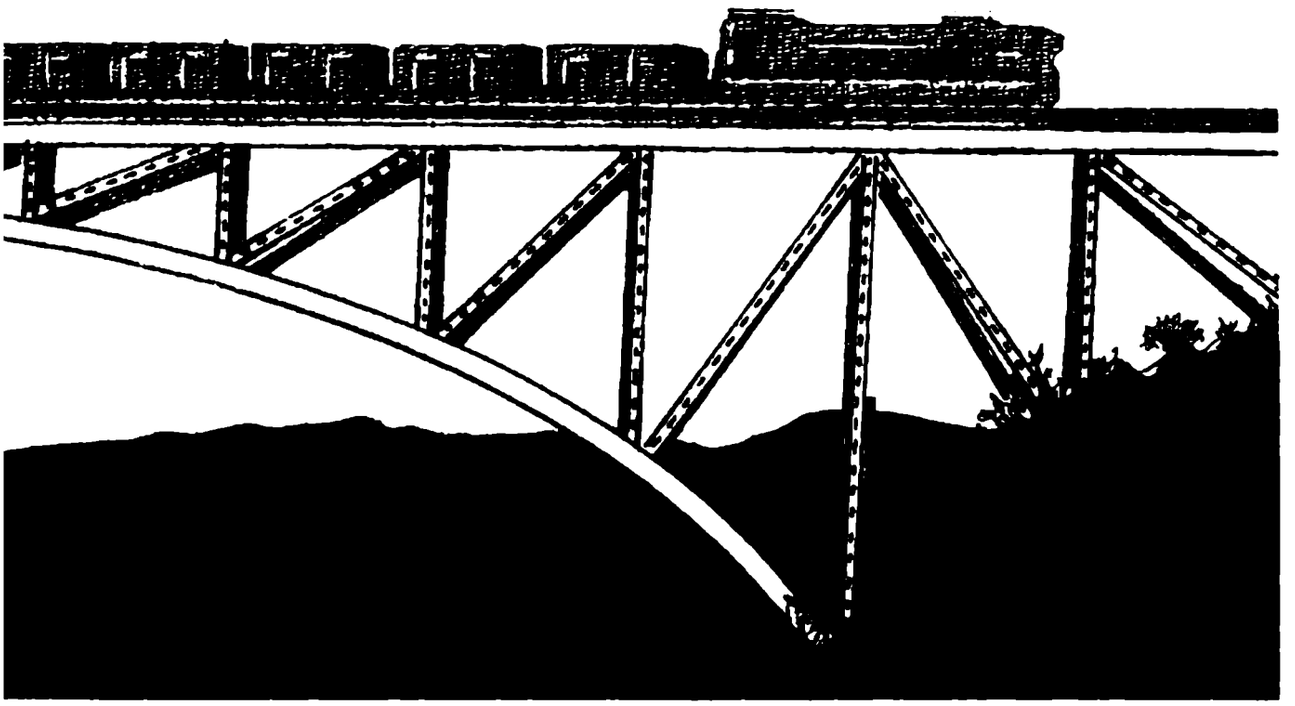

Ertesi sabah kahvaltı ederken birinin kuru kuru öksürdüğünü duyarak başını çevirdiğinde, kapının altından içeriye bir kâğıt itildiğini gördü. Kağıdın üstünde ilkokul çocuklarına yaraşır bir el yazısıyla şunlar yazılıydı:

Karavan parkındaki köpeklerle ilgili kuralları sürekli olarak ve nedensiz yere çiğnemiş olduğunuzdan dolayı, elinizde bulunan kâğıtta size bildirildiği üzere yarın sabahtan itibaren bu parkı terk etmenize karar verilmiştir. Aksi taktirde yarın sabah saat 9.30'da bir çekiciyle gelip sizi dışarı çıkarmak zorunda kalacağımızı bildiririz. Saygılarımızla, Bay ve Bayan Cribbage.

Patsy kağıdı iki kez okuduktan sonra Nancy'nin karavanına gitti. "Şimdi ne yapacağım? Bu parktan atılırsam nerede yaşayacağım? Bu yaptıkları çok ayıp! Bir köpek yüzünden beni evsiz bırakacaklar!"

Nancy önce yüzünü asarak düşündü, düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Tanrım, ne geri zekâlı insan-

lar bunlar. Üstelik daha yazı yazmayı bile bilmiyorlar!" Elini Patsy'nin omzuna koydu. "Sen hiç canını sıkma, ayrıca toplanmaya falan da kalkma. Onların oyunlarını bozmasını bilirim ben. Aklıma iyi bir fikir geldi." Kağıdı alıp bütün karavanları tek tek gezdi ve herkese okuttu.

Ertesi sabah saat 9.20'de, Bay Cribbage yağ içindeki eski püskü kravatını düzeltti, Hitler bıyığını taradı ve kel kafasındaki birkaç tutam saçı yana yatırıp çok görünmelerini sağlamaya çalıştı.

"Bu sabah çok fazla araba gürültüsü oldu," dedi pencerenin yanında duran Bayan Cribbage. "Neler karıştırdıklarını merak ediyorum doğrusu."

Bay Cribbage masanın üstündeki araba anahtarlarını aldı, gömleğinin yakasını düzeltti, birkaç kez öksürdükten sonra kapıyı açtı. O sabah kendini çok iyi hissediyordu, keyfi gayet yerindeydi, çünkü birazdan gücünü ve otoritesini gösterme mutluluğuna erişecekti. Bundan sonra beni ciddiye almayı öğrenecekler, diye düşünüyordu.

Ne var ki dışarı çıktığında bütün keyfi uçup gitti.

Bir an için gördüğü şeyin gerçek olduğuna inanamadı. Ahalinin bir kısmı arabalarını getirip onun karavanının çevresine park etmiş, çıkacak bir yer bırakmamıştı; diğerleri de arabalarını karavanlar arasındaki yolların hepsini kapatacak şekilde park etmişlerdi. Hepsinden kötüsü, insanlar kendileri de işe gitmemişler, ikili üçlü gruplar halinde karavanın çevresinde toplanmış alaylı alaylı ona bakıyor, birbirlerine onu göstererek gülüyorlardı.

"Demek Patsy'yi parktan atacaksın, öyle mi?" diye seslendi biri, sonra da yanındakine bir dirsek atarak güldü.

"Yardım ister misin?" dedi öbürü.

"Gördüğüm kadarıyla işin pek kolay olmayacak," dedi bir başkası.

Bay Cribbage'ın içindeki öfke ve çaresizlik göğsünden yukarı yükselip boğazında düğümlendi. Dudakları titredi, gözleri dışarı uğradı, şakaklarından aşağı ter damlaları süzülürken kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonunda kendini toplamayı başararak konuştu. "Demek bana engel olacaksınız. O köpek sahipsiz, şimdi gidip köpek toplayıcısını arayacağım. O iti uyutacaklar ve bütün sorunlar bitecek. Anladınız mı?"

"Bu hiçbir halta yaramaz," diye seslendi adamlardan biri. "Köpek toplayıcısıyla bizim Kırmızı'nın arasından su sızmaz. Üstelik Kırmızı sahipsiz bir köpek değil. Resmi kayıtları eksiksiz yapıldı."

Yönetici bir süre söyleyecek bir laf bulamadan öylece dikildi, sonra topuklarının üstünde dönerek karavanından içeri daldı.

İnsanlar onun ne yapacağını merak etmeye başlamıştı ki, kapıda göründü. Elinde on iki kalibrelik kırmalı bir av tüfeği vardı. Cebinden iki tane fişek çıkarıp mer-

mi yatağına özenle yerleştirdi. Tüfeği sert bir şekilde kapatarak karavancılara baktı, şimdi çevredekilerin arasında gözle görülür bir huzursuzluk baş göstermişti. Tüfeği sol kolunun altına aldı ve sağ eliyle namlusunu okşadı. "O köpeği gördüğüm zaman, iki kurşunu da sıkıp onu yere yapıştıracağım," diye bağırdı. Sert bir tavırla arkasını dönüp tekrar içeri girdi. Fişekleri tüfekten çıkardı ve bir köşeye bıraktı. Öfke ve intikamla tir tir titreyerek, "O köpeği vurmak zorunda kalacağım," dedi Bayan Cribbage'a.

"Hazır tüfeği eline almışken şu dışarıdaki serserilerden birkaçını da vursaydın," dedi Bayan Cribbage, puflayarak. "Hepsi pislik, insan değil hayvan sürüsü. İnsanlara saygı göstermiyorlar, hiç saygı göstermiyorlar, hayvan onlar."

Dışarıda bekleyenler hızlı hareket etmeleri gerektiğini anlamışlardı. "Buna inanamıyorum," diyorlardı birbirlerine, "bu namussuz herif gerçekten de Kırmızı Köpek'i vurmayı düşünüyor."

"Ama bu yasalara aykırı," diyordu bazıları. "Bunu yapmaya hakkı yok."

"Ben Hayvanları Koruma Derneği'nden birini çağıracağım," dedi Patsy.

"Ben de Hamersley Demir'de çalışan çocuklara haber vereceğim," diye atıldı Nancy.

O gün öğlenden sonra Hayvanları Koruma Derneği'nden bir görevli geldi ve Cribbage'lara köpeği vurmaları halinde ceza alacaklarını kesin bir dille belirtti. Ama en kötüsü bu değildi; daha sonra Hamersley Demir İşletmesi'nin sarı otobüsü geldi. İşçiler mesaiden dönüyorlardı, gün boyu çalışmaktan cinleri tepelerine çıkmıştı. Kimilerinin her yanı kuruma bulanmıştı, kimileri kırmızı tozla ya da makine yağıyla kaplıydı. Hepsi de sert ve ka-

ba adamlardı ve meseleyi duyunca iyice küplere binmişlerdi. Kapıyı bile çalmadan iş elbiseleriyle içeri daldıklarında yöneticiler çay fincanları ellerinde öylece kalakaldılar. Adamlar hemen çevrelerini sardılar. Jocko yumruklarını masaya dayayarak üstlerine doğru abandı. "Duyduğumuz kadarıyla Kırmızı Köpek'i vurmaya niyetlenen pislik torbası senmişsin, doğru mu, söyle bakalım."

Ertesi sabah erken saatlerde Patsy gelip Nancy'nin kapısını çaldı. "Buna inanmayacaksın, Nance, Cribbage'lar çekip gitmişler."

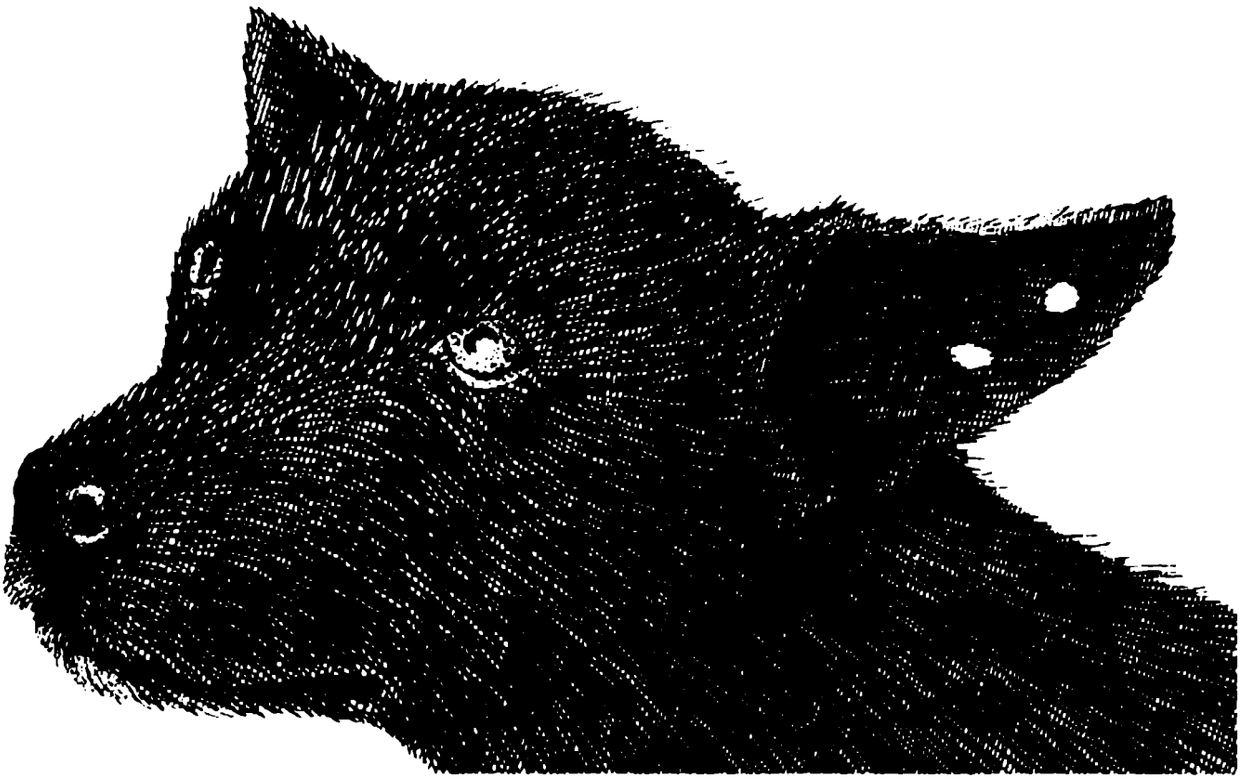
Bu doğruydu. Kimseye haber vermeden pılıyı pırtıyı toplamışlar, ödenmemiş aidatları tahsil etmeyi bile düşünmeden karavan parkından ayrılmışlardı. Eskiden onların karavanının durduğu yerde şimdi sadece koyu kahverengi bir toprak parçası, ortasında birkaç tane bakımsız çiçek ve kapkara bir paçavra kalmıştı. Gerçekten tuhaf bir durumdu bu.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Patsy, daha sonra. "Onların buraları terk etmesine sebep olduk. Bu pek uygarca bir davranış sayılmaz, haksız mıyım?"

"Artık pişman olmak için çok geç," dedi Nancy. "Giden gider. Nasıl olsa kimse onları özlemeyecek."

"Bunun bir önemi yok," diye yakındı Patsy. "Ben yine de vicdanen rahatsız hissediyorum kendimi."

Gerçekten de haklıydı, acı bir zafer kazanmışlardı, Kırmızı Köpek bile bu durumdan çok memnun olmuş gibi görünmüyordu. Bir kez daha John'u bulmak için yola çıktı, bir kamyonu durdurup Adelaide'a gitti ve iki ay sonra bir tırla geri döndü. Nancy'nin kapısını tekrar tırmaladığı sırada, karavan parkının yeni yöneticileri ve yeni kuralları vardı.

SON YOLCULUK

Gün gelir, daima yüzümüze gülen talih bize arkasını dönüverir. Kendi başımıza kalır ve son mücadelemizde ayakta kalmaya çabalarız. Kimileri gerçekten de ölürken yapayalnızdır, kimilerinin başucunda bekleyen dostları, akrabaları vardır, ama ne olursa olsun, insan yaşamının sonuna geldiğinde o karanlık tünele girerken yanına kimseyi alamaz.

Kırmızı Köpek daha sekiz yaşındaydı, ama çok çetin ve yıpratıcı bir yaşam sürmüştü, tüm Batı Avustralya'yı dolaşıp boşu boşuna sahibini aramıştı, kavgalara girmiş, kimi zaman çatlayıncaya kadar yemiş, kimi zaman aç bilaç gezmiş, hayâsız insanlar tarafından kurşunlanmış, pikapların ve kamyonların arkasından yola düşmüş, geceleri soğuktan donmuş, gündüzleri güneşin altında kavrulmuştu. Kahverengi burnundaki kıllar ağarmış, bacakları eski çevikliğini kaybetmişti, kuşların gölgelerini kovalarken daha çabuk yorgun düşüyordu artık. John'u bulmak için yaptığı yolculuklarda kam-

yonların, otomobillerin, otobüslerin ve trenlerin yardımına daha çok ihtiyaç duyar olmuştu. En kötüsü de, sık sık yoluna çıkan kötü niyetli insanların verdikleri zararlardı. Bazı insanların gaddarlık yapmakla ne gibi bir doyum sağladıklarını bilmek mümkün değil; tek bildiğimiz böyle insanların var oldukları ve genellikle kurban olarak kendilerine hayvanları seçtikleri.

Bir keresinde Nancy onun tüylerini tararken kulağının birinde kurşun delikleri olduğunu gördü. Yine paçasını ucuz kurtarmıştı; ne var ki, kasım ayının bir cumartesi günü Peeto pikabına binmiş Karratha'dan Dampier'e giderken, yol kenarındaki taşların arasında koyu kırmızı bir kütle gözüne takıldı. Her neyse boylu boyunca uzanmış yerde yatıyor, durmak bilmeden çırpınıyordu.

Pikabı durdurup geri gitti ve arabadan çıktı. Bir an olduğu yere çivilenmiş gibi dehşet içinde yerde yatan biçareyi seyrettikten sonra bir şeyler yapması gerektiğini düşünebildi. Kırmızı Köpek o kadar çok kasılıyor ve çırpınıyordu ki, Peeto onu bir türlü kucağına alıp pikaba koymayı başaramadı. Sanki Kırmızı Köpek tamamen çıldırmış ya da bütün kaslarının kontrolünü kaybetmişti. Amber sarısı gözlerinden korkunç bir acı ve umutsuzluk okunuyordu. Peeto, "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldanarak büyük bir zorlukla onu pikaba kadar sürükledi ve kucağına alıp koltuğa koymak için çırpınmasının kesileceği bir anı kollamaya başladı. Hiç umut yok gibiydi. Kırmızı Köpek hâlâ çok ağır, çok sert, çok kuvvetliydi.

Neyse ki Peeto'nun şansı yaver gitti ve oradan geçmekte olan polis memuru Bill onun arabasını yolun kenarında görünce tanıdı. Daha dikkatli baktığında Peeto'nun yerde çırpınan bir yaratıkla uğraşmakta ol-

duğunu fark etti. Bill ile Peeto'nun arası uzun zamandır bozuktu. Yıllar önce Kırmızı Köpek arka ayağından vurulduğunda, onu Port Hedland'dan eve götürürlerken Peeto'ya alkollü araba kullandığı için ceza kestiğinden beri pek konuşmuyorlardı. Aslında komşu olduklarından, çoktan barışmış ve olayı tamamen unutmuş olmaları gerekirdi, ama bir polis memuru için dostlarına, arkadaşlarına kanunların gerektirdiği cezayı verdikten sonra normal bir hayat sürmek çok kolay değildir.

Her ne kadar araları biraz limoni olsa da, Peeto'nun başının belada olabileceği düşüncesiyle kendini durmak zorunda hissetti. Avustralya'nın kırsal kesimlerinde kural böyledir ve herkes istisnasız olarak buna uyar. Gerçi bu olayda Bill, arabadan inip Kırmızı Köpek'in halini görünce Peeto ile kendisi arasındaki bütün ayrımları bir anda unutup gitti.

İki adam Kırmızı Köpek'i pikabın arkasına koyabilmek için epeyce uğraştılar. Eskiden beri tanıdıkları ve çok sevdikleri, o anda kollarının arasında şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi kasılıp çırpınan bir hayvanı kontrol etmeye çalışmak ikisi için de çok zorlu bir işti. Kırmızı Köpek'in pençeleri suratlarına doğru savrulurken Bill ve Peeto küfürler ederek çekildiler, Kırmızı Köpek kusmaya başlayınca tekrar sövüp saymaktan kendilerini alamadılar.

Nihayet bir fırsatını bulup Kırmızı Köpek'i pikabın arkasına koyduktan sonra ikisi birden soluk soluğa sırtlarını pikaba dayadılar. Peeto acılar içinde kıvranan hayvanı göstererek, "Nedir bu kahrolası şey?" diye sordu.

"Zehir bu, dostum," dedi Bill. "Striknin. Daha önce de gördüm. Bu kasılmalar ve ürpermeler saatlerce sürer, ondan sonra hayvan mutlaka ölür."

"Tanrı aşkına, hangi beyinsiz Kırmızı'ya zehir yedirir ki? O hepimizin köpeği, bunu bilmeyen var mı?"

Bill dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Bu polislik işine bulaştığımdan beri gördüğüm şeyleri anlatsam inanmazsın, dostum. Bu lanet olası dünyada biz insanlardan daha aşağılık, daha namussuz bir hayvan yoktur." Sonra Peeto'ya bakarak, "Belki onu hemen veterinere yetiştirirsek kurtarabiliriz, ne dersin?" dedi.

İki adam dönüp Kırmızı Köpek'in kasılmalarına, çırpınmalarına baktılar. Peeto başka bir öneride bulundu: "Bana sorarsan onu polis merkezine götürelim ve veterineri oraya çağıralım. Roebourne'a kadar gitmeye kalkarsak ona hiçbir yarardan çok zararımız dokunur."

Böylece Kırmızı Köpek'i polis merkezine götürüp bir masaya yatırdılar; Bill onun çırpınmasını durdurmaya çalışırken Peeto veterinere telefon etti. Telefonda bir iki kelime konuştuktan sonra yüzünde umutsuz bir ifadeyle Bill'in yanına geri geldi.

"Veteriner klinik dışındaymış," dedi. "Ona bir not bıraktım, ama ne zaman geri döneceğini bilmediklerini söylediler."

Peeto Kırmızı Köpek'i hareketsiz tutma nöbetini Bill'den devraldı, onu koltukaltlarından sıkıca tutarken göz ucuyla polis memuruna baktı. "Artık yapabileceğimiz tek bir şey kaldı. Böyle çırpınmasına, işkence çekmesine izin veremeyiz. Onun ölümle pençeleşmesini izlemek beni kahrediyor."

"Hakkın var, ama bunu ben yapamam, dostum," dedi Bill.

"Yapmak zorundasın, ortak," dedi Peeto yumuşak bir sesle. "Eğer böyle çırpınmaya devam ederse kemikleri kırılabilir. Şu halini görüp de iyileşme ihtimalinin kaldığını düşünüyor olamazsın."

"Harcadığım her mermi için hesap veriyorum ben," dedi Bill. "Acı çekmesinler diye köpekleri uyutmam için vermiyorlar bana bu mermileri."

"Merak etme biz sana arka çıkarız. Zavallı yaşlı bir köpeğe yardım ettiğin için kimse senin hakkında soruşturma açamaz, ortak."

"Şey, sanırım haklısın," dedi Bill. "Haklısındır herhalde, ama yine de..."

"Bunu yapmak zorundasın, ortak. Emin ol Kırmızı bunun için sana minnettar kalacaktır."

"Onu dışarı çıkaralım," dedi Bill. "Böyle bir şeyi içerde yapamayız. En azından bunu kesin olarak söyleyebilirim."

Hâlâ kasılan, çırpınan köpeği ikisi birden tutup dışarıya, gün ışığına çıkardılar. Onu kırmızı toprağın üstüne yatırdılar. Yakınlardaki bir palmiye ağacının dallarında minik güvercinler, birbirlerini ayartmaya çalışır gibi ötüp duruyorlardı. Bill tabanca kılıfının kapağını açtı. Tabancasını elinde şöyle bir tarttıktan sonra hazneye iki mermi koydu ve bir süre hiç sesini çıkarmadan Kırmızı Köpek'e baktı. Peeto onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

Bill çömeldi ve elinin tersiyle Kırmızı Köpek'in başını okşadı. "Bunun için çok üzgünüm, dostum. Görüyorsun isteyerek yapmıyorum, bu yüzden beni bağışlamalısın."

Kırmızı Köpek zehir yüzünden öyle sersemlemişti ki, bırakın onu anlamayı ve bağışlamayı, neler olduğunu fark edecek durumda bile değildi. Zehir bütün kişiliğini ve düşünme yeteneğini alıp götürmüş gibiydi. Artık acı içinde kıvranan canlı bir et yığınından başka bir şey değildi.

Bill dizlerini düzleştirdi ve namluyu Kırmızı Kö-

pek'in alnına, iki gözünün arasına dayadı, ama köpek çırpınıp durduğundan, bir türlü namluyu sabit tutmayı beceremedi. "Hareket etmesini engellemeliyiz," dedi Bill. "Yoksa ateş edemem."

"Ama onun kafasını tutamam," dedi Peeto, çaresizce. "Hem sürekli çırpınıyor, hem de çok kuvvetli, yanlışlıkla benim elimi vurabilirsin."

Tam o sırada Kırmızı Köpek bir anlığına çırpınmayı kesti ve Bill tabancasını bir kez daha onun alnına dayadı. Tetiğe çekmeye başlarken gözlerini kapattı. Peeto dudaklarını ısırarak başını başka tarafa çevirdi ve silah sesini beklemeye başladı. Ancak silah sesi gelmedi, Bill utanç içinde silahını indirip ayağa kalktı. "Çok üzgünüm, ama yapamıyorum. Bir türlü tetiği çekmek gelmiyor içimden."

Peeto Kırmızı Köpek'in dostlarına telefon açıp durumu bildirdi, hepsi de bir bir geldiler, veteriner gelmeden önceki saatler boyunca onu kucaklarında tuttular ve çırpınmasını engellemeye çalıştılar. Artık kimsenin Kırmızı Köpek'in kurtulacağına dair bir umudu kalmamıştı, iyice kalabalıklaşan polis merkezinde çay içerken, kaybetmek üzere oldukları eski dostları hakkındaki anılarını birbirlerine anlatmaya başladılar.

"Hatırlıyorum da, bir keresinde ailemin yanına Miaree Göleti'ne gitmiştim," dedi Nancy. "Sebebini bilmiyorum, ama arka koltukta bir kedi vardı. Her neyse, oraya vardığımız zaman Kırmızı'nın gölet kıyısında uyumakta olduğunu gördük. Ağaçların arasında beyaz papağanlar uçuyordu ve su çok şahaneydi, yüzmek için idealdi. Gerçekten çok hoş bir yerdi. Bütün gün mayolarımızla güneşlendik, suda yüzdük, piknik yaptık ve akşam olduğunda eve geri dönmek için hazırlığa başladık. Kırmızı köpek geri dönmek için bizim

arabamızı kullanmaya karar verdi ve arka koltuğa atlamaya çalıştı. Onu içeriye sokmadık, çünkü arka koltuktaki kedinin başına neler geleceğini tahmin ediyorduk. Kırmızı, kedileri kovalamaya bayılır, tabii karavan parkındaki Kırmızı Kedi hariç. Bizim için zor bir karardı, geri dönmek için bize ihtiyacı olduğunu biliyorduk ve onu kovduğumuz için vicdanımız bize rahat vermiyordu.

Her neyse, göletin kıyısındaki yol çok engebelidir, bu yüzden arabayı yavaş sürüyorduk ve bir süre sonra Kırmızı'nın arabanın peşinden koşmakta olduğunu ve hâlâ binmek istediğini fark ettik, onu yine kovaladık, ama bir türlü peşimizi bırakmak bilmedi.

Sonunda dayanamayıp arabayı durdurduk ve ona şöyle dedik: 'Tamam, Kırmızı, teslim oluyoruz. Ama kediye bir şey yaparsan seni tekrar indirmek zorunda kalırız.' Kırmızı hemen arka koltuğa atladı ve Dampier'e kadar kafası pencerenin dışında yolculuk etti. Kedinin kılına bile zarar vermedi. İşin komik tarafı, kedi de onun varlığından zerre kadar rahatsız olmamıştı."

"Gerçekten çok inatçıydı," dedi Patsy. "Hatırlıyorum da, bir keresinde Dampier'e giden otobüsü kaçırmıştı ve arabamın önüne atlayıp beni durdurdu. Onu evime kadar götürdüm, ama eve geldiğimizde arabadan inmedi. Öylece koltukta durmuş yan yan bana bakıyordu, gözlerinin akını görebiliyordum. bu yüzden arabayı çalıştırıp otobüsün peşine düştüm ve terminalin yakınlarında onu yakalamayı başardım. Kırmızı'ya inmesini söyledim ama yine beni dinlemedi. O zaman bütün yolu benim arabamla gitmeye karar verdiğini anladım. Her neyse, gidip otobüsün camına tıklattım ve şoföre şöyle dedim: 'Ne olur bana bir iyilik yap, Karrat-

ha'dan bu yana sizin otobüsü kovalıyorum, eve gidip yemek yapmam gerekiyor. Şu köpeği gelip arabamdan alabilir misin?'

Şoför parmaklarını ağzına götürüp bir ıslık çalınca Kırmızı hemen benim arabamdan aşağı atladı ve gidip şoförün arkasındaki koltuğa oturdu. Ondan kurtulduğum için sevinç içinde evime döndüm, ama aynı günün akşamı saat dokuzda kapımın tırmalandığını duydum. Tahmin edebileceğiniz gibi, başıma o kadar bela açtıktan sonra gelip benimle kalmaya karar vermişti."

"Ben de bir keresinde onu arabama almıştım," dedi Ellen. "Saat gecenin ikisiydi, kızımı diskodan almış eve götürüyordum. Poon's Camp'de durduk inmedi, Dampier'deki lokantada durduk yine inmedi, artık onu gezdirmekten sıkılmaya başlamıştık ve epeyce uykumuz gelmişti. Nihayet onu Hamersley Demir İşletmesi'nin bekârlar yatakhanesinin önüne götürdük ve orada arabadan aşağı atlayıverdi. Tam atlarken berbat bir koku çıkardı, sanki bize teşekkür etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştü."

"Doğrusu onun sindirim sistemine her zaman hayran kalmışımdır," dedi Peeto. "Bir keresinde patron benim paramı kesmeye kalktığında Kırmızı'yı onun pikabının ön tarafına kapatıp bir süre bekletmiştik. Patron o işi kimin yaptığını hâlâ öğrenemedi, biliyor musunuz? Kapıyı açtığı zaman o berbat koku burnuna çarpınca yüzünün aldığı hali görmeliydiniz."

"Hiç unutmam," dedi Bill, "tamirhaneden hız testi için araba çıkardığımızda mutlaka o da binmek isterdi. Gaza ne kadar basarsam basayım bana mısın demezdi. Her zamanki gibi başını pencereden çıkarır ve rüzgâr kulaklarında uğuldarken öylece dururdu."

"Evet, ama kesinlikle aptal bir köpek değildi," de-

di Vanno. "Bir keresinde sarhoş bir arkadaş caddenin bir o tarafına bir bu tarafına giderek araba sürüyordu, bizim Kırmızı da onun yanındaydı. Adam ihtiyacını gidermek için bir sokak lambasının önünde durdu, yani o kadar sarhoştu ki herkesin önünde yapmaktan utanmayı bile unutup gitmişti, Kırmızı arabanın durmasını fırsat bildi ve pencereden fırladığı gibi çalıların arasında kayboldu. Biraz sonra tekrar çıktı ve başka bir arabayı durdurdu. Gerçekten çok zeki bir hayvandı o."

"Herkesin Kırmızı Köpek'le ilgili bir hikâyesi var," dedi Jocko. "Keşke birileri bunları yazsaydı."

Ondan sonra bir sessizlik çöktü ve sırayla Kırmızı Köpek'in çırpınmasını durdurmaya çalışarak orada beklediler. Sabahleyin veteriner polis merkezine geldiğinde, hepsinin uykusuzluktan ve üzüntüden gözlerinin altı şişmişti.

Veteriner steteskobunu Kırmızı Köpek'in göğsüne dayayıp bir süre kalbini dinledikten sonra başını iki yana salladı. "Striknin," diyerek Bill'in sözlerini doğruladı. "Durumuna bakılırsa dingo zehri yemiş."

"İyi ama buralarda dingo olmaz ki," dedi Peeto. "En azından ben bugüne kadar bir tane bile görmedim."

"İnsanlar yine de zehir koymaya devam ediyorlar," dedi veteriner, içini çekerek. "Çiftçiler hemen her şeyden vahşi köpekleri ve dingoları sorumlu tutuyorlar, üstelik bugünlerde insanlar kedilere karşı bile zehir kullanmaya başladılar, sırf buranın yerli türlerinden değiller diye. Bundan nefret ediyorum. Karıştırdıkları haltları temizlemek hep bana düşüyor."

"İyi güzel de," diye lafa karıştı Peeto, "biz de buranın yerli türlerinden değiliz, haksız mıyım."

Veteriner masada yatan eski dostuna gözlerini dikmiş düşünceli düşünceli bakarken Patsy sordu: "Onu uyutmayı mı düşünüyorsun?"

"Aslında öyle yapmalıyım," dedi veteriner. "Ama Kırmızı çok kuvvetli ve inatçı bir köpek, bu yüzden ona bir şans vereceğim. Size bir şey söyleyeyim mi? Eğer ölürse onu çok özleyeceğim. Bir keresinde en vahşi bölgelerden birine gitmiştim, yaşlı ve hasta bir atın bakımını yapmam gerekiyordu; oraya vardığım zaman Kırmızı Köpek'in atın yanında oturmuş pırıl pırıl gözleriyle bana baktığını gördüm. Hareketin nerede olduğunu daima bilirdi." Bir an düşündükten sonra kararlı bir sesle devam etti: "Dört kişinin gelip ben iğne yaparken onu tutmasını istiyorum. Kesinlikle hareket etmemesi gerekiyor. Eğer gevşek tutarsanız iğne içinde kırılabilir. Anladınız mı?"

Hayvanı hareketsiz tutmak neredeyse imkânsızdı, ama veteriner bir fırsatını bulduğunda çabucak iğneyi batırıp ilacı zerk etti. Kırmızı Köpek'in kasılmaları ve çırpınmaları gittikçe azalıp en sonunda tamamen yok olurken dostları nefeslerini tutarak onu seyrettiler. "Hey, doktor," diye fısıldadı Vanno, hayranlığını gizleyemeyerek. "Kahrolası bir mucize yarattın."

"Bu yalnızca kas gevşetici," dedi veteriner. "Onu ilk önce kusturup zehrin bir kısmını atmasını sağlamam gerekiyordu, ama böyle bir şey onu öldürebilirdi." Veteriner Kırmızı'nın dostlarına şöyle bir göz gezdirdikten sonra şöyle dedi: "Çok yorgun görünüyorsunuz. Çok uzun zamandır burada olmalısınız. Gidin biraz dinlenin. Kasılmaların etkisi geçinceye kadar onu kontrol altında tutmam gerekiyor ve bu birkaç gün sürebilir."

Veteriner Kırmızı Köpek'i iki buçuk gün baygın tut-

tu ve vücudundaki kasılmalar her başladığında küçük dozlarda kas gevşetici vermeye devam etti, daha sonra Kırmızı Köpek'in ayağa kalkması için on iki saat daha gerekti. Bu süre zarfında Kırmızı Köpek'in öldüğüne dair bir söylenti aldı yürüdü ve yerel gazetede zehirlenme öyküsünden bahseden ve Kırmızı'nın toparlandığını bildiren bir haber yayımlandı.

Gerçekten de Kırmızı Köpek iyileşmiş görünüyordu. Sarsak adımlarla yürüyor, hâlâ zaman zaman kaslarının kontrolünü kaybediyordu, ama bir kap yemeği bir oturuşta yiyor, geçmiş olsuna gelenlere kuyruk sallıyordu, hatta bir keresinde kaçıp Walkabout Oteli'ne kadar gitti ve insanların cömertçe önüne koydukları et parçalarını mideye indirdi. Ama bunu yapmak onu çok yordu ve veterinerin gelip onu geri götürmesi gerekti.

Kırmızı Köpek'in iyileşmesi herkesi çok sevindirmişti, kliniğe tebrik kartları yağmaya başladı, ancak veterinerin kafasında bazı şüpheler vardı ve Kırmızı Köpek'in sarsaklığı artmaya başlayınca durumun vahametini anladı. Köpek mobilyalara çarpıyor, kaldırım kenarından yola düşüyor, ama her seferinde cesurca olduğu kadar çaresizce ayağa kalkıyordu. İştahı hâlâ yerindeydi, ama gün geçtikçe durumu kötüleşti. Veteriner, Kırmızı Köpek'in dostlarını tek tek arayarak durumu anlattı:

"Yürürken sürekli ayakları dolanıyor ve yere düşüyor, önceleri tekrar kalkıyordu ama artık onu da yapamıyor. Beyninde hasar meydana geldiği çok açık. Artık eskisi gibi değil ve hiçbir zaman da eski haline dönemeyecek. Bir hayvanın gözlerine baktığınızda bunu anlarsınız, ışık gittiği zaman artık daha fazla ısrar etmenin bir anlamı yoktur. Gerçekten çok üzgünüm. Onu kur-

tarmayı denedik, ama şimdi bu işi bitirmek zorundayız. Onu bu halde yaşamaya terk etmek çok zalimce olur."

Patsy, Ellen, Nancy, Bill, köpek toplayıcısı, Dampier Tuz İşletmesi ve Hamersley Demir İşletmesi çalışanları gelip Kırmızı Köpek'le vedalaştılar. Erkekler duygularını göstermemek için direndiler, çünkü Avustralya erkekleri böyledir, ama öylesine kederlenmişlerdi ki, hiçbirinin ağzını bıçak açmıyordu. Masanın üstünde uzanmış yatan, tekrar kalkmaya dermanı kalmamış olan Kırmızı Köpek'in son bir kez başını okşadılar, kulaklarını kaşıdılar. Sonra sessizce çıkıp gittiler, kendilerini kaybetmekten korktukları için birbirlerinin yüzüne bakamadılar. Yalnızca Vanno ağladı, çünkü o bir İtalyan'dı ve İtalya'da böyle şeyler normal olduğundan kimse onu suçlayamazdı. Hıçkırıklar arasında, Kırmızı Köpek'i zehirleyen her kimse ona bunun bedelini çok fena ödettireceğine yemin etti.

Kadınlar içeri girip Kırmızı Köpek'in başına birer öpücük kondurdular, gözlerinden yaşlar süzülerek onu okşayıp sevdiler. Tek tek eğilip onu kollarının arasına aldılar, sanki öz çocuklarını kaybetmiş gibi üzgün ve terk edilmiş hissediyorlardı kendilerini. Hepsi çıktıktan sonra veteriner morfinle dolu bir şırıngayla içeri girdi ve Kırmızı Köpek'in sol ön ayağındaki tüylerin bir kısmını kazıdı. Avustralya'nın bu zorlu mahrumiyet bölgesine geldiği günden bu yana hayatının bir parçası haline gelen bu mahlûkla şahsen vedalaştı. Kırmızı Köpek'in kısacık hayatı boyunca o yörenin ne kadar çok değiştiğini düşündü. Şimdi karavanların yerini evler, toz toprak içindeki yolların yerini asfalt yollar almıştı. Sanki Kırmızı Köpek'in gidişi, eski Roebourne Shire'ın gidişini temsil ediyordu.

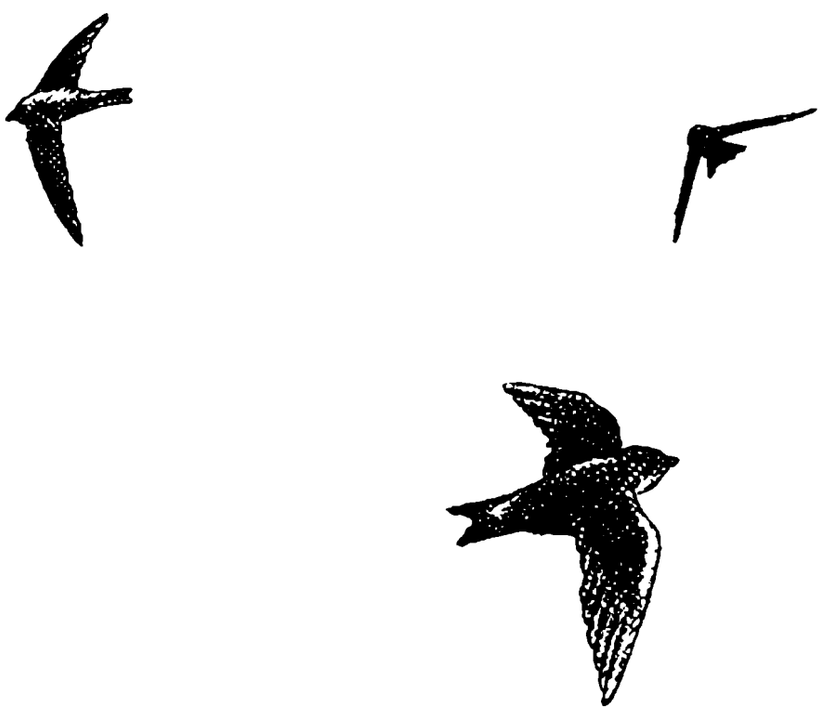
İlk başlarda Kırmızı'nın birbirine çok benzeyen fark-

lı köpekler olduğunu sandığını hatırlayarak kendi kendine güldü. Kırmızı Köpek'in geçirdiği kazalar ve edindiği yaraları kaç kez tedavi etmek zorunda kaldığını ve bunun karşılığında ne kadar az ücret aldığını hatırladı. Sadece bir köpek olmasına rağmen Batı Avustralyalıların tipik bir örneği olan bu inatçı ve cesur hayvanı ne kadar çok özleyeceğini düşündü. Kırmızı Köpek'in üzgün, yorgun ve acı içindeki gözlerine bakarak başını okşarken, "Gitme zamanı geldi, dostum, gitme zamanı geldi," diye mırıldandı. Zihnindeki pişmanlığı ve hüznü yenmek için birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra ölümcül iğneyi yaptı. Kırmızı Köpek'in gözleri yavaşça bir yana kayarken onu izledi. Kırmızı köpek tatlı bir uyuşuklukla son uykusuna dalarken, masanın üstünde gevşeyip iki yana yayılan bedenini nazikçe aşağı indirdi.

Kırmızı Köpek'in ölürken nasıl düşler gördüğünü kim bilebilir? Belki tekrar genç olduğunu görüyordu, Paraburdoo'daki havaalanından eve doğru var gücüyle koşuyordu. Belki kuşların gölgelerini kovalıyordu, belki ormanda valabilerin peşinden koşuyordu; ya da Kırmızı Kedi'yle birlikte kıpkızıl gün batımını izliyordu karavan parkında. Belki de ömrünün yarısını John'u aramakla geçirmişken, bu son düşünde onu bulmuştu.

Bill ve veteriner, Kırmızı Köpek'i Roebourne ve Cossack arasında ormanın içinde küçük bir çukura gömdüler. Onu taşlı kırmızı toprağın içine yatırdılar ve üstünü yine aynı toprakla örttüler. Çok sıcak bir gündü, o kadar sıcaktı ki, Kırmızı Köpek hayatta olsa Dampier'deki klimalı alışveriş merkezinde uyukluyor, ya da Mt Tom Price'a giden demir cevheri treninde başını lokomotifin penceresinden çıkarmış serinlemeye çalışı-

yor olurdu. Onun mezarının nerede olduğunu kimse hatırlamıyor artık, hiç kimse mezarının başına bir taş koymayı akıl edememiş. Dostları Dampier'de onun için bronzdan bir anıt yaptırmışlar, yoksa Kırmızı Köpek'ten geriye hikâyelerden ve bir tarafında "Kırmızı Köpek – Çomar" öbür tarafında, "Gezmediğim yer kalmadı, dostum," yazan tasmasından başka hiçbir şey kalmayacaktı.

1998'in başlarında bir edebiyat şenliğine katılmak üzere Batı Avustralya'da bulunan Perth'e gittim, yapılan organizasyona göre Karratha'ya uğrayacak ve o yıl ilk kez düzenlenen, "edebi meselelerin tartışıldığı" bir akşam yemeğine katılacaktım. Karratha epeyce kuzeyde kalan bir madenci şehri. Oraya giderken yol boyunca seyrettiğim manzara çok olağandışıydı; uçsuz bucaksız çalılıkların arasından yükselen koyu kırmızı toprak yığınları ve kayalar. Herhalde Mars'ta yolculuk yapsam, camdan dışarı bakınca aynı şeyleri hissederdim. Çevreyi keşfe çıktığımda, Dampier kasabasının biraz dışında Kırmızı Köpek'in bronz heykeline rastladım. Heykeli görür görmez, bu harika köpek hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini hissettim. Birkaç ay sonra Batı Avustralya'ya geri döndüm ve iki hafta boyunca Kırmızı Köpek hakkında hikayeler topladım, onun gittiği yerleri ziyaret ettim ve yolculuğum sırasında duyduğum her şeyi kağıda geçirdim. Bir köpeği meşhur etmek için hikayeler yazdığımın sevgili kedimin kulağına gitmeyeceğini umuyorum.

– Louis de Bernières

1954 yılında Londra'da dünyaya gelen Louis de Bernières, yüksek öğrenimini Manchester Üniversitesi'nde tamamladı. Kısa süre Britanya Ordusu'nda hizmet verdikten sonra Güney Amerika'ya giderek Kolombiya'da öğretmenlik, sığırtmaçlık, bahçıvanlık ve araba tamirciliği gibi işlerle uğraştı.

İlk romanı olan *Don Emmanuel'in Alt Tarafları*, ona 1991 Commonwealth Writers "En İyi İlk Kitap" Ödülü'nü kazandırdı. 1992'de yayımlanan ikinci romanı *Senor Vivo and the Lord of Coca* ile Commonwealth Writers "En İyi Kitap" Ödülü'ne değer bulundu. *The Troublesome Offspring of Don Guzman* ile Latin Amerika Üçlemesi'ni tamamlayan Bernières, yeniden Avrupa kültürüne döndü. Bernières'in 1995'te yayımlanan ve yakın zamanda filme alınan *Yüzbaşı Corelli'nin Mandolini*, birçok ödüle değer görülmesinin yanı sıra, Avrupa ve Amerika'da adeta bir fenomen haline geldi. Bernières bugün İngilizce konuşan dünyanın gözde yazarlarından biridir.

ISBN: 975-458-391-9
OTM:11023201

9 789754 583915

KDV dahil fiyatı: 6.000.000 TL